

๑๐๘ วิธี

มอบน้ำใจให้แก่กัน

คณะกรรมการการศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม
สภาผู้แทนราษฎร

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
พิมพ์เผยแพร่ร่วมกับ
บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ธนาคารออมสิน
และธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)

พิมพ์ครั้งที่ ๘
พ.ศ. ๒๕๔๖

คณะกรรมการการศาสนา ศิลปะและ
วัฒนธรรม สมาคมผู้แทนราษฎร ร่วมกับ

บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน)

ธนาคารออมสิน

ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)

ปีที่พิมพ์

สิงหาคม ๒๕๔๖

จำนวนหน้า

๑๐๐ หน้า

จำนวนพิมพ์

๕,๐๐๐ เล่ม

จัดทำโดย

กลุ่มงานผลิตเอกสาร สำนักประชาสัมพันธ์
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ศิลปกรรม

นายนิธิทัศน์ องค์กร์อิวชัย

พิมพ์ที่

สำนักการพิมพ์
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร
อาคารธนาคารทหารไทย
ถนนพญาไท แขวงทุ่งพญาไท
เขตราชเทวี กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐
โทร. ๐ ๒๒๔๖ ๐๐๒๐

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

อาหาร จันทวิมล เลขาธิการคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

๑๐๘ วิธี มอนน้ำใจให้แกกัน ... กรุงเทพฯ : ๒๕๔๔, ๘๘ หน้า

๑ จริยธรรม. I ชื่อเรื่อง

ISBN ๙๗๔ - ๗๑๐๒ - ๘๐ - ๓

พิมพ์ครั้งที่ ๑ พ.ศ. ๒๕๔๓ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

พิมพ์ ๑๐๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๒ พ.ศ. ๒๕๔๔ บริษัท ปูนซิเมนต์เอเชีย

พิมพ์ ๓,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๓ พ.ศ. ๒๕๔๔ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ

พิมพ์ ๕๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๔ พ.ศ. ๒๕๔๔ บริษัท การบินไทย จำกัด (มหาชน)

พิมพ์ ๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๕ พ.ศ. ๒๕๔๔ บริษัท เอกยวงค์ จำกัด

พิมพ์ ๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๖ พ.ศ. ๒๕๔๔ บริษัท เค - ซาย จำกัด

พิมพ์ ๑๐,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๗ พ.ศ. ๒๕๔๕ คณะกรรมการการศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม

ของสภาผู้แทนราษฎร

พิมพ์ ๕,๐๐๐ เล่ม

พิมพ์ครั้งที่ ๘ พ.ศ. ๒๕๔๖ คณะกรรมการการศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม

ของสภาผู้แทนราษฎร ร่วมกับ

บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ธนาคารออมสิน

และธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน)

พิมพ์ ๕,๐๐๐ เล่ม

สารประธานรัฐสภา

นายอุทัย พิมพ์ใจชน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช
ทรงห่วงใยพสกนิกรชาวไทย และได้พระราชทานพระบรมราโชวาทที่เป็น
คุณประโยชน์อย่างยิ่งต่อพสกนิกรชาวไทยอยู่เป็นเนืองนิตย์ สภาผู้แทน
ราษฎรได้ตระหนักถึงพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ ดังนั้น เมื่อมี
ทางใดที่จะมีส่วนได้ถวายความจงรักภักดี สภาผู้แทนราษฎรก็พร้อมที่จะ
สนองพระบรมราโชบายในโอกาสแรกที่สามารถดำเนินการได้ทุกครั้งไป

การพิมพ์หนังสือ ๑๐๘ วิธี มอบน้ำใจให้แก่กัน จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม
ของคณะกรรมการการการศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม สภาผู้แทนราษฎร
ร่วมกับบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ธนาคารออมสิน และ
ธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) เพื่อเผยแพร่ให้ประชาชนผู้อ่านได้มีส่วน
ช่วยจรรโลงแบบแผนและประเพณีที่ดีงาม อันเป็นวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทย
จึงถือได้ว่า สภาผู้แทนราษฎรได้ทำหน้าที่ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
ในการรักษาประเพณีและวัฒนธรรมไทยประการหนึ่ง และได้สนองพระ
มหากรุณาธิคุณแต่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ อีกประการหนึ่ง อีกทั้ง
หน่วยงานทั้งสามยังได้มีส่วนร่วมในการตอบแทนบุญคุณแผ่นดินและ
ร่วมกันรักษาประเพณีและวัฒนธรรมไทยให้คงอยู่สืบไป

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่า ประชาชนผู้อ่านหนังสือเล่มนี้ จะได้
มีส่วนสืบสานวัฒนธรรมไทยโดยทั่วกัน

(นายอุทัย พิมพ์ใจชน)

ประธานรัฐสภา

สารประธานคณะกรรมการการศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม

นายแพทย์วิชัย บัณฑิตพัฒนกุล

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ได้พระราชทานพระบรมราโชวาท เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๒ โดยมีความตอนหนึ่งว่า ให้พสกนิกรชาวไทยมีไมตรี เมตตา ห่วงดีต่อกัน ซึ่งสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ได้น้อมนำมาเป็นหลักในการเรียบเรียงเป็นเนื้อเรื่องที่หากประชาชนได้นำมาศึกษาและถือปฏิบัติก็จะช่วยกันรักษาแบบแผนประเพณีดั้งเดิมของประเทศไทยที่บรรพชนไทยได้เคยยึดถือปฏิบัติในชีวิตประจำวันด้วยความมีไมตรี เมตตา และห่วงดีต่อกัน

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราชทรงมีความห่วงใยในพสกนิกรของพระองค์ ต่อเนื่องกันมาตลอดกาลสมัย จวบจนปัจจุบันสมัยยังได้พระราชทานพรปีใหม่เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๔๖ โดยมีความตอนหนึ่งว่า

ในปีใหม่นี้ ข้าพเจ้าจึงปรารถนาอย่างยิ่ง ที่จะเห็นชาวไทยมีความสุขถ้วนหน้ากัน ด้วยการให้

(๑) ให้ความรัก ความเมตตา

(๒) ให้น้ำใจไมตรี

(๓) ให้อภัยไม่ถือโทษโกรธเคือง

(๔) ให้การสละเคราะห์ อนุเคราะห์กัน โดยมุ่งดี มุ่งเจริญ

ต่อกันด้วยความบริสุทธิ์และจริงใจ

คณะกรรมการการศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม สภาผู้แทนราษฎร ได้ตระหนักถึงพระมหากรุณาธิคุณและพระมหาเมตตาคุณที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงมีต่อประชาชนชาวไทย และได้พิจารณาเห็นว่า

การพิมพ์หนังสือ “๑๐๘ วิธีมอบน้ำใจให้แกกัน” นี้ จะเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านและต่อสังคม ดังที่ได้จัดพิมพ์เพื่อเผยแพร่ครั้งแรก เมื่อวันที่ ๗ พฤษภาคม ๒๕๔๕ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม ซึ่งเป็นที่น่ายินดีที่มีหน่วยราชการและประชาชนแจ้งความประสงค์ขอรับหนังสือดังกล่าวมาเป็นจำนวนมาก เป็นผลให้หนังสือหมดลงในระยะเวลาไม่นานนัก

เพื่อเป็นการแสดงถึงความจงรักภักดี และสนองพระมหากรุณาธิคุณต่อพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ คณะกรรมการการศาสนา ศิลปะ และวัฒนธรรม ร่วมกับบริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) ธนาคารออมสิน และธนาคารทหารไทย จำกัด (มหาชน) ได้พิมพ์หนังสือดังกล่าวจำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม เพื่อให้ประชาชนทุกวัยได้อ่านและมีชีวิตอยู่อย่างมีความสุข สมดังพระราชปรารภของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช โดยถ้วนหน้ากัน

(นายแพทย์วิชัย ชัยจิตวณิชกุล)

ประธานคณะกรรมการการศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม

สภาผู้แทนราษฎร

ความเป็นมา

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ได้พระราชทานพระบรมราโชวาทเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ ทรงขอให้คนไทยมีไมตรี เมตตาหวังดีต่อกัน และเมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ ทรงขอให้คนไทยอย่าทะเลาะกัน

วิธีสร้างไมตรีและป้องกันการทะเลาะกัน วิธีหนึ่งนั้น คือ การมีน้ำใจให้แกกัน เพราะน้ำใจสร้างมิตรภาพและความประทับใจต่อกัน

เนื่องจากบางคนยังสงสัยไม่แน่ใจว่า วิธีสร้างไมตรี และวิธีสร้างน้ำใจนั้น จะทำได้อย่างไรกัน ดังนั้น ผู้เรียบเรียงจึงได้ค้นคว้าหาวิธีการจากทั้งแบบของไทยและของต่างประเทศ แล้วรวบรวมมาได้ ๑๐๘ วิธี ตามที่บันทึกไว้ในเอกสารฉบับนี้ เพื่อเป็นข้อคิดต่อผู้สนใจการปฏิบัติตามวิธีต่าง ๆ ในเอกสารนี้ จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติมีน้ำใจเพิ่มขึ้น เป็นที่รักและชื่นชมของบุคคลอื่นและสังคมทั่วไป เชิญลองทดสอบตนเองว่าปัจจุบันนี้ ท่านมีน้ำใจไมตรีอยู่แล้วสักกี่ข้อ หากยังมีไม่มากพอ โปรดฝึกฝนเพิ่มเติมและถ้าท่านได้พบวิธีการดี ๆ นอกจาก ๑๐๘ วิธีดังกล่าว กรุณาส่งจดหมายมาที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ เพื่อจะได้นำไปปรับปรุงในการพิมพ์ครั้งต่อไป

หนังสือ ๑๐๘ วิธีมอบน้ำใจให้แกกันเล่มนี้ สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติได้จัดพิมพ์ครั้งที่ ๑ เมื่อเดือนธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ เล่ม เพื่อมอบเป็นของขวัญปีใหม่แก่สภาวัฒนธรรมจังหวัด อำเภอ สถานศึกษา และผู้สนใจทั่วประเทศ โดยได้มีผู้เขียนจดหมายขอมาเป็นจำนวนมาก ต่อมาบริษัทปูนซิเมนต์เอเชีย จำกัด (มหาชน) ได้ขออนุญาตจัดพิมพ์ครั้งที่ ๒ จำนวน ๓,๐๐๐ เล่ม เพื่อแจกแก่ลูกค้าของบริษัทในเดือนมีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔ โดยสำนักงานคณะกรรมการ

วัฒนธรรมแห่งชาติได้ทำการแก้ไข เพิ่มเติม เพื่อจัดพิมพ์เป็นครั้งที่ ๓ จำนวน ๕๐,๐๐๐ เล่ม เพื่อแจกแก่หน่วยงาน สถานศึกษา หรือผู้สนใจอื่น ต่อมาบริษัทการบินไทย จำกัด (มหาชน) ได้ขออนุญาตจัดพิมพ์ ครั้งที่ ๔ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม เมื่อเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๔ เพื่อเผยแพร่ให้แก่พนักงานของบริษัทฯ ผู้ปฏิบัติงานโดยตรงต่อผู้โดยสารทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ และบริษัท เอกยวงส์ จำกัด จัดพิมพ์ครั้งที่ ๕ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม ครั้งที่ ๖ บริษัท เค - ซาย จำกัด จัดพิมพ์จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม

ในปี ๒๕๔๕ เนื่องในวโรกาสมหามงคลเฉลิมพระชนมพรรษา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชมหาราช ครบ ๗๕ พรรษา วันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๕ สภาผู้แทนราษฎรจึงมีมติให้ขอลิขสิทธิ์จัดพิมพ์เพิ่มเติมในการจัดพิมพ์ครั้งที่ ๗ จำนวน ๕,๐๐๐ เล่ม

ผู้เรียบเรียงขอเรียนว่า ยินดีที่จะสนับสนุนให้ผู้มีจิตศรัทธาจัดพิมพ์หนังสือนี้ เพื่อแจกจ่ายและงดซื้อขายโดยไม่คิดค่าลิขสิทธิ์แต่อย่างใด และจะมีการเขียนเรื่องเพิ่มเติมให้ในการพิมพ์ใหม่ทุกครั้ง

ดร. อาทร จันทวิมล

อธิบดีกรมการศึกษานอกโรงเรียน

๔ กันยายน ๒๕๔๕

๑๐๘ วิธี มอบน้ำใจให้แกกัน

วิธีมอบน้ำใจให้แกผู้อื่นนั้น สามารถเริ่มต้นง่ายที่สุด ด้วยการมองและยิ้ม ต่อจากนั้นก็ใช้การทักทาย ฟัง พูด ให้ความมีน้ำใจต่อกัน ชิม ลึกเข้าไปอีก น้ำใจนั้นสามารถส่งถึงผู้อื่นได้ ด้วยการเขียนและการกระทำ ทั้งต่อคนที่รู้จักกันแล้ว และที่ยังไม่รู้จักกัน ไม่ว่าเด็กเล็กหรือผู้ใหญ่ สามารถมอบน้ำใจให้แกกันได้ทั้งสิ้น ธรรมเนียมวัฒนธรรมของไทยนั้น ถือว่าคนไม่มีน้ำใจ หรือคนแล้งน้ำใจนั้นเป็นคนที่คบไม่ได้

น้ำใจนั้นเป็นสิ่งที่พิเศษสุดของมนุษย์ เพราะน้ำใจเป็นของ ที่มีอยู่แล้วในตัวของเราเองทุกคน ไม่ต้องไปซื้อหาหรือขอมมาจากใคร และเมื่อเรามอบน้ำใจให้แกคนอื่นแล้ว น้ำใจที่มีอยู่ในตัวเราไม่เคยลดลงเลย มีแต่จะเพิ่มขึ้นด้วยความอ้อมเอมใจที่ได้ช่วยเหลือ บำเพ็ญประโยชน์ต่อผู้อื่น ทำให้ผู้อื่นรอดพ้นจากความยากลำบาก หรือมีความสุขเพิ่มขึ้น คนที่มีน้ำใจให้แกคนอื่นจะเป็นที่รัก เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ เป็นที่ชื่นชมแก่สังคม ในขณะที่คนไม่มีน้ำใจคนเห็นแกตัว ไม่เห็นนอกเห็นใจคนอื่น เอาเปรียบคนอื่น เอาแต่ได้ฝ่ายเดียว จะถูกสังคมรังเกียจ ขาดเพื่อน ขาดคนที่จะปรึกษาหารือ ผ่อนคลายความทุกข์ มักจะมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับคนอื่นอยู่เรื่อยไป

“เรามหาทางเป็นคนมีน้ำใจกันดีกว่า”

โปรดทดลองใช้วิธีการ ๑๐๘ วิธี ในหนังสือนี้ มอบน้ำใจให้แกบุคคลอื่นแล้ว ท่านจะรู้สึกว่าคุณค่า มีความหมาย เป็นที่รัก และชื่นชมของบุคคลอื่นเพิ่มขึ้นและโลกนี้จะน่าอยู่น่าชื่นชมขึ้นอีกมากทีเดียว

สร้างน้ำใจด้วยการมองและยิ้ม

๑. **มองทุกคนที่พบกันด้วยสายตาที่เป็นมิตร** คิดเมตตา กรุณาต่อคนอื่น อย่าคิดว่าคนอื่นจะประสงค์ร้ายต่อเราทั้งหมด แต่ก็ต้องระวังคนหลอกลวง คนเจ้าเล่ห์เพทุบาย คนคดโกง หลอกลวงไว้บ้าง

๒. **ยิ้มให้ทุกคนที่พบกัน** ยิ้มด้วยสายตา ยิ้มด้วยใบหน้า ยิ้มด้วยจิตใจ อย่าทำหน้าที่หนึ่งหน้าอ ถ้าวັນไหนอารมณ์ไม่ดีมาจากบ้านหรือที่ทำงานลองมองดูหน้าตนเองในกระจกบ้าง

๓. **ทำความรู้จักกับคนที่ไม่รู้จัก** โดยพยายามยิ้มให้ และกล่าวคำทักทายคนใกล้บ้านหรืออยู่ในที่ทำงานเดียวกัน

๔. **โบกมือส่งยิ้มให้เด็ก ๆ** ในรถนักเรียนที่แล่นผ่านไป ยิ้มให้เด็กในรถข้าง ๆ หรือเด็กที่มองตาของท่านผ่านกระจกหลังของรถคันหน้าที่ติดไฟแดง

๕. **มองคนในแง่ดี** มองคนในแง่บวก พิจารณาว่าเขาทำอะไรด้วยความหวังดีอย่างไรบ้าง อย่ามองคนในแง่ร้ายหรือมองในแง่ลบ อย่างเพิ่งคิดว่าเขาจะทำความชั่วความเลวเสียทั้งหมด น่าจะมีความดีอยู่บ้าง หรือเขาอาจทำไปเพราะความไม่รู้ ไม่เข้าใจ หรือเข้าใจผิดก็ได้

๖. **มองว่าคนเราสามารถเป็นมิตรกันได้** แม้ว่าจะมีความคิดเห็นต่างกัน หรือมีความเชื่อต่างกัน มองว่าการกระทำบางอย่างอาจทำได้หลายวิธี ไม่จำเป็นว่ามีวิธีหนึ่งที่ถูกต้องแล้วอีกวิธีหนึ่งจะผิด

สร้างน้ำใจด้วยการพูดทักทาย

๗. ทักทายกับคนอื่น เมื่อได้พบกัน ด้วยการกล่าวคำสวัสดิ์ ยกมือไหว้ ยิ้มหรือก้มหัว ตามความเหมาะสม พยายามเรียกชื่อของเขา เพราะทุกคนมีความภูมิใจในชื่อของตน ระวังอย่าเรียกชื่อผิดคน

๘. สนทนาทักทายกับเพื่อนร่วมงาน ถามไถ่ทุกข์สุข คุยเรื่องที่เขาสงใจ อย่างนึ่งไถ่กับใครโดยไม่พูดกัน

สร้างน้ำใจด้วยการฟัง

๙. ตั้งใจฟังคนอื่นพูด ให้เวลาเขาพูด อย่าเพิ่งขัดคอขัดใจ อย่าพูดสอดแทรกขัดจังหวะ อย่าทักท้วงเขาเสียต่อหน้าคนหมู่มาก

๑๐. รับฟังสิ่งที่เขากำลังทำ หรือที่เขากำลังสนใจ แล้วหาทางสนับสนุนสิ่งที่ดี รับฟังความทุกข์ของเขา แล้วหาทางช่วยแก้ปัญหา บรรเทาความทุกข์ รับฟังความสำเร็จและความสุขของเขา แล้วร่วมยินดีด้วย

สร้างน้ำใจด้วยการพูด

๑๑. ใช้คำพูดสี่คำให้ติดปาก คือ **ขอบคุณ ขอโทษ ดี ช่วย** ขอขอบคุณ เมื่อมีใครทำดีต่อตน ขอโทษ เมื่อทำให้ผู้อื่นไม่พอใจ ดี เมื่อผู้อื่นทำความดี และช่วย เมื่อต้องการให้ผู้อื่นช่วยเหลือ

๑๒. พูดด้วยคำสุภาพ ไพเราะอ่อนหวาน มีคำลงท้าย ครับ หรือค่ะ ตามความเหมาะสม ไม่ใช่คำหยาบคาย คำดูเสียดสี ชูตะคอก หรือพูดเหน็บแนมจี้จุดอ่อนให้เข้าใจ หากเรื่องสนุกสนาน ตลกขบขันมาแล้วสู่กันฟังบ้าง ถ้าพูดตลกไม่เป็นให้พยายามจดจำมุขตลกที่คนอื่นเล่าแล้วนำไปเล่าต่อ

๑๓. พูดชมเชยบุคคลอื่นเป็นประจำ

เพื่อสร้างกำลังใจ อย่าเอาแต่ตำหนิต่อว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อบุตร ภรรยาสามี และผู้ใต้บังคับบัญชา เช่น ชมว่ามีความพยายามสูงมาก ทำงานได้ดี เอาใจใส่บ้านดี ทำงานรอบคอบดีมาก อย่าพูดแต่เรื่องของตนเองฝ่ายเดียว เพราะคู่สนทนาจะเมื่อหน้า

๑๔. พูดถึงคนอื่นและหัวหน้า

ผู้บังคับบัญชาในด้านดีกับคนที่เรารู้จัก อย่างนิทานว่าร้ายผู้บังคับบัญชากับผู้อื่น เพราะอาจจะมีคนเก็บไปรายงานให้ท่านฟังภายหลัง

๑๕. รู้จักขัดแย้งโดยไม่ให้เขาเสียหน้าใจ โดยใช้เทคนิค “ใช่...แต่...” เช่น “ที่คุณว่ามานั้นก็ถูกต้อง แต่อาจจะมีอีกวิธีหนึ่ง...” หรือ “ที่คุณคิดนั้นก็ใช่ แต่คนอื่นเขาอาจคิดอีกอย่างหนึ่งก็ได้กระมัง” หรือ “ของบางอย่างอาจจะมีวิธีดี หรือสีขาว แต่อาจเป็นสีเทาที่จะว่าขาวก็ได้ ดำก็ได้” หรือ “วิธีที่ถูกต้องอาจจะมีมากกว่าหนึ่งวิธีก็ได้” หรือ “ร้านก๋วยเตี๋ยวที่อร่อยอาจมีมากกว่าหนึ่งร้านก็ได้”

๑๖. หาเรื่องพูดคุยกับคนที่ขาดเพื่อน คนที่เข้ากับคนอื่นไม่ได้ เพราะเขาเป็นคนที่น่าสงสาร และต้องการความช่วยเหลือ

๑๗. พูดด้วยเสียงดังพอสมควร ไม่พูดแผ่วเบาหรือตะโกนให้ดังเกินไป การพูดด้วยการขึ้นเสียง ก่อให้เกิดความโมโหและนำสู่การทะเลาะวิวาท

๑๘. พูดคุยในสิ่งที่เขาสนใจ เช่น เรื่องเกี่ยวกับลูกของเขา หรือสิ่งที่เขามีความเชี่ยวชาญ เช่น เรื่องฟุตบอล กอล์ฟ ละครโทรทัศน์ หรือหัวข้อข่าวที่เขาสนใจ ระวังไม่คุยคู้ยเขี่ย สิ่งที่เขาอับอายหรือต้องการปกปิดมิให้ใครรู้

๑๙. หาข่าวเรื่องดี ๆ หรือเรื่องคนที่กระทำความดีมาคุยกันบ้าง

เพื่อให้จิตใจเบิกบาน อย่าคุยแต่ข่าวร้าย ข่าวลือลลอลวง หรือข่าวที่ทำให้จิตใจเศร้าหมอง

๒๐. ไม่พูดหาเรื่องจับผิดคนอื่น ถ้าจะพูดถึงความดีของคนที่ว่าไป แต่ไม่ควรนินทาว่าร้ายคนอื่น หรือคุยว่าคนอื่นสู้ตนเองไม่ได้

๒๑. หาทางพูดคุยกับคนที่ไม่เคยรู้จักพูดคุยด้วย โดยการแนะนำตัวเอง หรือหาผู้อื่นแนะนำ

๒๒. โทรศัพทหรือเขียนจดหมายไปหาเพื่อนหรือคนรู้จักที่ไม่ได้ติดต่อกันนานเกินหนึ่งปี รวมทั้งเมื่อได้รับข่าวที่น่ายินดี หรือข่าวที่น่าเสียใจ

๒๓. ละเว้นการพูดคำที่ไม่ดี และไม่โกรธ โมโห อย่างน้อยหนึ่งวันต่อสัปดาห์ เช่น วันจันทร์ หรือวันศุกร์

สร้างน้ำใจด้วยการเขียน

๒๔. เขียนจดหมายหรือไปเยี่ยมคนที่กำลังกลุ่มใจเสียใจ หรือ ประสบปัญหาชีวิต

๒๕. เขียนจดหมายหรือส่งบัตรแสดงความขอบคุณ ผู้ที่ทำความดีแก่เรา

๒๖. เขียนจดหมายหรือส่งบัตรแสดงความยินดี ในวันคล้ายวันเกิดหรือเมื่อคนที่รู้จักได้ข่าวดี เช่น ได้เลื่อนตำแหน่ง ได้รับยกย่องรางวัล

๒๗. เขียนจดหมายหรือส่งบัตรแสดงความเสียใจ เมื่อคนรู้จักได้รับความเสียใจ เช่น เมื่อเจ็บป่วยหรือญาติเสียชีวิต

๒๘. เขียนคำชมเชยหรือมอบรางวัล แก่คนที่ให้บริการดีเป็นพิเศษ พนักงานบริการแม่ครัว หรือยาม โดยอาจส่งผ่านไปทางผู้จัดการ เพื่อเขาจะได้นำไปประกาศชมเชยหรือ

ให้รางวัลต่อ เขียนจดหมายชมเชยการทำความดีเป็นพิเศษที่ได้พบเห็นในที่สาธารณะผ่านทางหนังสือพิมพ์ เพื่อเป็นตัวอย่างของบุคคลอื่น แล้วส่งไปลงข่าวหนังสือพิมพ์หรือวิทยุ (เช่น วิทยุร่วมด้วยช่วยกัน หรือ จ.ส. ๑๐๐)

๒๙. เขียนป้ายเตือนอันตรายติดไว้ในที่เหมาะสม เพื่อให้ผู้อื่นเป็นอันตราย เช่น ระวังพื้นลื่น ระวังฝั่งตอย ระวังหมาดุ ระวังไฟดูด ระวังคนล้วง-กรีดกระเป๋า

๓๐. ดูชื่อเพื่อนเก่าในหนังสือรุ่นหรือรูปญาติในรูปเก่า ๆ แล้วเขียนจดหมาย ต่อโทรศัพท์ถึง หรือส่งบัตรอวยพรปีใหม่ ถ้าไม่ทราบที่อยู่สามารถหาที่อยู่และหมายเลขโทรศัพท์ได้จากคนที่รู้วิธีค้นหาจากคอมพิวเตอร์ ระบบอินเทอร์เน็ต (ใน sanook.com) หรือ โทรศัพท์ถามจากองค์การโทรศัพท์เลข ๑๑๓๓ (กทม.) ๑๘๓ (ต่างจังหวัด) หรือใช้โทรศัพท์มือถือระบบจีเอสเอ็ม หรือ ๙๐๐ ถามจากหมายเลข ๙๐๐๑๓

สร้างน้ำใจด้วยการปิด

๓๑. ปิดเสียงโทรศัพท์มือถือ และเพจ ขณะที่ไม่ควรพูดโทรศัพท์ เช่น อยู่ในห้องประชุม รับแขก อยู่กับนาย อยู่ในพิธีการ หรืองานศพ

๓๒. ปิดหรือหรี่ เสียงดัง จากวิทยุโทรทัศน์ ที่อาจไปรบกวนเพื่อนบ้านข้างเคียง เขาอาจไม่ชอบเพลงชนิดที่เราชอบฟังก็ได้

สร้างน้ำใจด้วยการกระทำ

๓๓. ค้นหาให้พบว่าเขาชอบอะไร ต้องการอะไรแล้วทำให้เขามีสิ่งนั้น สิ่งต้องการอาจไม่ใช่สิ่งของเงินทอง แต่อาจเป็นความสนใจ เช่น ลูกต้องการให้พ่อแม่เล่นด้วยหรือไปในที่ซึ่งเขาต้องการไป หัวหน้าอาจต้องการให้ลูกน้องช่วยทำงานให้เสร็จตามกำหนด หรือภรรยาต้องการให้

โทรศัพท์มาบอกเมื่อจะไม่กินข้าวเย็นที่บ้าน เป็นต้น

๓๔. เลื่อนจานอาหารไปให้คนอื่นที่เอื้อมไม่ถึง โดยไม่ต้องรอให้เขาขอร้อง

๓๕. หาทองปลอมใจคนที่กำลังมีความทุกข์ เช่น มีคนในครอบครัวเสียชีวิต ใช้วิธีปลอบว่า พระพุทธเจ้ายังปรินิพพาน มนุษย์ก็ต้องมีความตายเป็นธรรมดา

๓๖. ทำความประหลาดใจให้แก่บางคน ด้วยการให้ความพยายามเป็นพิเศษในการหาสิ่งของที่เขาต้องการมาก แต่เขาไม่สามารถหาได้ ด้วยวิธีปกติธรรมดา แล้วจัดส่งไปให้ เช่น ผลไม้นอกฤดูของที่ต้องการอย่างรีบด่วน ของที่ต้องสั่งทำพิเศษหรือของที่หายากไม่มีจำหน่ายในท้องตลาด

๓๗. พยายามทำศัตรูให้กลายเป็นมิตร ด้วยการให้ของขวัญ การพูดคุยเจรจา การเป็นเพื่อน การเห็นอกเห็นใจ การไม่เอาเปรียบ และการยอมลดราวาศอกกันบ้าง

๓๘. ทำความประทับใจด้วยบริการที่เป็นพิเศษกว่าธรรมดา เช่น ที่โรงแรมโอเรียนเต็ล กรุงเทพฯ นั้น พนักงานโรงแรมจะสร้างความประทับใจโดยการทักทายเรียกชื่อแขกที่มาพักได้ทุกคน และหาข้อมูลว่าลูกค้าชอบอะไรจากการสังเกต สิ่งที่เขากินที่เขาใช้ในครั้งแรก

๓๙. สนับสนุนการป้องกันปัญหาสังคม เช่น สารเสพติด ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญของชาติในปัจจุบัน เช่น งานของกลุ่มดารารวมใจไร้สารบ้านตะวันใหม่ หรือชมรมต่อต้านสารเสพติดในสถานศึกษา

มอบน้ำใจด้วยการช่วยเหลือคนรู้จัก

๔๐. สร้างความสัมพันธ์ในครอบครัว โดยการเล่นกับลูก ช่วยน้องหรือลูกทำการบ้าน พยายามลดงานประจำในวันหยุด เพื่อจะได้มีเวลาสำหรับสร้างความอบอุ่นในครอบครัวพาลูกหลานครอบครัวไปเที่ยวด้วยกันอย่างน้อยปีละครั้ง

๔๑. ช่วยรับคนที่รู้จักกันขึ้นรถเมื่อจะไปทางเดียวกัน หรือจะกลับบ้านทางเดียวกัน ชวนคนข้างบ้านที่ไม่มีรถ นั่งรถไปซื้อของที่ตลาดพร้อมกัน

๔๒. ทักทาย แนะนำตัวทำความรู้จักกับเพื่อนบ้าน โดยเฉพาะผู้ที่ย้ายมาใหม่

๔๓. ส่งอาหารหรือผลไม้ไปให้เพื่อนบ้านเป็นครั้งคราว

๔๔. ให้คนสวนกวาดใบไม้หน้าบ้านของเพื่อนบ้านด้วย

๔๕. ชวนเพื่อนบ้านและลูกของเพื่อนบ้านไปเที่ยวด้วยกันในวันหยุด

๔๖. รับผิดชอบดูแลเด็กเล็กข้างบ้าน เมื่อพ่อแม่ของเด็กไม่อยู่ ชวนลูกของเพื่อนบ้านที่พ่อแม่กลับบ้านดึก มาดูแลก่อนพ่อแม่กลับ ชวนมาเล่นที่บ้าน เล่นกีฬาให้อ่านหนังสือการ์ตูน ทำการบ้าน (ระวังแจ้งพ่อแม่เด็กให้ทราบเพื่อป้องกันความเข้าใจผิด)

๔๗. ให้ความสนใจกลุ่มเยาวชนในหมู่บ้าน ถ้าขาดกิจกรรมที่เล่นพักผ่อน ควรรวมกลุ่มชาวบ้านหรือกันเพื่อช่วยเหลือ ถ้าทำเองไม่ได้ควรติดต่อกลุ่มที่สามารถช่วยได้ หรือเขียนจดหมายถึงอำเภอ/หนังสือพิมพ์/โทรทัศน์ หากผู้มีจิตศรัทธาช่วยเหลือ ช่วยป้องกันยาเสพติดในหมู่บ้าน

๔๘. ไปเยี่ยมคนแก่ที่อยู่ใกล้บ้านเดือนละครั้ง

๔๙. จ่ายเงินค่าอาหารหรือเครื่องดื่มให้เพื่อนร่วมงานเป็นครั้งคราว อย่าให้เขาเลี้ยงฝ่ายเดียว

๕๐. ช่วยคนขาดแคลน ถ้ารู้ว่าคนรู้จักคนหนึ่งขาดแคลนเงินมาก ลองใส่ธนบัตรใบละร้อยหรือใบละห้าร้อยบาทส่งทางไปรษณีย์ไปให้เขา โดยไม่ต้องบอกว่าส่งมาจากใคร

๕๑. ตัดหนังสือพิมพ์ส่งไปให้คนรู้จัก เพราะมีข่าวของเขา หรือมีเรื่องที่เขาน่าจะสนใจ

๕๒. ส่งอาหาร เครื่องดื่ม หรือขนมไปให้เจ้าหน้าที่บริการประชาชน เช่น ตำรวจสายตรวจที่มาหน้าบ้าน พนักงานดับเพลิง หรือพนักงานขนขยะ

๕๓. ซื้อตัวตุ๊กตาขนนตร์/ดนตรี/กีฬาหรือหนังสือการ์ตูน ให้เด็กข้างบ้าน

๕๕. เมื่อเห็นว่าของบางอย่างเหมาะสมสำหรับบางคนที
รู้จักควรซื้อหรือหาไปฝากเขา

๕๕. ส่งหนังสือวารสารที่อ่านแล้วไปให้คนที่เราคิดว่าเขา
ต้องการหรือบริจาคให้ห้องสมุดกรมการศึกษานอกโรงเรียน เพราะดีกว่า
ซังกิโยขาย

๕๖. จ่ายเงินสมัครสมาชิกวารสารที่เหมาะสมส่งไปให้
ห้องสมุดโรงเรียนเก่า

๕๗. หาของฝากหรือของขวัญปีใหม่ไปให้คนที่ติดต่อประจำ
เช่น แม่ค้าขายผลไม้ แม่ครัวร้านอาหาร ช่างตัดผม คนขับรถ หรือภารโรง

๕๘. หาของขวัญของฝากให้ลูกน้องหรือผู้ร่วมงาน เช่น บัตร
กินอาหารฟรี บัตรลดราคา บัตรเติมน้ำมันฟรี บัตรดูละครการแสดง หรือ
ตั๋วทัศนารจร แจกเงินหรือขนมให้ลูกของเพื่อนร่วมงานที่มารอพ่อแม่
ที่ทำงานหลังเลิกเรียน

๕๙. มอบจักรยาน ลูกฟุตบอล หรือขลุ่ย แทนพวงหรีดใน
งานศพ เพื่อเจ้าภาพจะได้นำไปมอบให้เด็กบ้านไกลโรงเรียนในชนบท หรือ
มอบผ้าไตรแทนพวงหรีดในงานศพ เพื่อเจ้าภาพจะได้นำไปถวายพระหรือ
ใช้ในการอุปสมบทพระใหม่

๖๐. ขดใช้หนี้ให้ลูกน้องหรือเพื่อนร่วมงานที่มีหนี้สิน
ล้นพ้นตัว หรือให้ยืมเงินไม่เสียดอกเบี้ย โดยหวังจะให้เขามีกำลังใจใน
การสู้ชีวิตและทำงานที่เป็นประโยชน์ต่อไป (ระวังอย่าเป็นนายประกัน)

มอบน้ำใจด้วยการช่วยเหลือคนที่ไม่รู้จัก

๖๑. ช่วยทุกคนที่ประสบความยากลำบาก มีปัญหา มีความทุกข์ เช่น คนหลงทาง คนกำลังหิวกระหายน้ำ คนที่ประสบอุบัติเหตุ

๖๒. ส่งเงินและสิ่งของไปช่วยคนที่ประสบสาธารณภัย เช่น น้ำท่วม ไฟไหม้

๖๓. บอกเตือนสิ่งผิดปกติของคนอื่น เช่น ยางรถแบน ซิปกางเกงไม่ได้รูด (เขียนใส่กระดาษไปบอก)

๖๔. ช่วยจับประตูที่เปิด เดินออกไปแล้ว เพื่อไม่ให้ตีคนที่ตามมาข้างหลัง

๖๕. ช่วยชี้ทาง นำทาง ให้คนต่างถิ่นที่มาถามทาง หากอยู่ใกล้ ๆ พอนำไปส่งได้จะวิเศษมาก

๖๖. ช่วยคนที่กำลังหาของที่หาย หาไม่พบ หรือเมื่อเก็บของได้ส่งคืนเจ้าของ

๖๗. ช่วยถือของให้คนที่หอบของ

พระรุงพระริ่ง (แต่ควรระวังอย่าถือของให้คนไม่รู้จักที่นำมาฝาก เพราะอาจมีของที่ขโมยมาหรือยาเสพติดติดอยู่ในถุงนั้น ทำให้ต้องตกเป็นผู้ต้องหาได้
ไม่ควรรับฝากของใครไปต่างประเทศ)

๖๘. ช่วยคนที่กำลังจะเอื้อมหยิบของบนชั้นสูงไม่ถึง (ระวังของตกใส่หัว หรือของหนักเกินกำลัง เวลายกของต้องใช้กำลังขา อย่างอ่อนล้า มิฉะนั้นจะปวดหลังไปนาน เพราะกระดูกสันหลังอาจเคลื่อนหรืออักเสบ)

๖๙. ช่วยเข็นรถยนต์ของคนอื่นที่เครื่องเสียบต้องหลบเข้าข้างทาง (ระวังถูกรถที่ผ่านไปมาชนเอา)

๗๐. หาดอกไม้หรือของไปฝากคนป่วยไม่รู้จัก ที่ไม่ค่อยมีคนเยี่ยม เมื่อไปที่โรงพยาบาล มอบกระดาษเขียนจดหมาย ปากกา และซองพร้อมแสตมป์ ให้ผู้ป่วยที่อยู่โรงพยาบาลนาน ๆ เพื่อเขียนจดหมายถึงญาติมิตร (คนป่วยอยู่โรงพยาบาลนาน ๆ มักมีคนเยี่ยมน้อย)

๗๑. ช่วยนำคนเจ็บหรือผู้ประสບอุบัติเหตุส่งโรงพยาบาล (ระวังต้องยกตัวในท่าที่ถูกต้อง มิฉะนั้นอาจทำให้เป็นอัมพาต และควรหาพยาบาลที่จะยืนยันว่าท่านมิใช่ต้นเหตุของอุบัติเหตุไว้ด้วย)

๗๒. ช่วยผ่ายปอดคนตกน้ำ (ระวังไม่ควรลงไปช่วยคนตกน้ำในน้ำหากไม่เก่งจริง เพราะอาจถูกดึงให้จมไปด้วยกัน ควรโยนเชือกหรือวัตถุลอยน้ำให้)

๗๓. ช่วยแนะนำหางานให้คนตกงาน (ระวังไม่ควรลงนามรับประกันความเสียหายหรือประกันเงินกู้ให้ผู้อื่นเพราะถ้าลูกหนี้ไม่ชำระหนี้ นายประกันอาจต้องตามไปชดใช้หนี้ภายหลัง)

๗๔. แนะนำวิธีประกอบอาชีพหรือฝึกอาชีพให้คนที่ต้องการอาชีพ โดยอาจจัดอบรม นำวิธีทำมาหากินส่งไปให้

๗๕. จัดงานเชิญเด็ก คนชรา คนพิการ มาสนุกสนาน หรือไปเที่ยวในวันสำคัญ เช่น วันสงกรานต์ วันเฉลิมพระชนมพรรษา หรือวันสถาปนาหน่วยงาน เดินทางไปเยี่ยมบ้านคนชรา บ้านเด็กกำพร้า หรือเด็กพิการเพื่อเลี้ยงอาหารและนำของไปเยี่ยมเน้นผู้ที่ไม่ค่อยมีคนมาเยี่ยม ไปอ่านหนังสือให้คนแก่ฟัง เล่นดนตรี หรือเล่นิทานให้เด็กฟัง

๗๖. ไปเยี่ยมบ้านแรกรับเด็กอ่อน บ้านราชวิถี บ้านกรุณา

บ้านมูทิดา บ้านอุเบกขา เพื่อเยี่ยมเด็กที่ขาดผู้อุปการะหรือเด็กที่เคยกระทำความผิดซึ่งไม่ค่อยมีคนมาเยี่ยม เพราะอีกไม่นานเขาจะได้ออกไปอยู่ร่วมกับสังคม ถ้าเขาได้นำใจไมตรีที่ดีอาจกลับตัวเป็นคนดีได้ (หากจะไปเยี่ยมนักโทษภายในเรือนจำ ต้องระวังถูกจับเป็นตัวประกัน)

๗๗. ช่วยป้องกันหรือห้ามปราม คนที่กำลังจะทะเลาะวิวาท โกรธเคืองกัน หรือจะทำร้ายกัน แต่ต้องระวังลูกหลง (พระพุทธเจ้าทรงสรรเสริญคนที่ช่วยให้คนที่ทะเลาะกันกลับคืนดีกันได้ เหมือนกับที่ทรงห้ามพระญาติไม่ให้ทะเลาะกันคราวแย่งน้ำแม่น้ำโรหิตี)

๗๘. สนับสนุนช่วยเหลือหน่วยงานที่สร้างประโยชน์ต่อสังคม เช่น กาศาต วิทายุร่วมด้วยช่วยกัน มูลนิธิร่วมกตัญญู ลูกเสือชาวบ้าน โรตารี โลออนส์ หรือมูลนิธิชัยพัฒนา เป็นต้น

๗๙. จัดกลุ่มอาสาสมัครช่วยทำงานส่วนรวมนอกเหนือหน้าที่ปกติ เช่น กลุ่มฮักเมืองน่าน กองลูกเสือนอกโรงเรียนวชิรชัย ชมรมอาชีวะบำเพ็ญประโยชน์ แล้วหากิจกรรมไปทำ เช่น ไปทาสีลบรอยขีดเขียนตามกำแพง (ที่เขียนว่าใครเป็นพ่อใคร ฯลฯ) เก็บเศษแก้วของมีคม ตามหาดทรายชายทะเล เพื่อป้องกันคนอื่นมาเหยียบทำให้บาดเจ็บ

๘๐. สนับสนุนช่วยเหลือผู้ด้อยโอกาสทางสังคม เช่น บริจาคเงินหรือเวลาช่วยมูลนิธิราชประชานุเคราะห์ โรงพยาบาล อาสาภาษาต โรงเรียนสอนคนพิการ บ้านราชวิถี บ้านแรกรับเด็กอ่อนพญาไท หรือบ้านเมตตา กรุณา เป็นต้น

มอบน้ำใจด้วยการให้ การยอม หรือการเสียสละ

๘๑. เมื่อเข้าห้องน้ำ ควรหยิบกระดาษเช็ดอ่างน้ำ หรือเช็ดที่นั่งส้วมให้สะอาดก่อนออกไป เพื่อคนที่มาใช้ภายหลังจะได้เข้าห้องน้ำสะอาด

๘๒. เมื่อเข้าคิวกดเงินจากเอทีเอ็ม จ่ายเงินตามซูเปอร์มาร์เกต ถ้าไม่รีบร้อนนักเชิญให้คนที่รอข้างหลังที่รีบเร่งกว่าได้

ใช้บริการก่อน

๔๓. เมื่อขับรถติดอยู่แต่ไม่รีบเร่งมากนัก โบกมือยอมให้รถคันหลังที่รีบเร่งกว่าแทรกเข้าหน้าได้ไปก่อน

๔๔. เมื่อเข้าคิวเข้าส้วม ยอมให้คนข้างหลังที่ปวดมากกว่าเข้าส้วมก่อน

๔๕. ออกเงินซื้ออาหาร เช่น ข้าวหน้าเปิดให้ขอทานที่หิวโซ

๔๖. ออกเงินให้คนที่ไม่มีเงินหยอดโทรศัพท์สาธารณะหรือเข้าส้วมสาธารณะที่ต้องจ่ายเงิน โดยทิ้งเหรียญบาทที่เหลือไว้ในช่องทอนเงิน

๔๗. หาของขวัญปีใหม่หรือของขวัญวันเกิดให้คนที่ไม่เคยได้รับอะไรเลยเมื่อปีก่อน

๔๘. ส่งของขวัญให้คนที่เห็นแก่ตัวไม่คิดถึงคนอื่น โดยไม่ให้อะไรใครส่งมา

๔๙. ให้ความเห็นใจ ปลอบใจ คนที่กำลังมีความทุกข์ กลุ่มใจหาทางออกไม่ได้

๕๐. บริจาคโลหิต - ดวงตา - อวัยวะ หรือเงิน ให้สถานกาชาดไทยหรือโรงพยาบาลต่าง ๆ และชวนคนอื่นให้บริจาคด้วย

มอบน้ำใจด้วยความเกรงใจ

๕๑. เมื่อโทรศัพท์ไปถึงใคร ควรถามเขาว่ากำลังยุ่งอยู่หรือเปล่า ถ้าเขากำลังมีธุระ ควรถามว่าจะให้โทรกลับอีกเมื่อไร

๕๒. เมื่อมีคนโทรศัพท์มาถึงและฝากหมายเลขไว้ ควรรีบโทรกลับทันที

๕๓. ไม่ขอหรือขอยืม ของรักของหวงของเพื่อน

๕๔. เมื่อยืมของจากผู้ใด ต้องรีบคืนทันทีเมื่อเสร็จงานไม่ต้องรอให้ทวง

เด็กเล็ก ๆ ก็สามารถมอบน้ำใจให้ผู้อื่นได้โดย

๙๕. สุภาพ ร่าเริง แจ่มใส ยิ้มหวาน และพูดเพราะกับทุก ๆ คน

๙๖. มีมารยาทดี ทักทาย ไหว้ สวัสดี ผู้ใหญ่อย่างเหมาะสม ก้มตัวหรือคานเมื่อจะผ่านผู้ใหญ่

๙๗. รักษาความมีระเบียบเรียบร้อย เก็บเสื้อผ้า และของเล่นในห้องของตนเองให้เรียบร้อย ไม่ต้องให้คนอื่นมาตามเก็บให้ ทำเตียงของตนเอง กวาดห้องของตนเอง

๙๘. รักษาความสะอาดห้องน้ำ ทิ้งขยะลงถัง ไม่ทิ้งสิ่งสกปรกลงพื้น ถนน หรือแม่น้ำลำคลอง

๙๙. ช่วยทำงานบ้าน เช่น ช่วยแม่ล้างจาน กวาดบ้าน เช็ดสิ่งสกปรกที่พื้น ไม่ทำบ้านรก

๑๐๐. มอบน้ำใจให้ทุกคนในบ้าน เช่น ยกน้ำชาไปให้พ่อ แบ่งขนม ให้พี่น้องเล่นกับน้อง ช่วยน้องทำการบ้าน สอนน้อง

อ่านหนังสือ ช่วยน้องผูกเชือกรองเท้า ติดกระดุมเสื้อและหวีผมให้น้อง

๑๐๑. ทำให้พ่อชอบใจ ยอมให้พ่อดูข่าวโทรทัศน์ ขณะที่ตนเองอยากดูการ์ตูน กอดพ่อก่อนไปโรงเรียนทุกวัน

๑๐๒. ทำให้คนแก่ดีใจ ร้องเพลงให้คุณย่าฟัง อ่านหนังสือพิมพ์ นวดขาให้คุณยาย เขียนจดหมาย พร้อมกับส่งรูปถ่ายไปให้ญาติผู้ใหญ่

๑๐๓. ช่วยทำงานบ้าน เช่น ช่วยแม่ล้างจาน กวาดบ้าน เช็ดสิ่งสกปรกที่พื้น ไม่ทำบ้านรกรุงรัง

๑๐๔. คลายทุกข์ให้คนอื่น เช่น ช่วยปลอมเพื่อนที่ร้องไห้ ชวนเพื่อนที่เหงาเศร้าสร้อยไปเล่นด้วยกัน ทำให้เพื่อนเลิกทะเลาะกัน

๑๐๕. แสดงความห่วงใย พาเพื่อนที่ไม่สบายไปห้องพยาบาล ช่วยพ่อไปเยี่ยมเพื่อนซึ่งป่วยที่บ้านหรือที่โรงพยาบาล

๑๐๖. แบ่งปัน แบ่งขนมให้เพื่อน เพื่อกินด้วยกัน ไม่กินคนเดียว

๑๐๗. ช่วยเหลือครู ใช้ผ้าเช็ดโต๊ะเก้าอี้ครูก่อนครูเข้าห้อง ช่วยครูยกสมุดการบ้านไปห้องพักครู

๑๐๘. ปฏิบัติตัวตามหนังสือ ๑๐๘ วิธีสร้างน้ำใจนี้สัก ๒๐ ข้อ

การสอนธรรมะเรื่อง **น้ำใจไมตรีในพระพุทธศาสนา**

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ทรงสั่งสอนเกี่ยวกับ น้ำใจไมตรี มากกว่า ๒,๕๐๐ ปีมาแล้ว

ในธรรมะเรื่อง **สารณียธรรม** คือ หลักการอยู่ร่วมกันของมนุษย์ทำให้เกิดการระลึกถึงกัน ทำให้เป็นที่รักของผู้อื่น ทำให้เป็นที่เคารพของผู้อื่น ทำให้ไม่เกิดการวิวาท ทำให้เกิดความสามัคคี และความ เป็นเอกภาพเป็นหนึ่งเดียวกันนั้น ทรงสอนให้มนุษย์ทั้งหลายมี

๑. **เมตตาภาวกรรม** ทำการช่วยเหลือกัน แสดงความเคารพ นับถือต่อกัน ยิ้มแย้มแจ่มใสต่อกัน ไม่ประทุษร้ายกัน

๒. **เมตตาวจีกรรม** บอกกล่าวแนะนำตักเตือนกัน กล่าววาจา สุภาพด้วยความเคารพนับถือกัน พูดในสิ่งที่เหมาะที่ควรต่อกัน

๓. **เมตตา मनกรรม** คิดทำสิ่งที่มีประโยชน์แก่กัน ห่วงดีต่อกัน มองกันในแง่ดี ไม่คิดริษยากัน ไม่คิดกลางแกลงสงสัยกัน

๔. **สาธารณโภคี** ได้ของสิ่งใดมาก็มาแบ่งปันกัน ใช้เป็นของ สาธารณะร่วมกัน

๕. **ศีลสามัญญตา** ไม่ทำตนเป็นที่รังเกียจของหมู่คณะ

๖. **ทฎฐิสามัญญตา** มีความเห็นชอบร่วมกัน ไม่ดี้อันหรือ เอาแต่ใจตนเอง

ในธรรมะเรื่อง **กุศลมูล** ซึ่งเป็นรากเหง้าของกุศล ต้นตอของความดี พระพุทธองค์ทรงสอนให้คนมี

๑. **อโลภะ** คือ ความคิดเผื่อแผ่ คิดบริจาค เสียสละ ช่วยเหลือ คนอื่น ไม่อยากได้ของที่มีใช้เป็นของตน

๒. **อโหสะ** คือ มีเมตตา ไม่โกรธใคร ไม่คิดประทุษร้ายใคร ไม่กริ้วกราด โมโหโทโส

๓. **อโมหะ** คือ มีปัญญา มีความฉลาดเฉลียว มีความคิดไม่หลงผิด

ในธรรมะเรื่อง **พรหมวิหาร ๔** ซึ่งเป็นธรรมะประจำใจของผู้ที่เป็นใหญ่ และผู้ที่ต้องการกระทำความดีโดยประพฤติกฎปฏิบัติเกื้อกูลแก่ผู้อื่นนั้น ทรงสอนให้มี

๑. **เมตตา** คือ ความรักใคร่ ความปรารถนาดี ความมีไมตรี มีจิตอันแผ่แผ่ เอื้ออาทร คิดเกื้อกูลให้ผู้อื่น เพื่อนร่วมโลก และบรรดาสัตว์ทั้งปวง ให้มีความสุขความเจริญ อยากให้ผู้อื่นมีความสุข และคิดทำประโยชน์แก่มนุษย์สัตว์ทั่วหน้า

๒. **กรุณา** คือ ความสงสาร คิดช่วยผู้อื่นให้พ้นทุกข์ ใฝ่ใจจะปลดเปลื้องทุกข์ยากเดือดร้อนของปวงสัตว์ที่มีทุกข์ทั้งหลาย

๓. **มุทิตา** คือ การยินดีเมื่อผู้อื่นอยู่ดีมีสุข มีจิตมองใสบันเทิง มีความแช่มชื่นเบิกบานอยู่เสมอต่อสัตว์ทั้งหลาย พลอยยินดีด้วยเมื่อผู้อื่นได้ดีมีสุข มีความเจริญงอกงามยิ่งขึ้นไป

๔. **อุเบกขา** คือ ความวางใจเป็นกลาง ไม่เอนเอียงด้วยยินดี ยินร้ายหรือชอบชัง คือมีจิตเรียบเที่ยงตรงจุดตาชั่ง รู้จักวางเฉยสงบใจ มองดูเฉย ๆ เมื่อไม่มีกิจควรทำเพื่อมิให้เสียความเที่ยงธรรมเข้ากับฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด

สำหรับเรื่องไมตรีหรือมิตรนั้น ทรงสั่งสอนไว้ในธรรมะ เรื่อง **สุทนต์มิตร** หรือ **กัลยาณมิตร** หรือมิตรแท้ คือ เพื่อนที่จริงใจหรือเพื่อนที่มีใจดีนั้นมี ๔ ประเภท คือ

๑. มิตรอุปการะ

- เมื่อเพื่อนประมาท ช่วยรักษาเพื่อน
- เมื่อเพื่อนประมาท ช่วยรักษาทรัพย์สินของเพื่อน
- เมื่อมีภัย เป็นที่พึ่งพำนักได้

- เมื่อมีกิจจำเป็น ช่วยออกทรัพย์ให้เกินกว่าที่ออกปาก

๒. มิตรร่วมสุขร่วมทุกข์

- บอกความลับแก่เพื่อน
- ปิดความลับของเพื่อน
- เมื่อมีภัยอันตราย ไม่ละทิ้ง
- แม้ชีวิตก็สละให้ได้

๓. มิตรแนะนำประโยชน์

- จะทำชั่วเสียหาย คอยห้ามปรามไว้
- คอยแนะนำให้ตั้งอยู่ในความดี
- ให้ได้ฟังได้รู้สิ่งที่ไม่เคยได้รู้ได้ฟัง
- บอกทางสุขทางสวรรค์ให้

๔. มิตรมีน้ำใจ มีความรักใคร่เอ็นดู

- เมื่อเพื่อนมีทุกข์ พลอยทุกข์ไม่สบายใจด้วย
- เมื่อเพื่อนมีสุข พลอยมีสุข แซ่มนชื่นยินดีด้วย
- เมื่อเขาตีเตียนเพื่อน ช่วยยับยั้งแก้ให้
- เมื่อเขาสรรเสริญเพื่อน ช่วยพูดเสริมสนับสนุน

ส่วนมิตรเทียมหรือมิตรปฏิรูป นั้น มี ๔ ประเภท คือ

๑. คนปอกลอก

- คือคนที่เอาของเพื่อนไปถ่ายเดียว
- คิดเอาแต่ได้ฝ่ายเดียว เห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้
- ยอมเสียน้อย โดยหวังจะเอาให้มาก
- เมื่อตัวมีภัยจึงจะมาช่วยทำกิจของเพื่อน
- คบเพื่อน เพราะเห็นแก่ผลประโยชน์ส่วนตน
- อิจฉาเพื่อน แทะข้างหลัง
- อยู่ด้วยแล้วอึดอัดไม่สบายใจ

๒. คนดีแต่พูด

- ดีแต่ยกสิ่งของทั้งหมดแล้วมาปราศรัย
- ดีแต่อ้างของที่ยังไม่มีมาปราศรัย
- สงเคราะห์เพื่อนด้วยสิ่งที่หาประโยชน์ได้
- เมื่อเพื่อนมีกิจต้องการความช่วยเหลือ อ้างแต่เหตุขัดข้อง

คอยแต่จะขอความช่วยเหลือฝ่ายเดียว ไม่รู้จักช่วยเหลือตอบแทน

- ปากโป้ง ชอบใส่ความคนอื่น

๓. คนหัวประจบ

- เพื่อนจะทำความชั่วก็เอออไปด้วย
- เพื่อนจะทำความดีก็เอออไปด้วย
- ต่อหน้าสรรเสริญ ลับหลังนินทา

๔. คนชวนฉิบหาย

- คอยเป็นเพื่อนดื่มน้ำเมา
- คอยเป็นเพื่อนเที่ยวกลางคืน
- คอยเป็นเพื่อนดูการเล่น
- คอยเป็นเพื่อนเล่นการพนัน
- ชักจูงให้ทำแต่สิ่งเลว ๆ

ในการยึดเหนี่ยวนำใจคน สงเคราะห์คนและวิธีประสานหมู่ชนไว้ด้วยความสามัคคีนั้น พระพุทธองค์ได้ทรงสอนไว้ในธรรมะ ชื่อ **สังคหวัตถุ ๔** คือ

๑. **ทาน** คือ การให้ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ เสียสละ แบ่งปัน ช่วยเหลือกัน เผื่อแผ่กันด้วยไมตรี แบ่งเป็นสองชนิด คือ **อามิสทาน** คือ การให้สิ่งของ หรือ **ธรรมทาน** คือ การให้ธรรมความรู้แนะนำสั่งสอนให้ความรู้ความเข้าใจจนกระทั่งเขาสามารถช่วยตนเองได้ ในการให้ทานสองสิ่งนี้ อามิสทานทำให้เขามีของใช้สอยมีที่พึ่งอาศัย แต่ธรรมทานจะช่วยให้เขารู้จักพึ่งตนเองตลอดไป ดังนั้น ธรรมทานจึงเป็นเลิศกว่าอามิสทาน

การให้ทานแบ่งละเอียดออกอีกเป็นสองประเภท คือ ทานที่ให้เฉพาะบุคคล กับทานที่ไม่จำเพาะบุคคล พระพุทธองค์ทรงสอนว่า ทานที่ไม่จำเพาะบุคคลนั้นมีอานิสงส์มากกว่า

๒. ปิยวาจา คือ การใช้วาจาอันเป็นที่รัก ดูดีมีน้ำใจ ซาบซึ้งจิตใจ ใช้คำสุภาพไพเราะอ่อนหวาน สมานสามัคคี ทำให้เกิดไมตรีและความรักใคร่နှစ်ถือ ทำให้ผู้ฟังเบิกบานใจ รู้จักพูดเจรจาให้เกิดผลดีตลอดจนรู้จักใช้คำแสดงประโยชน์ประกอบด้วยเหตุผลหลักฐานจงใจให้ผู้อื่นนิยมยินยอมปฏิบัติตาม พูดด้วยน้ำใจหวังดี มุ่งให้เป็นประโยชน์ และรู้จักพูดให้เป็นผลดี ทำให้เกิดความเชื่อถือ สนิทสนม และเคารพนับถือกัน คอยช่วยชี้แจงแนะนำหลักความจริง ความถูกต้องดีงามแก่ผู้ต้องการ

๓. อัถตจริยา คือ การประพฤติประโยชน์ ขวนขวายช่วยเหลือกิจการ บำเพ็ญสาธารณประโยชน์ ช่วยเหลือรับใช้ ทำงานสร้างสรรค์ ประพฤติการที่เป็นประโยชน์ ช่วยแก้ไขปรับปรุงส่งเสริมในทางจริยธรรม ช่วยเหลือส่งเสริมคนให้มีความเชื่อถือถูกต้อง ให้ประพฤติความดีงาม ให้มีความเสียสละ และให้มีปัญญา

๔. สมนานัตตตา คือ ความมีตนเสมอต้นเสมอปลาย เสมอภาค ไม่เอาเปรียบ ร่วมทุกข์ด้วย ปฏิบัติสม่ำเสมอทั้งในชนชั้นทั้งหลาย และเสมอกันในทุกข์สุข โดยรับรู้ร่วมแก้ไข ตลอดถึงวางตนเหมาะสมแก่ฐานะ ภาวะบุคคล เหตุการณ์และสิ่งแวดล้อม ให้ถูกต้องตามควรในแต่ละกรณี

นอกจากนั้น พระพุทธองค์ยังทรงสอนถึงวิธีสร้างน้ำใจไมตรีกับบุคคลประเภทต่าง ๆ ไว้ในธรรมะ ชื่อ **ทิส ๖** คือ

๑. บุตรธิดาพึงปฏิบัติต่อบิดามารดา ดังนี้

- เลี้ยงดูท่าน คอบแทนท่านที่ท่านได้เลี้ยงดูเรามา
- ช่วยทำการงานของท่าน

- ดำรงวงศ์สกุล
- ประพฤติตนให้เหมาะสมที่เป็นทายาท
- เมื่อท่านล่วงลับไปแล้ว ทำบุญอุทิศให้

๒. บิดามารดาพึงปฏิบัติต่อบุตรธิดา ดังนี้

- ห้ามปรามจากความชั่ว
- ให้ตั้งอยู่ในความดี
- ให้ศึกษาศิลปวิทยา
- หาคู่ครองที่สมควรให้
- มอบทรัพย์สมบัติให้ในโอกาสสมควร

๓. ศิษย์พึงปฏิบัติต่อครูอาจารย์ ดังนี้

- ลุกขึ้นต้อนรับ
- เข้าไปหาเพื่อคอยรับใช้ ปรีกษา ชักถาม ขอคำแนะนำ
- ใฝ่ใจเรียน ด้วยความมีใจรัก เรียนด้วยศรัทธา และรู้จักฟังให้เกิดปัญญา
- ประณินบัติ ช่วยบริการ
- เรียนศิลปวิทยาด้วยความเคารพ เอาจริงเอาจังโดยถือ เป็นกิจสำคัญ

๔. ครูอาจารย์พึงปฏิบัติต่อศิษย์ ดังนี้

- ฝึกฝนแนะนำให้เป็นคนดี
- สอนให้เข้าใจแจ่มแจ้ง
- สอนศิลปวิทยาให้สิ้นเชิง
- ยกย่องให้ปรากฏในหมู่คณะ
- สร้างเครื่องคุ้มภัยในสสารทิศ สอนฝึกให้รู้จักเลี้ยงตัว รักษาตัวในอันที่จะดำเนินชีวิตต่อไปด้วยดี

๕. สามเณรพึงปฏิบัติต่อภริยา ดังนี้

- ยกย่องให้สมเกียรติกับฐานะที่เป็นภรรยา

- ไม่ดูหมิ่น
- ไม่นอกใจ
- มอบความเป็นใหญ่ในงานบ้านให้
- หาเครื่องประดับมาเป็นของขวัญตามโอกาส

๖. ภริยาพึงปฏิบัติต่อสามี ดังนี้

- จัดงานบ้านให้เรียบร้อย
- สงเคราะห์ญาติมิตรทั้งสองฝ่ายด้วยดี
- ไม่นอกใจ
- รักษาสมบัติที่หามาได้
- ขยันไม่เกียจคร้านในงานทั้งปวง

๗. มิตรสหายพึงปฏิบัติต่อมิตรสหาย ดังนี้

- เผื่อแผ่แบ่งปัน
- พุดจามีน้ำใจ
- ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน
- ร่วมทุกข์ร่วมสุข วางตนเสมอกัน
- ซื่อสัตย์จริงใจต่อกัน
- เมื่อเพื่อนประมาท ช่วยรักษาป้องกัน
- เมื่อเพื่อนประมาท ช่วยรักษาทรัพย์สมบัติของเพื่อน
- ในคราวมีภัย เป็นที่พึ่งได้
- ไม่ละทิ้งในยามทุกข์ยาก
- นับถือตลอดถึงวงศ์ญาติของมิตร

๘. ผู้บังคับบัญชาพึงปฏิบัติต่อผู้ใต้บังคับบัญชาหรือคนรับใช้

ดังนี้

- จัดการงานให้ทำตามความเหมาะสมกับกำลังความสามารถ
- ให้ค่าจ้างรางวัลสมควรแก่งานและความเป็นอยู่
- จัดสวัสดิการให้ดี ช่วยรักษาพยาบาลในยามเจ็บไข้

- เมื่อได้ของแปลกมาก็แบ่งปันให้ เช่น ผลไม้รสแปลก
ประหลาด
 - ให้มีวันหยุดและพักผ่อนหย่อนใจตามโอกาสอันควร
- ๙. ผู้ได้บังคับบัญชาพึงปฏิบัติต่อผู้บังคับบัญชา ดังนี้**
- เริ่มทำการงานก่อนนาย
 - เลิกงานทีหลังนาย
 - ถือเอาแต่ของที่นายให้ ไม่หยิบฉวยเอาของที่นายยังไม่ให้
 - ทำการงานให้เรียบร้อยและดียิ่งขึ้น
 - นำเกียรติคุณของนายไปเผยแพร่
- ๑๐. คฤหัสถ์ย่อมปฏิบัติต่อพระสงฆ์ สมณะพราหมณ์ ดังนี้**
- จะทำอะไร ก็ทำด้วยความเมตตา
 - จะพูดสิ่งใด ก็พูดด้วยความเมตตา
 - จะคิดสิ่งใด ก็คิดด้วยความเมตตา
 - ต้อนรับด้วยความเต็มใจ
 - อุปถัมภ์ด้วยปัจจัยสี่
- ๑๑. พระสงฆ์พึงปฏิบัติต่อคฤหัสถ์ ดังนี้**
- ห้ามปรามจากความชั่ว
 - สอนให้ตั้งอยู่ในความดี
 - อนุเคราะห์ด้วยความปรารถนาดี
 - ให้ได้ฟังสิ่งที่ไม่เคยได้ยินได้ฟัง
 - ทำสิ่งที่เคยฟังแล้วให้เข้าใจแจ่มแจ้ง

ในธรรมะ ชื่อ **บุญกริยาวัตถุ ๑๐** ทรงสั่งสอนเกี่ยวกับการกระทำบุญที่ทำให้เกิดน้ำใจไมตรี ประกอบด้วย

๑. **ทานมัย** บุญสำเร็จจากการให้วัตถุสิ่งของ
๒. **ศีลมัย** บุญสำเร็จจากการรักษาศีล
๓. **ภาวนามัย** บุญสำเร็จจากการเจริญภาวนา

๔. อปจายนมัย บุญสำเร็จจากการอ่อนน้อมต่อมตน
๕. เวชยาวิจจมัย บุญสำเร็จจากการชวนชวยช่วยเหลือ
๖. ธัมมเทศนามัย บุญสำเร็จจากการพูดในเรื่องดี
๗. ธัมมสวนมัย บุญสำเร็จจากการฟังในเรื่องดี
๘. ปัตติทานมัย บุญสำเร็จจากการให้ความสุขแก่คนอื่น
๙. ปัตตานุโมทนามัย บุญสำเร็จจากการชื่นชมส่วนบุญของ

คนอื่น

๑๐. ทิฏฐชุกกรรม บุญสำเร็จจากการมีความเห็นถูกต้องตาม
ทำนองคลองธรรม

มงคลสูตร

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ทรงสั่งสอนเรื่อง มงคล ๓๘ ประการ หรือธรรมะซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความเจริญ ๓๘ อย่าง ซึ่งอาจารย์เสถียรพงษ์ วรรณปก ได้ประพันธ์เป็นคำกลอน ลงในหนังสือพิมพ์มติชน ฉบับวันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ ไว้

ห่างคนพาลสันดานชั่วมั่วทางผิด	คบบัณฑิตคนดีมีกุศล
ยกย่องคนควรยกย่องประคองตน	เป็นยอดยิ่งมีมงคลอุดมดี
อยู่ถิ่นฐานเหมาะสมอบรมตน	มีกุศลเสริมสร้างปางก่อนก็
ดำรงตนชอบทางอย่างเมธี	เป็นยอดศรีมงคลอุดมคุณ
เป็นผู้คงแก่เรียนเพียรศึกษา	ศิลปวิทยาพาเกื้อหนุน
พาทีดีวินัยล้ำช่วยค้ำจุน	เป็นยอดบุญยอดยิ่งมีมงคล
อีกเลี้ยงดูพ่อแม่ยามแก่เฒ่า	ลูกเมียเรารบารุงให้ไม่ขัดสน
การทำงานไม่คั่งค้างเป็นกังวล	เป็นยอดยิ่งมีมงคลสวัสดิ์
บำเพ็ญทานประพฤดิธรรมสุจริต	สงเคราะห์เหล่าญาติสนิทให้สุขี
ทำการงานบริสุทธิ์ในอุทรวีธี	เป็นยอดศรียอดผลมงคลชัย
งดจากบาปถ้วนทั่วสิ่งมัวหมอง	งดเครื่องดองของเมาไม่เข้าใกล้

ไม่ประมาทในธรรมประจำใจ	เป็นยอดยิ่งมิ่งมหัศจรรย์
การระงับน้อมค้อมศิโรตม์	มีสันโดษรู้จักใช้ปัจจัยสี่
กตัญญูรู้คุณหนุนคนดี	ฟังธรรมตามกาลมียอดมงคล
อีกอดทนเต็มเปี่ยมเสถียรสงบ	หมั่นเข้าพบสมณะประเสริฐผล
สนทนาธรรมะกาละดล	ยอดกุศลยอดยิ่งมิ่งมนุษย์
มีเพียรเครื่องเผากิเลสเหตุมัวหมอง	มีชีพครองพรหมจรรย์อันวิสุทธิ
เห็นสัจจะอันประเสริฐเลิศวิมุตติ	แจ้งนิพพานอันสูงสุดยอดมงคล
จิตไม่ไหม ไม่เศร้าเคล้ากิเลส	อันเป็นเหตุให้จิตคิดหมองหม่น
จิตเกษมปลอดภัยไร้กังวล	ประลุดลมิ่งขวัญอนันต์นาน
มงคลธรรมสามสิบแปดประการนี้	ใครทำได้ทำดีทุกสถาน
จะมีชัยชนะทุกประการ	ดลบันดาลยอดยิ่งมิ่งมงคล-แล

เรื่องเล่าเกี่ยวกับ น้ำใจไมตรี

เหตุการณ์ต่อไปนี้ เป็นเรื่องจริงเกี่ยวกับน้ำใจไมตรีที่เกิดขึ้นในประเทศไทยและต่างประเทศ บางเรื่องเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง แต่บางเรื่องก็เป็นเรื่องเล่าซึ่งไม่มีใครบอกได้ชัดเจนว่าเป็นเรื่องที่แต่งขึ้นหรือเรื่องจริง แต่ที่แน่ก็คือ มีคตินิยมใจเกี่ยวกับน้ำใจไมตรีอยู่ในเรื่องเหล่านี้หลายประการ เรื่องดังกล่าวได้มีการคัดลอกส่งต่อกันมาหลายทอดทางเอกสารหรืออินเทอร์เน็ต ซึ่งบางครั้งก็ไม่ทราบชื่อคนแต่ง แต่อาจจะพอได้เค้าแหล่งที่มาของข้อมูล ในชื่อตอนท้ายของแต่ละเรื่อง เรื่องเหล่านี้อาจจะเป็นข้อคิดตัวอย่างของผู้ที่สนใจจะมอบน้ำใจให้ผู้อื่นจะได้นำไปปฏิบัติหรือดัดแปลงให้เหมาะสมกับสถานการณ์ได้บ้าง

ตู้โทรศัพท์ที่พัสดุ

ที่หน้าโรงเรียนสตรีพัทลุง เคยมีตู้โทรศัพท์สาธารณะอยู่ตู้หนึ่ง ซึ่งสกปรก มีรอยขีดเขียนในตู้เต็มไปหมด ต่อมานักเรียนสตรีพัทลุงกลุ่มหนึ่งมีความเห็นร่วมกันว่าควรจะทำอะไรบางอย่างให้ดีขึ้น จึงผลัดเวรกันมาเช็ดทำความสะอาดและฉีดน้ำหอมที่โทรศัพท์จนทำให้ตู้โทรศัพท์สาธารณะแห่งนี้เป็นที่น่าใช้ของประชาชนทั่วไป

การกระทำของกลุ่มนักเรียนโรงเรียนสตรีพัทลุงกลุ่มนี้ เป็นการทำความดีที่นายกย่องสรรเสริญ

ตึกถล่มที่โคราช

เมื่อเวลา ๑๐.๑๐ น. ของวันศุกร์ที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๖ ได้เกิดอุบัติเหตุครั้งยิ่งใหญ่ คือ ตึกอาคารโรงแรมรอยัลพลาซ่า ที่อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา เกิดถล่มพังทลายลงมาในชั่วพริบตา โดยไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า มีคนเสียชีวิตทันทีจำนวนมาก ทั้งมีคนที่ยังมีชีวิตอยู่ติดอยู่ใต้ตึกที่ถล่มหลายร้อยคน บางคนโดนคานคอนกรีตบีบทับทำให้หนีออกมาไม่ได้ รวมทั้งคณะครูผู้บริหารของกรมสามัญศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่ไปประชุมอยู่ในโรงแรมนั้นหลายสิบคนด้วย

ทันทีที่ทราบเหตุ ได้มีตำรวจ ทหาร อาสาสมัครและเจ้าหน้าที่มูลนิธิการกุศลต่าง ๆ หลายร้อยคน เดินทางไปช่วยเหลือผู้ประสบภัย บางหน่วยเดินทางไกลหลายร้อยกิโลเมตร นำกำลังคนและอุปกรณ์ไปช่วยกู้ภัย มีการขุดอุโมงค์เล็ก ๆ จากด้านบนอาคารลัดเลาะไปตามช่องว่างระหว่างคานแล้วส่งคนมุดรูคูลานลงไปช่วยเหลือ นำผู้ที่ติดอยู่ใต้ซากปรักหักพังขึ้นมาได้จำนวนหนึ่ง แต่เมื่อเวลาผ่านไปห้าชั่วโมง ยังไม่ได้คณะกรมสามัญศึกษาที่ติดอยู่ขึ้นมาแม้แต่คนเดียว จากการตรวจสอบแผนที่ที่เกิดเหตุ พบว่าห้องประชุมเบญจมาศที่คณะครู สัมมนากันนั้น อยู่ลึกลงไปกว่าที่หน่วยกู้ภัยเดิมลงไปค้นหาอีกหนึ่งชั้น จึงทำให้หน่วยกู้ภัยชุดแรกค้นหาพวกครูกรมสามัญฯ ที่ติดอยู่ไม่พบ

คณะครูและภารโรงโรงเรียนสามัญศึกษากลุ่มหนึ่งที่มีคนรู้จักติดอยู่ใต้ตึกถล่ม ได้หารือกันว่าถ้ารอช้าอาจไม่มีผู้รอดชีวิตเหลืออยู่เลย จึงจัดหน่วยอาสาสมัครชุดตรงไปค้นหาเอง โดยผู้กู้ภัยต้องเสี่ยงอันตรายอย่างมาก เพราะซากตึกอาจถล่มลงมาทับผู้เข้าไปช่วยเหลือเมื่อไรก็ได้ หน่วยกู้ภัยของคณะครูและภารโรงที่ไม่เคยมีประสบการณ์ในการกู้ภัยมาก่อนเลยชุดนี้ได้ใช้ค้อนปอนด์ ชะแลง และมือเปล่า ขุดซากอาคาร ลงไปกว่าสองชั่วโมงจึงเข้าถึงที่เกิดเหตุ นำศพผู้เสียชีวิตขึ้นมาได้หลายคน และได้ผู้รอด

ชีวิตหนึ่งคน คือ อาจารย์ชวลิต ดัณฑเศรษฐีวัฒน์ ผู้อำนวยการโรงเรียนราชสีมาวิทยาลัย ซึ่งต่อมาต้องตัดขาออก เพราะถูกของหนักทับเป็นเวลานานและกระดูกแตก

มีพนักงานโรงแรมหญิงคนหนึ่ง คือ นางมณีวัล ถูกคานคอนกรีตทับขาอยู่ใต้กองคอนกรีต ซึ่งหน่วยกู้ภัยได้ไปพบเข้า แต่ไม่สามารถนำตัวขึ้นมาได้เพราะไม่สามารถยกหรือตัดคานคอนกรีตขนาดใหญ่ออก จ.ส.อ. สมบูรณ์ สามีของหญิงผู้เคราะห์ร้ายได้ตามลงไปค้นหา กับหน่วยกู้ภัยด้วยตนเองร่วมกับนายเอกพันธ์ บรรลือฤทธิ์ อาสาสมัครของมูลนิธิร่วมกตัญญู แล้วต่อมาได้นำหม้อผ่าตัดของโรงพยาบาลมหาราชานครราชสีมา ประกอบด้วย น.พ. ธเนศย์ ถนอมสิงห์ น.พ. สุรัชย์ ปัญญา พฤติพงษ์ น.พ. ไพรัช สุขสโมสร และ พ.ญ. พงษ์เพ็ญ อ่ำบัว มุดรูลงไปวางยาสลบ ทำการตัดขาส่วนที่คานทับติดอยู่ออก แล้วนำตัวนางมณีวัลรอดชีวิตขึ้นมาข้างบนได้นับเป็นการผ่าตัดฉุกเฉินที่ยิ่งใหญ่ครั้งหนึ่งของโลก

น้ำใจของคณะผู้กู้ภัยในครั้งนี้ เป็นวีรกรรมเสี่ยงอันตรายช่วยชีวิตมนุษย์ที่นายกององสรรเสริญต่อไปชั่วนิรันดร

น้ำใจของลูกเสือเมื่อคราว ๑๕ ตุลา ๑๖

เมื่อวันมหาวิปโยค ๑๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๖ มีการชุมนุมของนิสิตนักศึกษาหลายหมื่นคนที่มีมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์และถนนราชดำเนินเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตย และขับไล่จอมพลถนอม กิตติขจร ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี มีการปะทะกันระหว่างทหาร ตำรวจกับนิสิตนักศึกษา ทำให้มีผู้เสียชีวิตเป็นจำนวนมาก เกิดจลาจลวุ่นวายไปทั่วประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรุงเทพมหานคร มีการทำลายป้อมไฟจราจรทั่วกรุงเทพฯ และเผากองบัญชาการตำรวจนครบาลที่ผ่านฟ้า ตำรวจที่แต่งเครื่องแบบหายไปจากกรุงเทพฯ เกือบทั้งหมด เพราะเกรงจะถูกลอบ

ทำร้าย สถานีตำรวจหลายแห่งถูกทิ้งร้างไม่มีตำรวจประจำ ตามสี่แยกไม่มีสัญญาณไฟจราจร และไม่มีตำรวจคอยจัดการจราจรเลย

ในครั้งนั้นอาจารย์เพทาย อมาตยกุล ผู้อำนวยการโรงเรียนสันติราษฎร์บำรุง ที่ถนนศรีอยุธยา ได้คิดว่าน่าจะระดมกำลังลูกเสือออกมาช่วยกำกับจราจรแทนตำรวจที่หายไป จึงได้เดินทางไปที่สถานีวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทย เพื่อออกอากาศเชิญชวนให้ลูกเสือแต่งเครื่องแบบออกมาช่วยกันจัดการจราจรตามสี่แยกต่าง ๆ โดยจัดหน่วยประสานงานกลางที่โรงเรียนสันติราษฎร์ ปรากฏว่ามีบรรดาลูกเสือหลายร้อยคนแต่งเครื่องแบบไปจัดการจราจรทั่วกรุงเทพเป็นเวลาหลายวัน โดยมีหน่วยสนับสนุนคอยส่งเสบียงอาหาร และถ่ายโอนกำลังจากจุดที่มีลูกเสือมากไปยังจุดที่ไม่มีลูกเสือหรือมีไม่เพียงพอ ปฏิบัติการครั้งนั้นใช้เวลาราว ๗ วัน จึงมีตำรวจกลับมาปฏิบัติหน้าที่ตามเดิม แล้วลูกเสือก็กลับบ้านเพื่อรอเวลาที่จะมีโอกาสมาแสดงน้ำใจไม่ตรีรับใช้สังคมในโอกาสต่อไป

ผู้เขียนมีส่วนร่วมในการปฏิบัติการครั้งนั้นด้วย โดยทำหน้าที่เป็นผู้ช่วยของอาจารย์เพทาย ในภารกิจประสานงานระหว่างศูนย์ลูกเสือซึ่งขอยืมใช้วิทยุสื่อสารเครือข่ายกรมอาชีวศึกษากับศูนย์วิทยุตรีเพชรของกองบังคับการตำรวจจราจร โดยใช้รหัสเรียกขาน “เสือดาว” ทำงานจัดแบ่งลูกเสือหลายร้อยคนไปตามจุดต่าง ๆ และให้การสนับสนุนเสบียงอาหารจากคณะลูกเสือวิสามัญรุ่น ๗ ไปส่งให้แก่ลูกเสือจราจร ผู้เขียนมีความประทับใจในกิจกรรมของลูกเสือดั้งกล่าวเป็นอย่างมาก และจำสิ่งต่าง ๆ ได้ดี ถึงแม้เวลาจะผ่านไปถึง ๒๗ ปีมาแล้ว เพราะเป็นงานที่แสดงน้ำใจและบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ครั้งสำคัญที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์ของลูกเสือไทย

ลดมลพิษ

ตามฝาค้างกำแพงที่สาธารณะในหลายประเทศ เช่น เยอรมัน อังกฤษ หรืออเมริกา มักจะมีรอยขีดเขียนเต็มไปหมด บางครั้งจะพบถ้อยคำหรือภาพที่ไม่สุภาพอยู่ทั่วไป ในบางประเทศจะมีการขีดเขียนบนรถใต้ดินจนสกปรกเลอะเทอะไม่น่าดูเป็นอย่างยิ่ง

ที่กรุงเทพฯ เมืองหลวงของประเทศไทยก็มียรอยขีดเขียนเช่นกัน ส่วนหนึ่งมักจะมีการเขียนชื่อย่อของโรงเรียน และเขียนว่า โรงเรียนนี้เป็นพ่อโรงเรียนโน้น หรือเป็นพ่อของทุกสถาบัน แต่ในระยะ พ.ศ. ๒๕๕๒ เป็นต้นมา รอยขีดเขียนตามที่สาธารณะในกรุงเทพฯ มีแนวโน้มลดลงเพราะมีนักเรียนอาสาสมัครกลุ่มหนึ่งจากหลายโรงเรียนซึ่งไม่ต้องการเปิดเผยนาม ได้จัดโครงการ “ลดมลพิษ” ซึ่งแปลความว่า “ลดสิ่งสกปรกที่มองเห็น” ด้วยการใช้สีไปทาขี้นรอยขีดเขียนตามที่สาธารณะต่าง ๆ โดยทำงานอย่างต่อเนื่องโดยมิได้หวังผลตอบแทนแต่อย่างใด การกระทำของนักเรียนอาสาสมัครนี้ได้ช่วยสร้างสิ่งดีแก่บ้านเมือง ซึ่งควรได้รับความขอบคุณจากสังคม

รองเท้าน้ำใจ

ถ้าท่านเป็นผู้ตรวจราชการกระทรวงศึกษาธิการ ท่านจะสามารถบอกฐานะครอบครัวของนักเรียนในโรงเรียนต่าง ๆ ได้จากการสังเกตรองเท้านักเรียน

โรงเรียนหลายแห่งกำหนดให้นักเรียนถอดรองเท้าวางไว้หน้าห้อง

ถ้าเห็นรองเท้าหนึ่งหรือรองเท้ายกของนักเรียนเป็นส่วนมากรับจำนวนคน แสดงว่าฐานะร่ำรวยมาก

ถ้าเห็นรองเท้าผ้าใบและรองเท้าหนังเทียมครบจำนวนนักเรียน แสดงว่าฐานะปานกลาง

ถ้าเห็นรองเท้านักเรียนและรองเท้าแตะปนกันครบคน แสดงว่าฐานะค่อนข้างยากจน

ถ้าเห็นรองเท้าไม่ครบคน แสดงว่าฐานะยากจน

ถ้าเห็นรองเท้าเพียงไม่กี่คู่ แสดงว่าฐานะยากจนมาก

ถ้าไม่เห็นรองเท้าเลย แสดงว่าครอบครัวยากจนที่สุด หรืออยู่ในถิ่นกันดารมากที่ชาวบ้านนิยมไม่ใส่รองเท้า หรือครูอาจอนุญาตให้ใส่รองเท้าเข้าห้องเรียน หรือมีที่เก็บรองเท้าไว้ที่อื่น

เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๓ นายสุทธิ ผลสวัสดิ์ ผู้ตรวจราชการกระทรวงศึกษาธิการ ได้สังเกตเห็นว่า มีนักเรียนไทยในชนบทส่วนหนึ่งไม่มีรองเท้าใส่ จึงได้จัดโครงการเพื่อรวบรวมเงินจากผู้มีจิตศรัทธา แล้วซื้อรองเท้าผ้าใบไปแจกเด็กที่ขาดแคลนดังกล่าว ได้รองเท้าหลายร้อยคู่ ถ้าท่านผู้อ่านหนังสือนี้มีความสนใจก็สามารถติดต่อบริจาคหรือนำรองเท้าไปมอบให้โรงเรียนที่ต้องการด้วยตนเองก็ได้

น้ำใจจากในคุก

เมื่อหนังสือ ๑๐๘ วิธีสร้างน้ำใจเล่มนี้ ได้จัดพิมพ์แจกจ่าย โดยสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ ตั้งแต่เดือนมกราคม ๒๕๔๔ เป็นต้นมา ก็ได้รับความสนใจจากประชาชน และหน่วยงานต่าง ๆ เป็นจำนวนมาก มีจดหมายพร้อมซองปิดแสดมปำหน้าถึงตนเองส่งมาขอหนังสือนี้กว่าหมื่นฉบับ ทบวงมหาวิทยาลัยและกรมการรักษาดินแดนทำหนังสือราชการมาขอไปแจกข้าราชการทุกคนในหน่วยงาน หนังสือพิมพ์และวิทยุหลายสถานีได้นำข้อความในหนังสือนี้ไปเผยแพร่ ธนาคารกรุงเทพขอไปแจกลูกค้าคนสำคัญ บริษัทปูนซิเมนต์เอเชียส่งจดหมายขออนุญาตจัดพิมพ์เพิ่มเพื่อแจกแก่ลูกค้าของบริษัท

แต่จดหมายที่คณะผู้ดำเนินการตื่นเต้นใจที่สุด คือ จดหมายจากเรือนจำของนักโทษชายคนหนึ่งที่ได้ทราบข่าวจากญาติที่ฟังข่าวทางวิทยุกระจายเสียง นักโทษชายคนนั้นเขียนจดหมายส่งไปรษณีย์มาขอหนังสือ ๑๐๘ วิธีสร้างน้ำใจหนึ่งเล่ม สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปเยี่ยมนักโทษชายคนนั้น จัดหนังสือหนึ่งร้อยเล่มและสัมภาระอีกสองชิ้นสำหรับนำไปแจกเพื่อน ๆ นักโทษด้วยกัน นักโทษคนนั้นเขียนจดหมายตอบขอบคุณและให้สัญญาว่าจะปฏิบัติตามคำแนะนำทั้งร้อยแปดวิธีวิธีละหนึ่งวัน

รองเท้าของคนดี

วันหนึ่ง มหาตมะคานธี วีรบุรุษผู้ต่อสู้อย่างสันติเพื่อเอกราชของประเทศอินเดีย ได้กระโดดขึ้นรถไฟที่กำลังเคลื่อนตัวออกจากสถานี แต่รองเท้าแตะข้างหนึ่งของท่านหลุดตกลงไปที่รางรถไฟ ทันใดนั้น ท่านได้ก้มตัวลงอย่างใจเย็น ถอดรองเท้าแตะข้างที่เหลือปลาเหวี่ยงไปไกล ๆ รองเท้าแตะข้างที่ตกอยู่ข้างล่างก่อนแล้ว

เมื่อถูกถามว่า ทำไมจึงทำเช่นนั้น คานธียิ้มแล้วตอบว่า “เพื่อคนยากจนที่มาพบเข้า จะได้นำรองเท้าทั้งสองข้างไปใช้ประโยชน์ได้นะซี”

กำเนิดลูกเสืออเมริกัน

เมื่อปี ค.ศ. ๑๘๐๘ หรือ พ.ศ. ๒๔๕๒ นายวิลเลียม บอยส์ William D Boyce ได้เดินหลงทางอยู่ในหมอกอันหนาที่บึงที่กรุงลอนดอน ประเทศอังกฤษ แต่เขาได้รับการช่วยเหลือนำทางออกมาได้โดยเด็กชายคนหนึ่งซึ่งปฏิเสธการรับเงินรางวัล เพราะเด็กชายคนนั้นบอกว่าเขาเป็นลูกเสือ นายบอยส์ซาบซึ้งใจมากและพยายามศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับ

กิจการลูกเสือเพิ่มเติม ในปีต่อมานายบอยส์ได้เป็นหนึ่งในผู้ริเริ่มก่อตั้ง
กิจการลูกเสือของประเทศสหรัฐอเมริกา

น้ำใจของเด็กประถมสาม

ในตอนเช้าของทุกวันที่โรงเรียนประถมมารแชล ในรัฐนิวเจอร์ซีย์
สหรัฐอเมริกา เด็กหญิงเจนิซ มาร์กอด นักเรียนชั้นประถมปีที่สามและ
เพื่อนอีกสองคนจะไปโรงเรียนแต่เช้า และอาสาสมัครคอยดูแลน้อง ๆ ชั้น
ประถมปีที่สองที่สนามเด็กเล่นของโรงเรียนเพื่อระวังไม่ให้น้องได้รับ
อันตรายจากอุบัติเหตุ

ผูกเชือกกรองเท้า

ที่เมืองชาร์ลอตต์ รัฐนอร์ทคาโรไลน่า สหรัฐอเมริกา เด็ก
นักเรียนชั้นประถมปีที่ ๕ กลุ่มหนึ่ง ได้เขียนรูปและวิธีผูกเชือกกรองเท้าขึ้น
ต่อจากนั้นก็ได้นำวิธีการผูกเชือกกรองเท้าไปสอนให้แก่นักเรียนรุ่นน้อง
ประถมปีที่หนึ่งในโรงเรียนเดียวกันทีละคน น้องประถมหนึ่งตั้งใจและตั้งใจ
ทำตามรุ่นพี่ จนผูกเชือกกรองเท้าด้วยตนเองได้ทุกคน ทำให้พ่อแม่
ประหลาดใจเพราะแต่ก่อนนี้ต้องรอพ่อแม่ผูกเชือกกรองเท้าให้ และพวกพี่ ๆ
ก็ตั้งใจที่ได้ทำตัวให้เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น

บัตรอวยพร

กลุ่มเยาวชนที่เมืองวิลกินสเบิร์ก รัฐเพนซิลเวเนีย สหรัฐอเมริกา
ใช้เวลาหลายสัปดาห์ก่อนสิ้นปีจัดทำบัตรอวยพรวันคริสตมาสด้วยตนเองเขา
ได้นำบัตรอวยพรและของขวัญจำนวนหนึ่งไปยังบ้านพักคนชราแล้วมอบ

ให้แก่คนชราที่บ้านพักนั้น ทำให้ผู้รับมีความสุขมาก กลุ่มเยาวชนดังกล่าวเตรียมการจะทำบัตรอวยพรและของขวัญไปเยี่ยมคนชราอีกแห่งหนึ่งในวันวาเลนไทน์ในปีต่อไป

นมสดหนึ่งแก้ว

เมื่อหลายสิบปีมาแล้ว ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา เด็กชายเคลลี ซึ่งอยู่ในครอบครัวยากจน ต้องหาเงินไปโรงเรียนด้วยการนำสิ่งของใส่กระเป๋าดูเดินไปขายตามบ้าน ที่เมืองใกล้เคียงภูมิลำเนา วันหนึ่งเขาพบว่าเมื่อจ่ายค่ารถและค่าสินค้าแล้ว เขามีเงินในกระเป๋าทิ้งเหลือเพียงสิบเซ็นต์ (ประมาณสี่บาท) เท่านั้น

ขณะนั้นเขากำลังหิวมาก แต่เงินสดที่มีอยู่นั้นไม่พอที่จะซื้ออาหารแม้เพียงหนึ่งมื้อ ดังนั้นเขาจึงคิดจะไปขออาหารจากบ้านที่กำลังจะเดินไปถึง แต่เมื่ออดกริ่งแล้วหญิงสาวเจ้าของบ้านมาเปิดประตู เด็กชายเคลลีกลับเกิดความละอายที่จะขออาหารเหมือนกับขอทานที่ทำมาหากินไม่เป็น เขาจึงออกปากขอเพียงน้ำเปล่าสำหรับดื่มเพียงถ้วยเดียวเท่านั้น แต่เจ้าของบ้านสาวสังเกตเห็นท่าทางของเด็กชายเคลลีว่าคงกำลังหิว เธอจึงได้นำเอานมสดแก้วใหญ่จากในบ้านมาให้เคลลีดื่ม เด็กชายเคลลีดื่มนมอย่างกระหายจนหมดแก้วแล้วถามว่า “ผมต้องจ่ายค่านมด้วยนี้ให้คุณเท่าไรครับ?” เจ้าของบ้านสาวตอบว่า “ไม่ต้องจ่ายเงินหรอก แม่ของฉันสอนไม่ให้รับสิ่งตอบแทนจากการให้น้ำใจไมตรี” เคลลีซาบซึ้งน้ำใจมากและตอบว่า “ถ้าเช่นนั้น ก็ขอขอบคุณเป็นอย่างยิ่ง จากหัวใจของผมนะครับ”

ขณะที่เด็กชายเคลลีเดินออกจากบ้านหลังนั้น เขาไม่เพียงแต่รู้สึกว่ามีกำลังแข็งแรงขึ้นจากนมสดแก้วโตเท่านั้น เขาก็ได้มีความเข้าใจในเรื่องของน้ำใจไมตรีเพิ่มขึ้นด้วย

อีกสามสิบปีต่อมา มีหญิงผู้หนึ่งป่วยอาการหนักด้วย

โรคประหลาดทางหัวใจซึ่งแพทย์ท้องถิ่นไม่สามารถรักษาได้ จึงส่งไปให้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญพิเศษทำการรักษา เมื่อได้อ่านประวัติผู้ป่วยแล้ว แพทย์ผู้เชี่ยวชาญสะดุดใจกับชื่อหมู่บ้านของผู้ป่วยคนนั้น จึงตั้งใจรักษาด้วยการผ่าตัดหัวใจอย่างพิเศษ โดยใช้อุปกรณ์ทันสมัยที่สุดและยาราคาแพง จนผู้ป่วยหายเป็นปกติพร้อมจะกลับบ้าน ผู้ป่วยมีความเกรงว่าค่ารักษาพยาบาลคงจะมีราคาแพงหลายหมื่นดอลลาร์ ซึ่งเธอเข้าใจว่าคงจะต้องทำงานทั้งชีวิตกว่าจะหาเงินมาเป็นค่ารักษาพยาบาลได้ เพราะเธอไม่มีประกันสุขภาพ และไม่สามารถไปเบิกจากที่ไหนได้

แต่แพทย์ผู้เชี่ยวชาญคนนั้น ได้บอกเจ้าหน้าที่แผนกบัญชีให้นำใบเก็บเงินไปให้เขา ใช้ปากกาเขียนข้อความสองบรรทัดแล้วยื่นให้เจ้าหน้าที่บอกผู้ป่วยให้กลับบ้านได้โดยไม่ต้องจ่ายเงินเลย

ข้อความที่แพทย์ผู้เชี่ยวชาญ เขียนในใบเรียกเก็บเงินนั้นมีว่า
“จ่ายค่ารักษาพยาบาลเรียบร้อยแล้ว ด้วยนมสดหนึ่งแก้ว

ลงนาม นายแพทย์ โฮเวอร์ต เคลลี”

(เรียบเรียงจากเอกสารของกลุ่มน้ำใจไมตรีสิงคโปร์)

น้ำมันสองขวด

สามสิบปีมาแล้ว ที่ประเทศอิตาลี นายจอร์จิโอ ไอเอซ่า ขับรถยนต์ไปคนเดียวในชนบทห่างไกล แล้วน้ำมันรถยนต์ของเขาเกิดหมดลง โดยหาที่เติมน้ำมันไม่ได้ เขายืนรออยู่ข้างรถอย่างกระวนกระวาย จนมีชาวบ้านคนหนึ่งแต่งตัวหอมช่อขี่จักรยานเก่า ๆ ผ่านมา จอร์จิโอถามชาวบ้านว่าจะหาซื้อน้ำมันเติมรถยนต์ได้ที่ไหนบ้าง

ชาวบ้านคนนั้นบอกให้ให้จอร์จิโอนั่งซ้อนท้ายจักรยานไปถึงบ้านเล็ก ๆ แบบโบราณหลังหนึ่ง เขาเดินเข้าไปในห้องเก็บของแล้วหยิบขวดสีน้ำตาลมาให้สองขวด “นี่เป็นน้ำมันสำหรับเติมรถไถนาของฉัน ท่าน

เอาไปใช้เถิด มันคงพอให้รถท่านเดินทางไปอีกห้ากิโลเมตร ซึ่งจะถึงปั๊มน้ำมันข้างหน้า" จอร์จีโอตีใจมากที่ได้น้ำมันมาเติมรถ เขาถามชวานาว่า "จะคิดเงินค่าน้ำมันสองขวดนี้เท่าไรครับ" แต่ชวานาผู้ยากจนคนนั้นตอบว่า "ฉันให้คุณฟรี ๆ ไม่คิดเงิน" จอร์จีโอ พยายามอ้อนวอนขอจ่ายเงินอีกหลายครั้งแต่ไม่สำเร็จ ชวานาคคนนั้นบอกจอร์จีโอว่า "ถ้าอยากตอบแทนน้ำใจไมตรีของฉันจริง ๆ ก็ขอให้ท่านไปกระทำการที่ฉันทำกับท่าน โดยไปมอบน้ำใจไมตรีแบบนี้กับคนอื่นอีกหนึ่งคน แล้วบอกให้เขาไปทำการมอบน้ำใจไมตรีให้คนอื่นอีกหนึ่งคนต่อไปเรื่อย ๆ"

สามสิบปีต่อมา จอร์จีโอ ไอเอช่า ได้เป็นนายกสโมสรโรตารีแห่งเมืองพาราเมา และเป็นผู้ก่อตั้งกลุ่มน้ำใจไมตรีของประเทศอิสราเอล เขาเล่าเรื่องนี้ให้ผู้เขียนฟังเมื่อได้พบกันในการประชุมน้ำใจไมตรีนานาชาติที่ประเทศสิงคโปร์เมื่อวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓

อ.จ.

ไอศครีมนายกิว

ดร. โกวิท วรพิพัฒน์ อดีตปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เจ้าของร้านอาหารนายกิวที่บางปะกง เคยเล่าให้คนรู้จักฟังว่า เมื่อตอนท่านเป็นเด็ก ๆ มีฐานะยากจนนั้น อยากกินไอศครีมที่มีฟ้อค่าเอามาขายหน้าโรงเรียนเหลือเกิน แต่ไม่ได้กินเพราะไม่มีเงิน

พอท่านเกษียณอายุราชการมีเวลาว่างที่จะคิดทำอะไรที่มีประโยชน์จึงนำเรื่องไอศครีมนี้มาคิด แล้วตกลงใจที่จะเลี้ยงไอศครีมแก่นักเรียนทุกคนในจังหวัดที่เป็นบ้านเกิดของท่านคือฉะเชิงเทราสักครั้งหนึ่ง

ท่านออกเงินส่วนตัว จ้างบริษัทผลิตไอศครีม ให้นำรถตู้เย็นบรรทุกไอศครีมวิ่งไปแจกตามโรงเรียนต่าง ๆ จนทั่วทั้งจังหวัด เพื่อให้เด็กทุกคนได้กินไอศครีม ให้เด็ก ๆ มีความสุขสมความหวังเหมือนเมื่อครั้ง

ท่านต้องการเมื่อยังเป็นเด็ก

ท่านเล่าต่อไปว่า "ตอนที่คิดก็ไม่แน่ว่าจะต้องใช้เงินมากมายอะไร แต่พอทำจริงต้องจ่ายเงินค่าไอศกรีมแจกเด็กไปหลายแสนบาท เพราะมีเด็กจำนวนมาก"

อ.จ.

ส้วมเคลื่อนที่ที่อุบล

เมื่อปลายปี ๒๕๔๓ ได้เกิดน้ำท่วมใหญ่ขึ้นที่อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี ชาวบ้านยากจนต้องอพยพมาตั้งเพิงอาศัยอยู่ที่ริมถนนเชิงสะพานเสรีประชาธิปไตยราว ๒,๐๐๐ คน มีผู้ส่งข้าวสารอาหารแห้งไปช่วยเหลือจำนวนมาก

แต่ปัญหาใหญ่ของผู้ประสบอุทกภัยคือ ส้วม เพราะในบริเวณดังกล่าวมีรถสุขาสาธารณะอยู่คันเดียวเท่านั้น บริเวณอพยพนั้นไม่สามารถขุดดินสร้างส้วมชั่วคราวได้เพราะเป็นลูกรังไหลถนน และไม่สามารถให้ถ่ายลงน้ำได้ เพราะน้ำนิ่งไม่ไหล จะทำให้สิ่งสกปรกวนอยู่ในบริเวณนั้น ผู้อพยพต้องเข้าคิวยาวคอยเข้าส้วม ซึ่ง "วันใดปวดแล้วเธอจะรู้สึก"

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติได้ส่งเจ้าหน้าที่ไปสำรวจหาทางช่วยเหลือผู้ประสบภัยโดยได้จัดเช่าส้วมเคลื่อนที่จากกรุงเทพฯ ราคาชุดละ ๒,๑๐๐ บาท จำนวน ๑๐ ชุด เป็นเวลาหนึ่งเดือน แล้วเช่ารถสิบล้อบรรทุกส้วมเคลื่อนที่ไปให้บริการชาวอุบลฯ ถึงบริเวณอพยพ รวมค่าใช้จ่ายเป็นเงินสี่หมื่นบาทโดยได้รับความกรุณาจากเทศบาลอุบลราชธานี ส่งรถดูดส้วมไปดูดให้เป็นประจำทุกวัน โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย งานดังกล่าวได้รับการประสานงานจากสำนักงานศึกษาธิการจังหวัดและประชาสัมพันธ์จังหวัดอุบลราชธานีเป็นอย่างดี

บ่อแห่งน้ำใจ

เมื่อปลายเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้เกิดน้ำท่วมขึ้นที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ทำให้การประปาของอำเภอหาดใหญ่ต้องหยุดทำงานเนื่องจากน้ำท่วมมอเตอร์สูบน้ำ คนหาดใหญ่ทั้งเมืองไม่มีน้ำสะอาดใช้ดื่มกินนอกจากน้ำบรรจุขวด ทำให้เดือดร้อนแสนสาหัส

แต่ที่บ้านของอาจารย์สิน พลัดบุญทอง แห่งวิทยาลัยเทคนิคหาดใหญ่มีบ่อน้ำบาดาลอยู่หนึ่งบ่อที่ยังใช้การได้ จึงได้บริจาคน้ำให้แก่ทุกคนที่มาขอ และยังให้ใช้เป็นแหล่งน้ำดิบสำหรับเครื่องกรองน้ำพระราชทานจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ที่สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติได้จัดส่งไปทางเครื่องบินสำหรับผลิตน้ำดื่มบรรจุขวดจำนวน ๕๐,๐๐๐ ขวด สำหรับแจกฟรีแก่ผู้เดือดร้อนจากน้ำท่วมในครั้งนี้อย่างดีด้วย

บ่อน้ำแห่งน้ำใจของอาจารย์สินนี้ เป็นตัวอย่างอันดีของน้ำใจไมตรีที่มนุษย์จะให้แก่มนุษย์เมื่อยามเดือดร้อนได้อย่างดียิ่ง

ผิดใจน้ำใจไมตรี

เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓ เกิดน้ำท่วมใหญ่ที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา และบริเวณใกล้เคียง ระดับน้ำท่วมขึ้นสูงกว่าท้องถนนถึง ๒ หรือ ๓ เมตร หาดใหญ่ทั้งเมืองกลายเป็นเมืองบาดาลไปในชั่วคืนเดียว มีรถยนต์จมน้ำอยู่ใต้โรงแรมและตามท้องถนนหลายพันคัน

ชาวไทยทั่วประเทศร่วมแสดงน้ำใจไมตรีกับผู้ประสบอุทกภัย โดยส่งข้าวสารอาหารแห้ง ปลากระป๋องไปช่วยกันอย่างล้นหลาม

มูลนิธิเพื่อนพึ่ง (ภา) ยามยาก ของพระองค์เจ้าพัชรกิติยาภา เป็นหน่วยบรรเทาทุกข์หน่วยหนึ่งที้ออกไปช่วยเหลือผู้ประสบภัยในทันที นายแพทย์พิชิต สุวรรณประกร รองประธานมูลนิธิขึ้นเฮลิคอปเตอร์

สำรวจบริเวณแล้วมีความเห็นว่า ผู้ประสบอุทกภัยส่วนใหญ่ไม่สามารถหุงหาอาหารกินเองได้เพราะน้ำท่วมสูงจนมิดหลังคาบ้าน ไม่มีไฟ ไม่มีหม้อ ไม่มีแม่แต่ที่ปิดกระป๋อง ดังนั้นจึงได้จัดทำข้าวห่อขึ้นเฮลิคอปเตอร์และเรือไปแจกตามจุดต่าง ๆ

แต่การทำข้าวห่อจำนวนมากเป็นหมื่นชุกนั้น แม่ครัวผู้ทำอาหารจะต้องตื่นตั้งแต่ตีสามเพื่อทำข้าวห่อสำหรับกินตอนเที่ยงนับเวลาถึงเก้าชั่วโมงตั้งแต่เริ่มหุงข้าวจนถึงเวลาที่คนได้กิน ทำให้ข้าวห่อบางส่วนอาจเริ่มบูดทำให้คนกินท้องเสียหรือปวดท้องได้

สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (สวช.) ได้รับทราบปัญหาจากมูลนิธิเพื่อนพึ่ง (ภา) ยามยาก เกี่ยวกับปัญหาข้าวห่อบูด จึงหาวิธีปรับปรุงแก้ไขโดยคิดเปรียบเทียบหลายวิธี เช่น ข้าวหมกไก่ ไข่ต้ม ข้าวกระป๋อง ขนมปังไส้ซ็อกโกแลต แล้วไปลงเอยด้วยก๋วยเตี๋ยวผัดไทแบบผัดหมี่โคราช

สวช. จัดคณะแม่ครัวเฉพาะกิจ ๗ คน เดินทางจากกรุงเทพฯ โดยเครื่องบินการบินไทย พร้อมกับอุปกรณ์การผัดก๋วยเตี๋ยวสำหรับเลี้ยงคนหนึ่งหมื่นคน ตั้งแต่กระทะใบบัวขนาดใหญ่ ๒ ใบ หัวเตาแก๊ส (ติดต่อโทรทัศน์ไปเอาถังแก๊สที่สงขลา) เส้นก๋วยเตี๋ยว ๒๐๐ กิโลกรัม ถังออก ๔ ช่าง ดันหอม น้ำปลา ซีอิ้ว หัวไชโป้ว ถุงพลาสติก ซ่อมพลาสติกหนังสติกรัดถุง ฯลฯ รวมน้ำหนักกว่า ๗๐๐ กิโลกรัม เพราะได้ข่าวว่าในบริเวณน้ำท่วมหาของซื้อได้ยากและราคาแพงมาก

พอคณะผัดไทจะขึ้นเครื่องบินก็เริ่มเกิดปัญหา เพราะเจ้าหน้าที่สนามบินไม่ยอมรับถังกระดาดใส่ขวดน้ำปลาและซีอิ้วที่จะส่งไปได้ท้องเครื่องบิน เพราะเกรงว่าขวดน้ำปลาจะแตกทำความเสียหายให้สัมภาระของผู้โดยสารอื่น ปัญหานี้ได้แก้ไขโดยหาถุงก๊อบแก๊บใส่ขวดน้ำปลาแล้วให้คนที่ไปถือกันโคงเตงคนละ ๔ ขวดขึ้นเครื่องบินไป

เมื่อเครื่องบินถึงหาดใหญ่ มีรถบรรทุกขนาดใหญ่ของเทศบาล

เมืองสงขลา ที่ประสานงานกันทางโทรศัพท์มารอรับอยู่ ช่วยกันขนกระทะ และอุปกรณ์ขึ้นไปตั้งบนรถบรรทุก เดินทางไปยังบริเวณน้ำท่วม แล้วก็ลงมือผัดก๋วยเตี๋ยวแจกบนรถกลางน้ำกันเลย มีประชาชนสนใจมารับผัดไท น้ำใจไมตรีกันอย่างล้นหลาม เข้าคิวยาวกันกว่า ๕๐ คน ทั้ง ๆ ที่ผัดก๋วยเตี๋ยวกันอย่างต่อเนื่อง กระทะลະเกือบร้อยจาน ปรากฏว่าอุปกรณ์ผัดไทที่เตรียมแจกผู้ประสบภัยหนึ่งหมื่นคนที่เตรียมไว้ใช้ส่วนนั้น ได้หมดลงในวันเดียว นายสามารถ จันทรสूरย์ หัวหน้าคณะ โทรศัพท์ทางไกลถึงเลขาธิการ สวช. ที่กรุงเทพฯ ขอเงินเพิ่มเติมเพื่อซื้อวัสดุแจกต่อในวันรุ่งขึ้น และรายงานด้วยว่า อยากรได้ไข่ไก่สัก ๒,๐๐๐ ฟอง เพราะจะทำให้ผัดไทอร่อยขึ้นมาก แต่ในขณะนั้นไข่ไก่ที่สงขลาหายากและราคาแพง ฟองละเกือบสิบบาท

ทาง สวช. กรุงเทพฯ อนุมัติเงินให้ตามคำขอ จากเงินบริจาคของสภากาชาดธรรมทั่วประเทศ และส่งคนไปซื้อไข่ไก่ที่ตลาดไท จำนวน ๒,๐๐๐ ฟอง เพื่อส่งไปทางเครื่องบินของการบินไทยซึ่งไม่คิดค่าขนส่งแต่อย่างใด แต่เมื่อเครื่องบินไปถึงหาดใหญ่ ปรากฏว่าไข่ทั้ง ๒,๐๐๐ ฟองได้แตกกระเบิดออกหมด เพราะได้ห้องเครื่องบินไม่มีการปรับความดันและไม่มีการเคยมีประสบการณ์การส่งไข่ไก่ทางเครื่องบินมาก่อน ปัญหาไข่ได้รับการแก้ไขโดยการโทรศัพท์สั่งไข่ไก่ชุดใหม่จากจังหวัดตรังส่งมาทางรถยนต์เพื่อทดแทน

อีกสองวันต่อมา พระองค์เจ้าพัชรกิติยาภาเสด็จเยี่ยมผู้ประสพภัยที่สงขลา มีคนมารอรับเสด็จหลายพันคน ทรงลงมือผัดก๋วยเตี๋ยว "ผัดไทน้ำใจไมตรี" นี้ด้วยพระองค์เอง สถานีโทรทัศน์ทุกช่องออกอากาศภาพขณะทรงผัด ในคืนวันเดียวกันนั้น หนังสือพิมพ์ไทยรัฐและเดลินิวส์ตีพิมพ์ภาพขณะทรงผัดในหน้าหนึ่งในวันรุ่งขึ้น

คณะสื่อสารไร้พรมแดนจากฝรั่งเศส

เมื่อคราวเกิดน้ำท่วมใหญ่ที่อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เมื่อเดือนพฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓ นั้น ได้มีข่าวกระจายทางโทรทัศน์ไปทั่วโลกจนถึงประเทศฝรั่งเศส ว่าระบบสื่อสารทางโทรศัพท์และวิทยุถูกตัดขาดหลายพื้นที่ ชาวฝรั่งเศสของคณะสื่อสารไร้พรมแดน ๔ คน ภายใต้งานนำของนายฟรังซัว คาซีโนว่า ได้รับเดินทางมายังประเทศไทยภายใน ๔๘ ชั่วโมง พร้อมกับเครื่องโทรศัพท์ผ่านดาวเทียม ๑๕ ชุด ซึ่งสามารถติดต่อสื่อสารไปยังเครื่องโทรศัพท์ทั่วโลก เขาได้นำโทรศัพท์ดังกล่าวมาให้หน่วยงานต่าง ๆ ของจังหวัดสงขลาใช้ฟรี โดยออกค่าใช้จ่ายในการเดินทางและที่พักด้วยตนเองทั้งสิ้น คณะสื่อสารไร้พรมแดนดังกล่าวได้จัดตั้งมาหลายปีแล้ว เพื่อส่งเครื่องโทรศัพท์ผ่านดาวเทียมไปให้ยืมช่วยพื้นที่ซึ่งเกิดแผ่นดินไหว พายุน้ำท่วม หรือเกิดสงคราม จนกระทั่งระบบสื่อสารปกติไม่สามารถใช้งานได้ เพื่อจะได้รายงานเหตุการณ์และความต้องการไปยังหน่วยบรรเทาทุกข์อื่นที่จะตามมาภายหลังต่อไป

กิจกรรมของหน่วยสื่อสารไร้พรมแดนนี้ได้ให้ประโยชน์แก่มนุษยชาติที่ประสบภัยอย่างทันทีและมีประสิทธิภาพสูงมาก

ร่มแห่งน้ำใจ

บ้านของฉันอยู่ในซอยลึกประมาณห้าร้อยเมตรที่ไม่มีรถประจำทาง เย็นวันหนึ่งฉันเดินเข้าซอยกลับบ้านสองคนกับน้องสาว ผันเกิดตกธรมมาอย่างไม่มีเค้าล่วงหน้า และบริเวณนั้นก็ไม่มีที่หลบฝน เราจึงเอากะเป๋านักเรียนยกขึ้นบังหัวไม่ให้ตัวเปียกฝน

มีรถยนต์คันหนึ่งวิ่งสวนทางมา แล้วหยุดข้างหน้าเรา หญิงในรถที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อนส่งร่มคันหนึ่งให้เราบอกว่า ให้เอาไปใช้เลยไม่

ต้องคิดเพื่อจะได้ไม่เปียกฝน เป็นหวัด แล้วรถคันนั้นก็ขับต่อไปโดยเรายังไม่ได้หันขอบคุณท่านเลย

ถ้าท่านผู้มอ برمแห่งนี้ใจดังกล่าวให้เราได้มีโอกาสอ่านหนังสือนี้ขอได้รับความขอบคุณจากเราด้วยความซาบซึ้งใจยิ่ง ที่ยังมีผู้ที่เห็นใจคนเดือดร้อน ขาดแคลน และมีผู้ที่ต้องการบำเพ็ญประโยชน์ต่อผู้อื่น โดยไม่หวังไม่รอผลตอบแทน แม้แต่เพียงคำขอบคุณ

อัญชลี

ความหวังที่เป็นจริง

ที่เมืองฟิสิกส์ รัฐอริโซนา สหรัฐอเมริกา เด็กชายน้อย "บ็อบซี" อายุ ๑๐ ปี เป็นโรคมะเร็งในเลือด หรือลูคีเมียชนิดร้ายแรงที่หมอบอกว่า บ็อบซีคงต้องเสียชีวิตในอีกไม่กี่วัน แต่แม่วัย ๒๖ ปี ของเขายังมีจิตใจเข้มแข็ง เธอนั่งเฝ้าอยู่หน้าเตียงลูกและถามว่า "ลูกรัก ลูกมีความหวังว่าอยากจะทำอะไรมากที่สุดในชีวิตนี้"

บ็อบซีตอบว่า "แม่จ๋า ลูกอยากเป็นพนักงานดับเพลิง อยากช่วยคนที่เดือดร้อน อยากขึ้นรถหวอ อยากใส่หมวกดับเพลิง คงจะสนุกที่สุดในโลกเลยนะแม่" แม่ยิ้มแล้วบอกบ็อบซีว่า "แม่จะจัดหาทางดูนะลูก"

เย็นวันนั้น แม่ของบ็อบซีเดินทางไปที่สถานีดับเพลิง พบกับหัวหน้าสถานีที่มีใจกว้างขวางใหญ่ยิ่งเหมือนพญาอินทรีย์ เพื่อขออนุญาตให้ลูกชายได้นั่งรถดับเพลิงสักครั้งก่อนจะเสียชีวิต

"เราจะทำให้ดีกว่าที่คุณขอมาอีก" หัวหน้าสถานีดับเพลิงตอบ "ขอยืมเสื้อผ้าเก่าของบ็อบซีสักชุดสิ ผมจะไปตัดเสื้อชุดดับเพลิงพิเศษสำหรับเด็กและหาหมวกดับเพลิงคล้ายของจริงให้บ็อบซี เราจะหารองเท้าบู๊ทยางคู่เล็ก ๆ ให้ด้วย"

สองวันต่อมา หัวหน้าสถานีเดินทางไปรับบ๊อบซีมาจากโรงพยาบาลแต่งตัวให้บ๊อบซีในชุดพนักงานดับเพลิงเต็มตัว บังเอิญขณะนั้นมีไฟไหม้เกิดขึ้นจริง ๆ บ๊อบซีจึงได้อยู่ร่วมกับหัวหน้า ทำการดับเพลิงจนเพลิงสงบเรียบร้อย แล้วก็พาส่งกลับโรงพยาบาล บ๊อบซีบอกแม่ว่า วันนี้เป็นวันที่สนุกและมีความสุขมากที่สุดในชีวิต

ด้วยความสุขที่ได้รับ ทำให้บ๊อบซีมีชีวิตยืนยาวต่อมาเกินกว่าที่หมอคาดไว้ถึงสามเดือน แต่เมื่อถึงเวลาที่หมดความสามารถของหมอ วาระสุดท้ายของบ๊อบซีก็กำลังจะต้องมาถึงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

พยาบาลประจำตึกเริ่มโทรศัพท์ตามแม่และญาติ โดยไม่ลืมนอก หัวหน้าสถานีดับเพลิง เพราะรู้ว่าบ๊อบซีชอบพนักงานดับเพลิงมาก เธอขอให้เขาส่งพนักงานดับเพลิงในเครื่องแบบสักหนึ่งคนมาอยู่กับบ๊อบซีในเวลาที่บ๊อบซีจะสิ้นใจ

"เราจะทำให้ดีกว่าที่ขอมาอีก" หัวหน้าสถานีดับเพลิงตอบ ขณะของเราจะไปถึงโรงพยาบาลภายในห้านาทีต่อจากนี้ ขอให้โรงพยาบาลประกาศให้คนไข้ทั่วไปยกเว้นห้องของบ๊อบซีที่ทราบว่า กำลังจะมีการซ้อมดับเพลิง ไม่ใช่มีเพลิงไหม้จริง ๆ อย่ขาดใจ

ห้านาทีต่อมา รถดับเพลิงสามคัน เปิดไซเรนตรงไปยังโรงพยาบาล รถบันไดยกระเช้าดับเพลิงนำหัวหน้าสถานีพร้อมกับพนักงานดับเพลิงหญิงจากพื้นดินยกขึ้นไปถึงหน้าต่างชั้นสาม แล้วก้าวเข้าไปในห้องของบ๊อบซี พนักงานหญิงขออนุญาตแม่บ๊อบซีแล้วจูบแก้มเด็กน้อย พร้อมกับบอกว่า "พนักงานดับเพลิงทุกคนรักบ๊อบซีมาก"

บ๊อบซียิ้มตาที่เหนื่อยอ่อน แล้วถามเบา ๆ ว่า "หัวหน้าครับ ผมจะเป็นพนักงานดับเพลิงจริง ๆ ได้หรือยังครับ"

หัวหน้าสถานีดับเพลิงบีบมือหนูน้อย แล้วกล่าวว่า "บ๊อบซี เธอได้รับอนุญาต ให้เป็นพนักงานดับเพลิงแล้ว"

ทั้ง ๆ ที่หมดกำลังจวนจะสิ้นลม หนูน้อยบ๊อบซียิ้มด้วยความ

พอใจที่ความหวังของเขากลายเป็นความจริง เขาค่อย ๆ หลับตาเล็ก ๆ ลง แล้ววิญญูณดวงน้อยของเขาก็หลุดจากร่างไป

"แจ๊ค เอนฟิลด์ และ มาร์ค วิคเตอร์ แอนสัน"

พ่อของลูก

ชายคนหนึ่งกลับจากที่ทำงานมาถึงบ้านด้วยความหิว เหนื่อย และอ่อนเพลีย เพราะทำงานหนักมาตลอดสัปดาห์ เขาพบลูกชายวัยห้าขวบ รออยู่ที่หน้าประตูบ้าน

"พ่อครับ ขอถามอะไรพ่อหน่อย" ลูกชายถาม

"จะถามอะไรก็ว่ามา" พ่อตอบ

"พ่อทำงานได้เงินชั่วโมงละเท่าไรครับ" ลูกถามต่อ

"พ่อจะได้เงินเท่าไร มันเกี่ยวอะไรกับแกด้วยล่ะ" พ่อซักโมโหที่ ลูกซักเรื่องส่วนตัว แต่ก็ตอบไปอย่างรำคาญว่า "๓๐ บาท"

"ผมขอยืมเงินของพ่อสักสิบบาทได้ไหมครับ" ลูกชายถามต่อ

พ่อซักโมโหเพิ่มขึ้นแล้วบอกว่า "นี่ลูกคงจะเอาไปซื้อหนังสือ การ์ตูนหรือขนมของเล่นอีกแล้วละซี รู้ไหมว่าพ่อต้องทำงานหนักแค่ไหน กว่าจะได้เงินมาที่ละบาท เข้าห้องไปทำการบ้านดีกว่า พ่อจะดูโทรทัศน์ แล้วก็ต้องเข้านอนเพราะพรุ่งนี้ต้องตื่นไปทำงานแต่เช้า แล้วมีงานเลี้ยง ต่อตอนเย็นถึงดึก มะรืนนี้ก็ต้องไปต่างจังหวัดอีกสามวัน"

เด็กน้อยหน้าเสียแล้วค่อย ๆ เดินออกจากห้องไป

หนึ่งชั่วโมงต่อมา พ่อรู้สึกตัวว่าพูดกับลูกแรงเกินไป อาจทำให้ ลูกเสียใจได้ จึงเดินไปที่ห้องลูกชาย "นอนแล้วหรือยังลูก พ่อเสียใจที่ พูดจากับลูกแรงเกินไป นี่เป็นเงินสิบบาทที่ลูกอยากขอยืมจากพ่อ พ่อให้ ลูกฟรีโดยไม่ต้องใช้หรอก"

ลูกชายยิ้มทั้งน้ำตา แล้วดึงซองจากใต้หมอนบนที่นอน หยิบ

เศษสตางค์และธนบัตรยู่ยี่นับรวมได้ยี่สิบบาท

พ่อซักสงสัยแล้วถามว่า "ลูกมีเงินอยู่มากถึงยี่สิบบาทแล้วทำไมต้องมาขอยืมพ่ออีกสิบบาทด้วยล่ะ?"

"เงินนี้เป็นเงินเหลือค่าขนมของผม ซึ่งเก็บไว้หลายเดือนแล้ว แต่ยังไม่ถึงสามสิบบาท วันนี้พ่อให้อีกสิบบาท จึงพอดีแล้วครับ" ลูกชายตอบ

"ลูกจะเอาเงินสามสิบบาทไปซื้ออะไรล่ะ" พ่อถามด้วยความสงสัย
เด็กน้อยตอบทันทีว่า "ผมจะเอาเงินสามสิบบาทนี้ไปซื้อเวลาของพ่อ ขอให้พ่ออยู่กับผมคนเดียวสักหนึ่งชั่วโมงได้ไหมครับ"

สร้างน้ำใจด้วยการชมเชย

วันหนึ่งในฤดูร้อนที่แสนจะอบอ้าว ที่เมืองนิวยอร์ก ประเทศสหรัฐอเมริกา ผมนั่งรถแท็กซี่ที่ผ่านถนนที่มีการจราจรคับคั่งติดขัดยิ่งกว่ากรุงเทพฯ ไปกับเพื่อนชาวอเมริกันคนหนึ่ง พอจะลงจากรถ เพื่อนของผมก็บอกกับคนขับแท็กซี่ว่า "ขอบคุณมาก คุณขับรถได้ยอดเยี่ยมจริง ๆ"

คนขับแท็กซี่ซึ่งงอแงพักหนึ่ง แล้วพูดว่า "เอ๊ะ คุณต้องการอะไรกันแน่"

เพื่อนผมตอบทันทีว่า "เปล่า ๆ ผมไม่ได้หาเรื่องกับคุณหรอก ผมชื่นชมคุณ ที่ขับรถอย่างใจเย็นอยู่ได้ตั้งนาน ทั้ง ๆ ที่รถติดมากขนาดนี้"

"อ้อ" คนขับรถแท็กซี่พูดแล้วขับรถถอยออกไป

"นายกำลังทำอะไรอยู่นี" ผมถามเพื่อน

เขาตอบว่า "ฉันกำลังจะทำให้เกิดน้ำใจไมตรีในกรุงนิวยอร์ก... ฉันเชื่อว่าน้ำใจไมตรี จะเป็นวิธีการเดียวที่จะรักษาเมืองสำคัญแห่งนี้ให้เป็นที่น่าอยู่ได้"

"คนอย่างนายเพียงคนเดียว จะไปรักษาเมืองนิวยอร์กให้น่าอยู่ได้อย่างไร" ผมถามต่อ

"ไม่ใช่คนเดียววันนี้ ฉันเชื่อว่าในวันนี้ฉันได้ทำให้คนขับแท็กซี่
 เมื่อกี้มีความรู้สึกที่ดีขึ้น" เพื่อนผมอธิบาย "ถ้าวันนี้เขาขับแท็กซี่รับ
 ผู้โดยสารสักยี่สิบคนเขาก็คงจะพูดดีด้วยน้ำใจไมตรีต่อคนทั้งยี่สิบคน..."
 "ผู้นั่งแท็กซี่ทุกคนย่อมจะต้องพบเพื่อน ลูกจ้าง หรือคนในครอบครัววันละ
 ไม่ต่ำกว่าห้าคน ซึ่งแต่ละคนน่าจะต้องพบปะกับคนอื่นวันละอย่างน้อยห้าคน
 ดังนั้นการที่ฉันพูดดีมีน้ำใจไมตรีกับคนขับแท็กซี่เพียงคนเดียวในวันนี้
 เพียงวันเดียว อาจจะมีผลต่อเนื่องไปถึงอีกห้าร้อยคนที่เดียวละ"

"แล้ว...ถ้าคนขับแท็กซี่เมื่อกี้ ไม่ไปพูดดีต่อไปยังคนอื่นอีกล่ะ"
 ผมถามด้วยความสงสัย

เพื่อนของผมอธิบายต่ออย่างอดทนว่า "ฉันไม่ได้หวังคนขับแท็กซี่
 คนนี้คนเดียวเท่านั้น เพราะในแต่ละวันฉันจะพยายามพูดดีด้วยน้ำใจ
 ไมตรีเช่นนี้กับคนอย่างน้อยสิบคน ซึ่งก็อาจทำให้มีคนได้รับผลต่อเนื่อง
 ตามทฤษฎีได้ถึงสองพันห้าร้อยคน แต่ถ้าฉันหวังผลแน่ ๆ เพียงร้อยละสิบ
 คือสองร้อยห้าสิบคนเท่านั้น ก็เป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจมิใช่หรือ และฉันก็
 ไม่ได้เสียเงินทองแต่อย่างใดในการมอบน้ำใจไมตรีในการชมเชยคนอื่น"

"คุณรู้ไหมว่าทำไมพนักงานไปรษณีย์บางคนถึงทำงานเฉื่อยชา
 รู้ไหมว่าเขาขาดอะไร ไม่ใช่เงินหรอก แต่เขาขาดคนที่จะบอกเขาวางาน
 ไปรษณีย์ที่เขาทำอยู่นั้นสำคัญแค่ไหน เขาทำงานเฉื่อยเพราะไม่มีใครสนใจ
 ว่าเขาจะรีบทำหรือทำช้า ไม่มีใครพูดให้เขารู้สึกว่าเขาเป็นบุคคลสำคัญ"

เราทั้งสองเดินไปจนผ่านตึกใหญ่ที่กำลังก่อสร้าง เห็นคนงาน
 ห้าคนกำลังล้อมวงกินอาหารกลางวันกันอยู่ เพื่อนของผมหยุดเดินแล้วถาม
 คนงานว่า "ตึกหลังนี้จะเสร็จเมื่อไร" และได้รับคำตอบว่า "อีกห้าเดือนครับ"

เพื่อนผมพูดว่า "งานที่พวกคุณทำนี่ยิ่งใหญ่จริง ๆ ทั้งยาก
 ทั้งอันตราย และยังทำให้กรุงนิวยอร์กน่าอยู่มากขึ้นด้วย" คนงานทั้งห้าหยุด
 กินอาหาร ด้วยความมุงนงสงสัยเพราะไม่เคยได้รับคำชมเชยเช่นนี้มาก่อน

เพื่อนผมพูดต่อไปอีกว่า "ฝีมือของพวกคุณยอดเยี่ยมมาก ดูการ

ปูกระเบื้องที่เรียบและลวดลายสวยงามนี้สิ มันจะต้องคงอยู่กับกรุงนิวยอร์กต่อไปอีกหลายสิบปีทีเดียว"

เมื่อเราเดินจากกลุ่มคนงานออกมา ผมพูดว่า "ฉันไม่เคยเห็นใครทำเหมือนนายมาก่อนเลย" แต่เพื่อนของผมตอบว่า

"คอยดูสิ พวกคนงานทั้งห้าคนนั้น จะมีความสุขมากที่ได้รับคำชมเชยผลงานของเขา ด้วยความเป็นจริงที่มีได้เสแสร้งแต่งเติมแต่ประการใดเลย แล้วเขาก็จะไปพูดดีทำดีต่อเพื่อนร่วมงาน และครอบครัวของเขาในวันนี้ และเมืองนิวยอร์กของเราจะได้รับผลพลอยได้จากความสุขของเขา"

"แต่นายจะทำเรื่องนี้เพียงคนเดียวไม่ได้" ผมค้าน "คนตัวเล็ก ๆ อย่างนายคนเดียวจะทำอะไรได้"

"วันนี้ฉันได้เพื่อนเพิ่มอีกหนึ่งคนมาร่วมกระบวนการชมเชยกับฉันแล้วอย่างไรเล่า ถ้าพรุ่งนี้เราสองคนช่วยกันหาเพื่อนร่วมอุดมการณ์มาอีกคนละคน ก็จะกลายเป็นสี่คน วันต่อไปจะกลายเป็นแปด เป็นสิบหก เป็นสามสิบสอง เป็นหกสิบสี่ และภายในเจ็ดวัน จะกลายเป็นหนึ่งร้อยสามสิบสองคน"

"ข้อสำคัญคืออย่าท้อ ต้องพยายามเรื่อยไป การทำงานที่ยากและไม่เคยมีคนทำมาก่อนนั้น ต้องประสบความสำเร็จลำบากและต้องใช้ความพยายามสูง เพราะงานที่ง่าย ๆ นั้นมีคนอื่นทำไปเกือบหมดแล้ว ถ้าฉันพยายามต่อไปอย่างไม่ท้อแท้ สักวันหนึ่ง ฉันคงได้คนร่วมอุดมการณ์น้ำใจไมตรีมากพอที่จะทำให้เมืองนิวยอร์ก กลายเป็นเมืองไมตรีได้"

แจ๊พ พัฒนาจากต้นเรื่องของ อาร์ต ชูวาลด์

กระต่ายกับเต่าภาคสอง

กระต่ายตัวเก่ากับเต่าตัวเก่า ที่เคยวิ่งแข่งกันในนิทานอีสปเมื่อหลายปีที่ผ่านมา ได้มาพบกันอีกหลังจากที่เต่าเคยชนะเพราะกระต่าย

นอนหลับเมื่อคราวก่อน

"มาแข่งกันอีกไหมล่ะ คราวนี้ฉันจะไม่นอนหลับอย่างคราวก่อนอีกแล้ว" กระจ่ายชวนเต่า

เต่าตอบตกลงแล้วนัดมาวิ่งแข่งกันในวันเสาร์สัปดาห์หน้า

เมื่อวันแข่งขันมาถึง กระจ่ายรีบวิ่งออกไปอย่างรวดเร็ว จนเหลียวหลังมองไม่เห็นเต่าเลย กระจ่ายสงสัยจึงร้องถามว่า "เต่า เต่า ตอนนี้อยู่ที่ไหน"

"ฉันอยู่ที่นี่" เสียงเต่าร้องที่ฟุ่มไม้ข้างหน้ากระจ่าย

กระจ่ายตกใจ เพราะเกรงว่าจะแพ้กระจ่ายอีก จึงวิ่งให้เร็วขึ้นอีกจนพันโค้งใหญ่ แล้วตะโกนถาม "เต่า เต่า ตอนนี้อยู่ที่ไหน"

"ฉันอยู่ที่นี่" เสียงเต่าร้องที่หลังก้อนหินข้างหน้ากระจ่าย

กระจ่ายรวบรวมกำลัง วิ่งให้เร็วขึ้นอีกเพื่อหนีเต่า

ฉันทึกไม่ได้นอนหลับแล้วนี่นา ทำไมยังแพ้เต่าอีก กระจ่ายคิด

กระจ่ายวิ่งเร่งฝีเท้าขึ้นไปอีก แล้วร้องถาม "เต่า เต่า ตอนนี้อยู่ที่ไหน"

"ฉันอยู่ที่นี่" เต่ายืนรออยู่ที่ก้อนหินข้างหน้ากระจ่าย

กระจ่ายเร่งฝีเท้าสุดกำลัง จนหมดแรงล้มลง

"ยอม...ยอมแพ้แล้ว" กระจ่ายครางด้วยความท้อแท้

"เต่า เต่า ตอนนี้อยู่ที่ไหน" กระจ่ายถามอีกครั้ง

"ฉันยืนรออยู่ที่ป้ายชัยชนะอะไรเล่า" เต่าตอบ

กระจ่ายนอนแผ่ด้วยความสิ้นแรง เพราะใช้พลังไปจนสุดฤทธิ์

เต่าเอายาต้มไปให้กระจ่ายด้วยน้ำใจไมตรี แล้วพูดว่า

"อย่าเสียใจไปเลย ที่จริงกระจ่ายไม่ได้วิ่งช้าไปกว่าเต่าหรอก"

"แต่ที่เต่ามายืนที่ป้ายชนะก่อนนั้น เป็นเพราะเต่าไปชวนเพื่อนเต่ามาหลายสิบตัว ไปซ่อนตัวตามฟุ่มไม้ ก้อนหิน และป้ายชนะ ดังนั้นเมื่อกระจ่ายร้องถามว่าเต่าอยู่ที่ไหน บรรดาเพื่อนเต่าที่อยู่ข้างหน้ากระจ่ายก็

จะตอบว่า ฉันอยู่นี่ กระจ่างนี่ว่า เต่ามาตัวเดียวก็เลยออกแรงวิ่งจนหมดแรง"
 "ความจริงแล้วกระจ่างวิ่งเร็วกว่าเต่ามากมายทีเดียวจะ"
 "เรามาเป็นเพื่อนกันดีกว่า อย่ามาแข่งเอาแพชนะ ให้เสียไมตรี
 กันเลยนะจะ"

"แหวน"

มดกฏน้ำค้ำ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเจ้าหญิงเล็ก ๆ องค์หนึ่ง ทรงชอบ
 หยอดน้ำค้ำมาก เพราะหยดน้ำค้ำตอนเช้าตรู่นั้นมีประกายสดใสสวยงาม
 เหมือนไข่มุกที่ทำด้วยเพชรที่มีชีวิตทีเดียว

"ฉันต้องการเอาหยดน้ำค้ำมาทำมงกุฏ" เจ้าหญิงทรงกล่าว และ
 พระราชบิดาก็อยากจะตามพระทัย จึงทรงกล่าวกับมหาดเล็กว่า "ให้ไปหา
 คนทำมาให้ได้ ไม่ว่าจะมียาแพงเท่าไรก็ยอม"

ช่างทองมือหนึ่งทั่วประเทศ ได้รับเชิญมาที่พระราชวังเพื่อนำ
 หยดน้ำค้ำมาทำมงกุฏให้เจ้าหญิง แต่ไม่มีใครสามารถทำได้

"เราต้องรักษาน้ำใจของเจ้าหญิง และพระราชินี อย่าให้พระองค์
 ต้องเสียพระทัยเพราะไม่ได้สิ่งของที่ต้องการ" หัวหน้าช่างทองผู้สูงอายุ
 บอกกับมหาดเล็ก "โปรดไปกราบทูลเจ้าหญิงว่า เรายินดีทำมงกุฏจาก
 หยดน้ำค้ำให้ แต่เจ้าหญิงต้องเลือกหยิบหยดน้ำค้ำเม็ดที่ทรงต้องการมา
 ให้ข้าพเจ้าด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง"

เจ้าหญิงทรงเลือกหยดน้ำค้ำที่สวยงามที่สุดที่ติดอยู่กับใบไม้ตอน
 เช้าตรู่ แล้วใช้พระหัตถ์หยิบขึ้นมา แต่ทรงหยิบไม่ได้ เพราะเม็ดน้ำค้ำ
 ละลายกลายเป็นน้ำเหลวเสียก่อนทุกครั้ง

และแล้ว เจ้าหญิงน้อยก็ทรงเรียนรู้ด้วยพระองค์เองว่า "ไม่มีใคร
 ที่จะสามารถทำมงกุฏจากหยดน้ำค้ำได้ตามที่ทรงต้องการเหมือนกับ

ความจริงที่ว่า คนเราไม่สามารถทำ หรือได้สิ่งที่ต้องการอยากได้ทุกครั้งเสมอไป"

โคนันทวิศาล

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ที่กรุงดักคิลา ประเทศอินเดีย มีพราหมณ์คนหนึ่งมีโค (วัว) ชื่อ "นันทวิศาล" ซึ่งมีกำลังแข็งแรงมาก สามารถลากเกวียนหลายเล่มที่มีน้ำหนักมากไปได้อย่างรวดเร็ว

วันหนึ่งมีเศรษฐีต่างถิ่น มาทำพนันแข่งวัวเทียมเกวียน โดยเอากรวดทรายบรรจุทุกเต็มเกวียนแล้วนำวัวมาลากแข่งกัน

คนขับเกวียนหนุ่ม นำโคนันทวิศาลเข้าเทียมเกวียนเพื่อแข่งขัน แล้วพูดด้วยเสียงอันดังว่า "โอ้โคโง่ โค่ถ่อย โค่เง่า จงลากเกวียนเล่มนี้ไปเร็ว ๆ เข้า ฮึย ๆ ฮึย ๆ"

โคนันทวิศาล ได้ยินเสียงคนขับเกวียนหนุ่มพูดหยาบคาย มาว่าว่าโง่ ว่าถ่อย ว่าเง่า จึงยืนนิ่งไม่ขยับเขยื้อน แม้จะถูกตีเท่าไรก็ตาม

พราหมณ์เห็นดังนั้นจึงเข้าไปบอกคนขับเกวียนว่า โคนันทวิศาลนั้นไม่ชอบคนที่พูดกระโชกโฮกฮากหยาบคาย แต่ชอบคนที่พูดดีพูดเพราะด้วยน้ำใจไมตรี ดังนั้นจึงได้เปลี่ยนคนขับเกวียนคนใหม่ คนขับเกวียนคนใหม่เข้าไปลูบหัวโคนันทวิศาล แล้วพูดเบา ๆ ว่า "นันทวิศาล พ่อมหาจำเริญขอให้ช่วยลากเกวียนเล่มนี้ไปหน่อยนะ"

โคนันทวิศาลได้ฟังถ้อยคำอันไพเราะ จึงลากเกวียนอันหนักอึ้งออกไปอย่างมหัศจรรย์ จนได้ชัยชนะในการแข่งขันในที่สุด

นิทานเรื่องโคนันทวิศาลนี้เป็นเรื่องหนึ่งในคัมภีร์ชาดกจากอินเดีย ซึ่งได้รับการเล่าต่อเนื่องกันมานับพันปี เพื่อส่งเสริมให้มีการพูดจาด้วยน้ำใจไมตรีต่อกัน

ของขวัญปีใหม่

เมื่อใกล้วันปีใหม่ของปีที่ผ่านมา ฉันไปที่ห้างสรรพสินค้าเพื่อหาซื้อตุ๊กตาให้หลานสาวที่รักคนเดียวของฉัน ขณะที่กำลังเลือกตุ๊กตานั้น ก็ได้เห็นเด็กหญิงน่ารักแต่งตัวดีทันสมัยคนหนึ่งอายุราว ๑๐ ปี มากับคุณพ่อของเธอ เพื่อหาซื้อตุ๊กตาเช่นเดียวกัน เธอหยิบตุ๊กตาแสนสวยตัวหนึ่ง แล้วถามพ่อว่า "มีเงินพอไหมคะ" พ่อเธอยิ้มแล้วตอบว่า "มี" เธอเลือกตุ๊กตามีราคาแพงตัวต่อไปมาอ้อม แล้วถามว่า "มีเงินพอไหมคะ" พ่อเธอตอบเช่นเคยว่า "มี"

ในขณะที่เดียวกัน มีเด็กชายอีกคนหนึ่งมากับพ่อของเขาเช่นกัน เด็กชายคนนั้นอายุราว ๘ ปี ใส่เสื้อเก่า ๆ ตัวหลวมโพรก ในมือถือธนบัตรหนึ่งร้อยบาทเขาวนเวียนอยู่ที่บริเวณหุ่นยนต์บังคับด้วยวิทยุเพราะชอบมาก แต่เมื่อยกหุ่นยนต์ต่าง ๆ ขึ้นมาให้พ่อของเขาดูที่ไร พ่อก็สั่นหัวและบอกว่า "ไม่" ทุกครั้ง เพราะราคาหุ่นยนต์อย่างต่ำก็เกือบพันบาท ในที่สุดเขาก็เลือกได้หนังสือที่มีรูปโลกสติ๊กเกอร์หุ่นยนต์ที่ราคาไม่ถึงร้อยบาทหนึ่งชุด

เด็กหญิงน่ารักที่เลือกตุ๊กตามีราคาแพงแล้วได้สังเกตเห็นเด็กชายที่อยากได้หุ่นยนต์ แต่ซื้อไม่ได้เพราะพ่อของเขามีเงินไม่พอ เด็กหญิงเดินเข้าไปกระซิบกับพ่อของเธอ นำตุ๊กตามีของเธอไปวางกลับคืนไว้ที่ชั้นเดิม แล้วไปหยิบหุ่นยนต์บังคับวิทยุออกมาแทน เธอรีบไปจ่ายเงินค่าหุ่นยนต์แล้วเข้าไปกระซิบกับพนักงานรับเงิน พนักงานรับเงินพยักหน้า แล้วนำกล่องหุ่นยนต์เก็บไว้ได้โต๊ะ

ฉันเข้าแถวต่อจากเด็กหญิงน่ารัก เห็นเด็กชายที่ซื้อรูปสติ๊กเกอร์หุ่นยนต์เข้าแถวตามมา พอถึงเวลาชำระเงิน พนักงานชำระเงินก็กล่าวกับเด็กชายว่า "ร้านของเรามีของขวัญพิเศษที่จะให้กับลูกค้าคนที่หนึ่งร้อยในวันนี้" ว่าแล้วพนักงานเก็บเงินก็หยิบห่อของขวัญมาจากใต้โต๊ะ เมื่อเขาเปิดออกมาก็เห็นเป็นตุ๊กตาหุ่นยนต์บังคับวิทยุที่เด็กชายน้อยต้องการพอดี เด็กชายและพ่อของเขาดีใจมาก กล่าวคำขอบคุณแล้วก็เดินออกจากร้าน

ไปขึ้นรถประจำทาง

เด็กหญิงผู้นำรักและพ่อของเธอแอบดูเหตุการณ์อยู่นอกประตูฉันทึกรอยยิ้มของเด็กหญิงตัวน้อยอย่างมีความสุขมาก ฉันทึดยีนพ่อของเธอถามว่า เหตุใดเธอจึงทำเช่นนั้น เธอตอบว่า "พ่อกับแม่บอกว่าจะซื้ออะไรก็ได้ที่หนูต้องการใช้ไหมคะ"

"ใช่จ๊ะ" พ่อของเธอตอบ

"หนูมีตุ๊กตาแล้วตั้งหลายตัวแต่เพื่อนของหนูคนนั้นไม่มีสักตัวเดียว หนูจึงคิดให้ของขวัญปีใหม่กับเขา เป็นหุ่นยนต์บังคับวิทยุที่เขาชอบ โดยไม่ให้เขารู้ว่าใครส่งมาให้อย่างไรเล่าคะ นี่แหละเป็นสิ่งที่หนูต้องการค่ะ"

ฉันทึนตึนในความคิดและการกระทำของเด็กหญิงผู้นำรักที่มีใจสูงคนนี้เป็นอย่างมาก และรู้สึกเหมือนกับว่าได้รับของขวัญปีใหม่อันมีค่ายิ่งสำหรับหัวใจของตนเอง ที่มีโอกาสได้รับทราบเหตุการณ์ซึ่งใจในครั้งนี้

เรียบเรียงจากโครงเรื่องของ sharon - palmer@mindless.com

เงินไม่พอ

ฉันทึนพนักงานเก็บเงินค่ารักษาพยาบาลอยู่ที่โรงพยาบาล วันหนึ่งมีชายกลางคนคนหนึ่งมาจ่ายเงินค่ายา ๑๓๐ บาท แต่เมื่อเขาควักกระเป๋าทุกกระเป๋าแล้วก็ยังมีเงินทั้งหมดเพียง ๑๐๐ บาทเท่านั้น เธอหน้าซีดและตกใจ และฉันทึก็ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะถ้าเก็บเงินไม่ครบฉันทึก็ต้องรับผิดชอบเอง และฉันทึก็ไม่มีฐานะดีพอที่จะออกเงินให้คนไข้ที่มีเงินไม่พอจ่ายทุกคนได้

แต่ผู้หญิงคนที่เข้าแถวรอจ่ายเงินคนต่อมา สังเกตเห็นว่าชายคนข้างหน้าของฉันทึไม่มีเงินไม่พอ เธอจึงถามว่ายังขาดเงินอยู่อีกเท่าไร เมื่อทราบว่าเขาอยู่อีก ๓๐ บาท เธอจึงหยิบเงินของเธอออกมาให้ แล้วถามค่ารถกลับบ้านอีก ๕๐ บาท แก่ชายผู้มีเงินไม่พอนั้นด้วย พร้อมกับบกล่าว่าเธอก็เคยมีเงินไม่พอมาจ่ายเงินที่โรงพยาบาลเหมือนกัน

ชายคนนั้นกล่าวขอบคุณหญิงผู้ใจดี ขณะที่ฉันทื่นดินตันใจที่มีคนมี
น้ำใจไมตรีเช่นนี้ในสังคม

อมรา

บะหมี่โซบะหนึ่งชาม

เรื่องที่จะเล่าต่อไปนี้เป็นเรื่องเกิดขึ้นเมื่อ ๑๕ ปีที่ผ่านมา ในวันที่
๓๑ ธันวาคม ซึ่งเป็นวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ที่ร้านบะหมี่ "ฮอกไก" ที่
เมืองซัปโปโร ประเทศญี่ปุ่น เราให้ชื่อเรื่องนี้ว่า "บะหมี่โซบะหนึ่งชาม"
เนื่องจากการกินบะหมี่โซบะในคืนวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่นั้นเป็น
ประเพณีของชาวญี่ปุ่น ด้วยเหตุนี้เองจึงทำให้ร้านบะหมี่ทุกร้านขายดีใน
วันสิ้นปี ร้าน "ฮอกไก" นี้ก็เช่นกัน ในวันสิ้นปีดังกล่าว จะมีลูกค้าแน่นร้าน
แทบทั้งวัน จนกระทั่งเวลา ๒๒.๐๐ น. คนก็เริ่มน้อยลง โดยปกติแล้วบน
ถนนสายหน้าร้านนี้จะมีคนแน่นขนัดตลอดคืนไปจนถึงเช้าตรู่ แต่เมื่อถึงวัน
สิ้นปีทุกคนจะต้องรีบกลับบ้านเพื่อไปต้อนรับปีใหม่อีกกัน ดังนั้นร้านต่าง ๆ บน
ถนนสายนี้จึงปิดร้านเร็วกว่าปกติ

เจ้าแก้วของร้าน "ฮอกไก" เป็นคนซื่อ และเจ้าแก้วเนี่ยก็เป็นคน
อหฺรยาศัยใจคอดี ในคืนวันส่งท้ายปีเก่า พอลูกค้าคนสุดท้ายกลับไป เจ้าแก้ว
เนี่ยก็จะปิดร้าน ขณะนั้นประตูร้านก็ถูกเปิดออกอย่างเบา ๆ มีผู้หญิง
กลางคนคนหนึ่งพาเด็กชายสองคน คนหนึ่งประมาณ ๖ ขวบ กับอีกคน
หนึ่งประมาณ ๑๐ ขวบ เข้ามาในร้าน เด็กชายทั้งสองคนสวมชุดกีฬาใหม่
เอี่ยมเหมือนกันทั้งสองคน ส่วนหญิงคนนั้นสวมเสื้อกันหนาว ลายส่วิจด
เก่า ๆ แบบเขย ๆ

"เชิญนั่งครับ" เจ้าแก้วร้องทักทายออกมา

หญิงคนนั้นเอ่ยปากอย่างขลาดกลัวว่า "ขอ...ขอ ซื่อบะหมี่โซบะ
หนึ่งชามได้ไหมคะ" เด็กชายสองคนที่อยู่ข้างหลังสบตากันอย่างไม่ค่อย

สบายใจนัก

"ได้ค่ะ ได้ค่ะ ทำไมจะไม่ได้ล่ะคะ เชิญนั่งก่อนค่ะ" เจ้าแม่เนี้ยพาพวกเขาไปนั่งที่โต๊ะเบอร์สองชิดกำแพง แล้วตะโกนบอกสามีไปทางห้องครัวว่า "บะหมี่โซบะหนึ่งชาม"

บะหมี่โซบะหนึ่งชาม มีเส้นบะหมี่แค่หนึ่งก้อนจะกินสามคนได้พอเพียงอย่างไรกัน เจ้าแม่คิด แล้วก็ใส่บะหมี่เพิ่มไปอีกหนึ่งก้อนทำให้ต้มบะหมี่ได้สามบ่อเริ่ม แต่ทั้งเจ้าแม่เนี้ยและสามแม่ลูกต่างก็ไม่รู้ สามแม่ลูกนั่งล้อมชามบะหมี่กินกันอย่างเอร็ดอร่อย กินพลางพูดพลาง "ทานเถอะครับ" ลูกคนที่พูด "แม่ทานหน่อยสิครับ" ลูกคนน้องพูดไปก็คีบบะหมี่ให้แม่กิน ไม่นานนักทั้งสามคนก็กินบะหมี่หมดชาม แม่จ่ายเงินค่าบะหมี่หนึ่งชามไปหนึ่งร้อยห้าสิบบาท แล้วทั้งสามคนก็ชมว่า "ขอขอบคุณมาก บะหมี่อร่อยมากจริง ๆ" พร้อมกับค้อมตัวเล็กน้อยแล้วลาจากไป

"ขอบคุณมาก ขอให้โชคดีตลอดปีใหม่" ทั้งเจ้าแม่และเจ้าแม่เนี้ยก็กล่าวขอบคุณ...

สองตายายทำงานขายบะหมี่ไปวันแล้ววันเล่า ยุ่งตั้งแต่เช้าจรดเย็น เวลาผ่านไปอีกหนึ่งปี วันที่ ๓๑ ธันวาคมก็เวียนมาครบรอบอีกครั้งหนึ่ง ในวันส่งท้ายปีเก่า ร้านบะหมี่ "ฮอกโก" ก็ยังคงขายดีและดูเหมือนจะขายดีกว่าปีที่ผ่านมา สองตายายยังคงยุ่งวุ่นวายอยู่กับการค้าขาย และแล้ววันที่วุ่นวายก็จบสิ้นลง ๒๒.๐๐ น. กว่า ในขณะที่เจ้าแม่เนี้ยกำลังจะปิดร้านอยู่นั้นประตูร้านก็ถูกผลักออกเบา ๆ ผู้ที่เข้ามาก็คือหญิงวัยกลางคนกับเด็กชายสองคน พอเห็นเสื่อกันหนาวที่เก่าและแบบเชยล้ำสมัย เจ้าแม่เนี้ยก็นึกขึ้นมาได้ว่า ทั้งสามคนเป็นลูกค้าคนสุดท้ายในวันส่งท้ายปีเก่าของปีก่อนที่ผ่านมานั่นเอง

"ขอซื้อบะหมี่โซบะหนึ่งชามได้ไหมคะ"

"ได้ค่ะ ได้ค่ะ เชิญนั่งตามสบายนะคะ" เจ้าแม่เนี้ยนำพวกเขาไปนั่งโต๊ะหมายเลขสอง ซึ่งเป็นที่เดิมที่เขาเคยนั่งเมื่อปีที่แล้ว พร้อมกับ

ตะโกนบอกสามีว่า "บะหมี่หนึ่งชาม"

เจ้าแก้วรับคำ แล้วจุดเตาไฟที่เพิ่งจะดับไป "ได้ครับ บะหมี่หนึ่งชาม"

เจ้าแก้วเฝ้าแอบไปพูดที่ข้างหูของเจ้าแก้วว่า "นี่ตาแก้ว ทำบะหมี่ให้พวกเขาสามชาม แล้วคิดเงินชามเดียวไม่ได้หรือ"

"ไม่ได้หรอก ถ้าทำแบบนั้นจะทำให้พวกเขาอับอายและไม่สบายใจได้รู้ไหม เพราะเขายากจนไม่มีเงินซื้อบะหมี่สามชาม และคงไม่อยากจะไร้ฟรีฟรี" สามีตอบ แล้วโยนบะหมี่อีกสองก้อนเพิ่มลงไป ในหม้อที่น้ำกำลังเดือดพล่าน เขาเดินไปยืนข้างภรรยา แล้วก็ยิ้ม

ภรรยาพูดขึ้นว่า "เห็นเธอชื่อ ๆ ทิ้ม ๆ ไม่นึกเลยว่าจิตใจก็ตีเหมือนกันนะ"

ฝ่ายสามีเดินไปตักบะหมี่ชามใหญ่ที่กลิ่นหอมชวนกินชามนั้น แล้วให้ภรรยาออกไปให้ลูกค้า สามแม่ลูกนั่งล้อมกินชามบะหมี่ชามเดียวกัน กินไปพลางคุยไปพลาง เสียงคุยของสามแม่ลูกดังถึงหูของตายาย

"หอมจังเลย...ยอดไปเลย...อร่อยจริง ๆ"

"ปีนี้สามารถกินบะหมี่ของร้านฮอกไกโดได้ นับว่ายอดเยี่ยมมาก"

"ถ้าปีหน้า เราสามารถมากินได้อีกก็ดีนะสิ"

กินเสร็จแล้ว แม่ก็จ่ายเงินไปหนึ่งร้อยห้าสิบเยน ต่อจากนั้นสามแม่ลูกก็เดินออกจากร้านไป

"ขอบคุณ ขอให้โชคดีตลอดปีใหม่" สองตายายพูด แล้วมองตามหลังสามแม่ลูกจนลับหายไป เขาทิ้งสองยกเรื่องสามแม่ลูกมาพูดซ้ำแล้วซ้ำเล่าอีกไปได้ระยะหนึ่ง

ปีต่อมา กิจการของร้านบะหมี่ฮอกไกโดดีมาก สองตายายต่างก็ยุ่งจนไม่มีเวลาคุยกัน แต่พอถึงวันสิ้นปี เมื่อเลข ๒๑.๐๐ น. ไปแล้ว สองตายายก็เริ่มกระวนกระวายใจขึ้นมา พอถึงเวลา ๒๒.๐๐ น. พนักงานในร้านต่างก็รับเงินของขวัญปีใหม่แล้วก็แยกย้ายกันกลับไป พอทุกคนกลับไปหมดแล้วเจ้าของร้านทั้งสองก็รีบช่วยกันเอาป้ายราคาบะหมี่ในร้านที่เขียน

ไว้ว่า "บะหมี่ซามละสองร้อยเยน" ที่แขวนไว้ตามผนังทั้งหมดพลิกกลับ หลังแล้วช่วยกันเขียนใหม่ว่า "บะหมี่ซามละร้อยห้าสิบบเยน" เมื่อถึงเวลา ๔๐ นาทีก่อนเที่ยงคืน เจ้าแม่เนี่ยก็เอาป้าย "จอกแล้ว" ไปวางไว้บนโต๊ะเบอร์สองเหมือนกับว่าจะมีเจตนารอแขกคนสำคัญที่จะมา เมื่อลูกค้าปกติออกจากร้านไปหมดแล้วอย่างนั้นแหละ

ในที่สุดเมื่อเวลา ๒๒.๓๐ น. มาถึง สามแม่ลูกก็ได้ปรากฏตัวขึ้น พี่ชายสวมเครื่องแบบนักเรียนโรงเรียนมัธยมของรัฐแห่งหนึ่ง น้องชายสวมเสื้อกันหนาวตัวเก่าที่พี่ชายสวมเมื่อปีก่อน เสื้อดูหลวมและไม่พอดีตัว เด็กทั้งสองคนโตขึ้นมาก ส่วนผู้เป็นแม่ก็ยังคงสวมเสื้อกันหนาวลายสก๊อตที่ทั้งเก่าและเชยแถมสีซีดตัวเดิม เหมือนเมื่อปีที่แล้ว

"เชิญค่ะ เชิญค่ะ" เจ้าแม่เนี่ยกล่าวทักทายอย่างมีน้ำใจ

ใบหน้าอันยิ้มแย้มและท่าทางต้อนรับอย่างเต็มที่ของเจ้าแม่เนี่ย ทำให้ผู้เป็นแม่่นั้นเปล่งคำพูดออกมาอย่างงก ๆ เงิน ๆ ว่า "รบกวนช่วยทำบะหมี่โซบะ ให้สักสองชามได้ไหมคะ"

"ได้ค่ะเชิญนั่งทางนี้ค่ะ" เจ้าแม่เนี่ยนำแม่ลูกไปนั่งยังโต๊ะเบอร์สอง ริมเอาป้าย "จอกแล้ว" ออกจากโต๊ะเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แล้วตะโกนบอกไปทางครัวว่า "บะหมี่สองชาม"

"ได้ครับ บะหมี่สองชามได้เดี๋ยวนี้แหละครับ" เจ้าแม่ตอบ พลางโยนเส้นบะหมี่ลงไปในม้วนน้ำสีก้อน

สามแม่ลูกกินบะหมี่ไปพูดกันไป ดูแล้วมีความสุขกันมาก สองสามีภรรยาที่ยืนอยู่หลังโต๊ะทำบะหมี่ เมื่อได้รับรู้ถึงความสุขที่พวกเขาได้รับกัน ใจของตายายก็พลอยเบิกบานไปด้วย

"ลูกรัก วันนี้แม่ต้องขอบคุณลูก ๆ เป็นอย่างมาก"

"ขอบคุณ...!! ทำไม่ครับ"

"เรื่องเป็นอย่างนี้คือ เมื่อสามปีก่อน พ่อของลูกประสบอุบัติเหตุ เสียชีวิตไป โดยทำให้คนอื่นอีกแปดคนได้รับบาดเจ็บไปด้วย และทาง

บริษัทประกันก็ไม่รับผิดชอบในส่วนนั้น... ในช่วงหลายปีมานี้ทำให้เราต้อง
จ่ายเงินค่าชดเชยแก่ผู้บาดเจ็บ เดือนละห้าหมื่นเยนทุกเดือน"

"เอ๊ะ เรื่องนี้เราก็อทรอบกันอยู่แล้วนี่ครับ" ผู้เป็นที่ตอบ ส่วนเก่า
แกเนี่ยได้แต่ตั้งใจฟังอย่างเงียบ ๆ อยู่หลังโต๊ะทำอาหาร...

"แต่เดิมนั้นเราต้องชำระหนี้ไปจนถึงปีหน้าเดือนมีนาคม แต่
ตอนนี้เราได้ชำระหนี้ไปหมดแล้ว"

"จริง ๆ หรือครับ แม่..."

"จริงสิจ๊ะ... นี่เป็นเพราะว่าพี่ชายของลูกขยันไปส่งหนังสือพิมพ์
ส่วนตัวลูกเองก็ช่วยแม่ซื้อกับข้าวทำอาหารทำให้แม่ไปทำงานได้อย่างเต็มที่
ทางบริษัทจึงได้ให้เงินเบี้ยขยันพร้อมทั้งเงินโบนัสพิเศษอื่น ๆ อีก จึงทำให้
วันนี้เราสามารถชำระหนี้ในส่วนที่เหลือได้หมดดังก่อนกำหนด"

"ไอโฮ แม่ครับ พี่ครับ อย่างนี้ก็วิเศษสิครับ แต่ว่าต่อไปขอให้ผม
ได้ช่วยทำอาหารต่อไปเถอะนะครับ"

"ผมก็จะส่งหนังสือพิมพ์หาเงินต่อนะครับ ไอ้น้องชาย เราต้อง
ร่วมแรงร่วมใจกันสู้หน่อยแล้วนะ"

"ขอบใจลูกทั้งสองมาก ชอบใจจริง ๆ"

"แม่ครับ ผมกับน้องก็มีความลับจะบอกกับแม่เหมือนกันครับ... คือ
ในวันอาทิตย์วันหนึ่งของเดือนพฤศจิกายน โรงเรียนของน้องได้แจ้งให้ผู้
ปกครองไปเยี่ยมชมนักเรียนในห้องเรียนในวันพบผู้ปกครอง คุณครูของ
น้องได้แนบจดหมายมาอีกหนึ่งฉบับว่าเรียงความของน้องได้ถูกคัดเลือก
ให้เป็นตัวแทนของเมืองฮอกไกโดเพื่อไปแข่งขันเรียงความทั่วประเทศญี่ปุ่น
ดังนั้นผมจึงไปเป็นตัวแทนของแม่ไปร่วมในงานวันพบผู้ปกครองของน้อง"

"จริงหรือลูก แล้วต่อมาล่ะ"

"หัวข้อที่คุณครูให้เรียงความคือ "ความปรารถนาของข้าพเจ้า"
น้องได้เอาเรื่องของบะหมี่โซบะหนึ่งซาม มาเขียนเป็นเรียงความ แล้วยัง
ได้อ่านต่อหน้าทุกคนด้วย" "เรียงความเขียนว่า...หลังจากที่คุณพ่อ

ประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์แล้ว ได้ทิ้งหนี้สินให้เรามากมาย คุณแม่ต้องทำงานดิ้นรนหามรุ่งหามค่ำทุกวัน เพื่อหาเงินไปชำระหนี้ แม้แต่เรื่องของผมที่ต้องไปส่งหนังสือพิมพ์หาเงิน น้องก็ยังเอาไปเขียนเรียงความส่งครูเลย... นอกจากนั้นยังมีอีก น้องยังเขียนถึงในคืนวันที่ ๓๑ ธันวาคม ที่พวกเราสามคนแม่ลูกได้มาล้อมวงกันกินบะหมี่โซบะที่อร่อยมาก... เราสามคนกินบะหมี่โซบะเพียงสามถ้วย นอกจากนั้นคุณตาคุณยายเจ้าของร้านยังกล่าวขอบคุณพวกเราอีก อวยพรวันปีใหม่ให้พวกเราอีก เสียงเหล่านั้นเหมือนกับว่าให้กำลังใจให้เรามีความเข้มแข็งที่จะยืนหยัดมีชีวิตอยู่ต่อไป พยายามปลดปล่อยหนี้สินทั้งหลายของคุณพ่อให้หมดให้เร็วที่สุด..."

"ด้วยเหตุนี้น้องจึงได้ตัดสินใจว่าโตขึ้นน้องจะเปิดกิจการร้านบะหมี่จะต้องเป็นเจ้าของร้านบะหมี่ยอดเยี่ยมอันดับหนึ่งของญี่ปุ่น และยังจะให้กำลังใจแก่ลูกค้าทุกคน...ขอให้มีความสุขครับ...ขอบคุณครับ..."

สองตายายเจ้าของร้านบะหมี่ที่ยืนฟังอยู่หลังโต๊ะบะหมี่จู้ ๆ ก็หายตัวไป แต่ที่จริงเขาทั้งสองไม่ได้หายไปไหนเลย เพียงแต่คุกเข่ากันอยู่ใต้โต๊ะ ในมือถือปลายผ้าขนหนูกันคนละข้างพยายามซับน้ำตาที่ไหลไม่ยอมหยุดเหมือนทำนบพังนั้นอย่างไม่วางใจ

"พอน้องอ่านเรียงความจบ คุณครูก็พูดว่า วันนี้พี่ชายได้มาเป็นตัวแทนของคุณแม่ ดังนั้นขอเชิญพี่ชายขึ้นมากล่าวอะไรสักหน่อยค่ะ"

"จริงหรือลูก แล้วลูกทำอย่างไรล่ะ"

"ก็มันกระตั้นหันเกินไป ตอนแรก ๆ ก็ไม่รู้ว่าจะพูดอะไรดี ผมจึงพูดว่า...ขอบคุณทุกคนที่เอาใจใส่ต่อน้องของผมเป็นอย่างดี น้องของผมต้องไปจ่ายตลาดซื้อกับข้าวกลับมาหุงหาอาหารทุกวัน ดังนั้นในเวลาทีเพื่อน ๆ ทุกคนมีกิจกรรมกันในตอนเย็นก็มักจะอยู่ร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ไม่ได้เพราะต้องรีบกลับบ้าน เมื่อเป็นอย่างนี้ก็จะทำให้เพื่อนทุกคนนุ่หน่ายกันพอสมควร เมื่อครุ่นคิดถึงตอนที่ไต่ยีน้องอ่านเรียงความเรื่องบะหมี่น้ำหนึ่งชามผมรู้สึกอายมาก แต่พอได้เห็นน้องยึดดอกอ่านเรียงความเรื่องบะหมี่น้ำ

หนึ่งซามด้วยเสียงอันดังนั้นจนจบ ถึงได้รู้สึกว่าคุณรู้สึกอายเมื่อสักครู่นี้ กลับกลายเป็นความภาคภูมิใจ หลายปีมานี้ เหตุการณ์ที่คุณแม่มีความกล้าที่จะสั่งบะหมี่โซบะเพียงหนึ่งซามเพื่อให้เรากินกันสามคนนั้น ผมงกับน้องจะไม่มีวันลืมเป็นอันขาด ผมและน้องจะต้องขยันและดูแลแม่เป็นอย่างดีและผมขอฝากน้องของผมให้ทุกคนช่วยดูแลด้วยครับ"

สามแม่ลูกกุมมือกันเงิบ ๆ ดบโหล่ กินบะหมี่จนหมดซามอย่างมีความสุขว่าทุก ๆ ปี แม่จ่ายเงินไปสามร้อยเยน กล่าวขอบคุณ ค้อมตัวลงเคารพและเดินออกจากบ้านไป

เมื่อได้มองตามหลังสามแม่ลูกไป เจ้าของร้านจึงได้รู้สึกว่านี่ได้ผ่านไปแล้วจริง ๆ พร้อมกับกล่าวว่า

"ขอบคุณ ขอให้โชคติดตลอดปีใหม่"

...และแล้ว เวลาผ่านไปอีกปีหนึ่ง พอถึงเวลา ๒๑.๐๐ น. ทางร้านฮอกไกทิวางป้าย "โตะจอง" ไว้บนโตะเบอร์สองและเผื่อรอคอยการมาเยือนของสามแม่ลูกเช่นเคย แต่ในปีนั้น ทั้งสามคนแม่ลูกไม่ได้มาปรากฏตัวที่ร้านเลย...ต่อมาอีกสองปี ...ต่อมาอีกสามปี โตะเบอร์สองก็ยังคงวางอยู่เช่นเดิม เพราะสามแม่ลูกไม่ได้มากินบะหมี่ในวันปีใหม่ที่ร้านฮอกไกทิวางเลย กิจการของร้านฮอกไกดีมาก เรียกว่าดีวันดีคืนทีเดียว ภายในร้านมีการตกแต่งใหม่ โตะเก้าอี้ก็มีการเปลี่ยนแปลงใหม่ จะมีก็แต่โตะเบอร์สองเท่านั้นที่เก็บรักษาไว้เหมือนเดิม

"โตะนี้มีประวัติอะไรกัน" ลูกค้าหลายคนต่างก็ถามด้วยความกังขา

เจ้าแก๊นैयाเล่าเรื่องบะหมี่โซบะหนึ่งซามให้แก่ลูกค้าฟัง โตะเก้าตัวนั้นวางอยู่กลางร้าน เหมือนกับว่าเป็นการให้กำลังใจตัวเองอย่างหนึ่ง และก็ไม่แน่ว่า วันใดวันหนึ่งลูกค้าทั้งสามอาจจะกลับมาอีก สองตายายหวังว่าจะได้ใช้โตะเก้าตัวนั้นในการต้อนรับลูกค้าคนสำคัญทั้งสามของเขา โตะหมายเลขสองตัวนั้นได้ถูกเปลี่ยนเป็นชื่อว่า "โตะแห่งความสุข" โดยพวกลูกค้าต่างก็ได้เล่าต่อ ๆ กันไป มีนักเรียนหลายคนอยากเห็นโตะตัวนี้ถึง

ขนาดที่ว่า ยอมนั่งรถมาจากที่ไกลแสนไกลมากินบะหมี่ และเจาะจงที่จะนั่งโต๊ะแห่งความสุขตัวนี้ ผ่านวันที่ ๓๑ ธันวาคมไปอีกหลาย ๆ ปี ทุกวันวันสิ้นปี เจ้าของร้านค้าในละแวกใกล้เคียงร้านฮอกไก หลังจากปิดร้านแล้ว ก็มักจะมารวมตัวฉลองปีใหม่ โดยการกินบะหมี่ที่ร้านฮอกไก กินไปพลางก็รอเสียงระฆังส่งท้ายวันสิ้นปีเก่าไปพลาง ต่อจากนั้นทุกคนก็จะเดินทางไปวัดเพื่อไหว้พระด้วยกัน โดยทำกันเป็นธรรมเนียมมา ๕ - ๖ ปีแล้ว สำหรับในคืนปีใหม่ปีนี้ พอเลย ๒๑.๓๐ น. ไปแล้ว เจ้าของร้านขายปลามาถึงก่อนพร้อมทั้งนำปลาดิบซาซิมิมาด้วย ต่อจากนั้นก็มีคนมาเรื่อย ๆ เป็นระยะบ้างก็เอาเหล้ามา บ้างก็เอาอาหารกับแกล้มมา ปกติแล้วก็จะรวมตัวกันได้ประมาณ ๓๐ - ๔๐ คน ต่างก็คึกคักกันมาก ทุกคนที่มานั้นต่างก็รู้ตำนานเกี่ยวกับโต๊ะเบอร์สอง ทุกคนก็พยายามไม่เอ่ยถึงมันแต่ในใจต่างก็คิดกันว่าวันนี้ "โต๊ะจอง" ตัวนั้นคงจะไม่มีคนที่พวกเขาเฝ้ารอมานั่งกินบะหมี่ มันคงจะว่างเปล่าเพื่อส่งท้ายปีเก่าอีกเช่นเดิม

พวกเขาบ้างก็กินเหล้า บ้างก็กินบะหมี่ บ้างก็เข้า ๆ ออก ๆ กินกันไปคุยกันไป พูดเรื่องธุรกิจการค้าบ้าง คุยเรื่องโน้นเรื่องนี้แม้แต่น้ำทะเลขึ้นลงในระยะนี้บ้านไหนมีเด็กเกิดใหม่ก็นำมาพูดคุยในวงสนทนา คุยมันทุก ๆ เรื่อง จนเหมือนกับว่าเป็นครอบครัวเดียวกัน จนเวลาผ่านไปจนถึง ๒๒.๓๐ น. ทันใดนั้นเอง ประตูร้านถูกผลักออกเบา ๆ

ทุกคนในร้านหยุดพูดคุยกัน สายตาทุกคู่มองตรงไปยังประตูร้าน ชายหนุ่มสองคนยืนสง่าในชุดสูทสากล พาดเสื้อคลุมโอเอเวอร์โค้ตไว้บนแขน พอคนในร้านเห็นว่าผู้ที่มาเป็นใครทุกคนก็รู้สึกว่บรรยากาศเริ่มผ่อนคลายลง และเริ่มสนทนากันต่อไปอย่างคึกคัก

ในขณะที่เก้าอี้แก๊สน้ำกำลังจะพูดว่า "ขอโทษค่ะ ที่นั่งเต็มหมดแล้วค่ะ" เพื่อปฏิเสธลูกค้าที่ไม่ได้รับเชิญอยู่นั้นก็มีหญิงคนหนึ่งสวมชุดกิโมโนเดินเข้ามายืนระหว่างกลางของชายหนุ่มทั้งสองคน

ทุกคนในร้านแทบจะหยุดหายใจเมื่อได้ยินคุณนายที่สวมชุด

กิโมโนผู้นั้นพูดว่า "เอ้อ...รบกวน...รบกวนช่วยทำบะหมี่โซบะให้สามชามได้ไหมคะ"

ทันทีที่เจ้าแก๊งเหี้ยได้ยิน สีหน้าของเธอก็เปลี่ยนไปทันที ถึงแม้ว่ากาลเวลาผ่านไปสิบกว่าปีแล้ว แต่ภาพของสามแม่ลูกในความทรงจำในอดีตนั้นตรงกันกับภาพของสามแม่ลูกตรงหน้า เธอพยายามจะนำทั้งสองภาพมาวางซ้อนกัน เจ้าแก๊งเหี้ยตะลึงอยู่ที่โต๊ะทำบะหมี่ชิ้นนี้ไปยังทั้งสามแม่ลูก "พวกคุณ...พวกคุณ" เขาพูดได้เพียงแค่นั้น คำพูดทุกคำจุกอยู่ที่คอ

ชายหนุ่มหนึ่งในสองคนเห็นท่าทีของเจ้าแก๊งเหี้ยที่ทำอะไรไม่ถูกก็เลยพูดกับเจ้าแก๊งเหี้ยว่า "พวกเราสามคนแม่ลูกที่เมื่อสิบสี่ปีก่อน ในวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ได้มาสั่งบะหมี่โซบะหนึ่งชามเพื่อกินกันสามคนไว้ครับ และเราได้รับกำลังใจจากบะหมี่น้ำชามนั้น จึงได้สามารถยืนหยัดต่อสู้ชีวิตมาจนถึงวันนี้ได้"

"เราได้อพยพครอบครัวไปอาศัยอยู่กับยายที่อำเภอซึเกะ ปีนี้ผมสอบผ่านได้เป็นนายแพทย์แล้ว ตอนนี้เป็นนายแพทย์ฝึกหัดแผนกกุมารเวชที่โรงพยาบาลเกียวโต เดือนเมษายนปีหน้าผมจะย้ายมาประจำโรงพยาบาลกลางของซัปโปโรแล้ว วันนี้พวกเราก็เลยแวะมาที่โรงพยาบาลเพื่อทำความรู้จักและฝากเนื้อฝากตัวกับพวกท่านทั้งหลายก่อนที่จะไปไหว้สุสานของคุณพ่อ ส่วนน้องชายที่ครั้งหนึ่งเคยใฝ่ฝันว่าจะเป็นเจ้าของกิจการร้านบะหมี่นั้น ขณะนี้ได้ทำงานในธนาคารเกียวโตได้เสนอความคิดที่เลิศอย่างหนึ่งก็คือ ในวันส่งท้ายปีเก่าปีนี้ พวกเราสามคนแม่ลูกจะมาเยี่ยมคารวะเจ้าของร้านบะหมี่ฮอกไกโดที่ซัปโปโร และทานบะหมี่น้ำสามชามของร้านฮอกไกโดด้วย"

สองตายายฟังไปพลางพยักหน้าไปพลางด้วยน้ำตาคลอเบา เจ้าของร้านชายฝึกที่นั่งอยู่ตรงหน้าประตูปยายามใช้แรงอย่างเต็มที่ที่จะกลืนบะหมี่คำที่คาอยู่ในปากลงไปในคอ แล้วลุกขึ้นยืนพูดว่า "อ้าว...เจ้า

แก่...เป็นอะไรไปล่ะ อุตส่าห์เตรียมการมาตลอดสปีเพื่อเผาคอยวันนี้ "โตะจอง" ตัวนั้นไงที่แถมแถมจองให้ลูกค้าที่จะมาตอนหลังสปีโมงของคืนวันสิ้นปีไว้ รีบ ๆ ตอนรับพวกเขาสิ เร็วเข้า"

ในที่สุดแถมแก่เนี่ยก็ได้สติ ดบไหลของเจ้าของร้านขายผัก แล้วพูดกับสามแม่ลูกว่า "ยินดีต้อนรับค่ะ..เชิญนั่งข้างในค่ะ...นี่ดาเฒ่า...บะหมี่น้ำสามชามโตะสอง"

แถมแก่ที่ยืนตะลึงอยู่ก็รีบปาดน้ำตาแล้วรับคำว่า "ครับ...บะหมี่น้ำสามชาม..."

หากดูกันตามจริงแล้ว สิ่งที่แถมแก่ร้านบะหมี่ทั้งสองได้ให้ไปมันไม่ได้มีค่ามากมายอะไรเลย มันเป็นแค่เพียงบะหมี่ไม่กี่ก้อน คำพูดที่จริงใจ และการให้กำลังใจเพียงไม่กี่คำ รวมทั้งคำอวยพรว่า "ขอบคุณ ขอให้โชคดีตลอดปีใหม่" เท่านั้นเอง แต่สิ่งดังกล่าวได้ทำให้ผู้ที่ถูกความจริงอันโหดร้ายบีบให้จมอยู่ในสถานการณ์คับขัน ได้สามารถกลับมามีชีวิตอีกครั้ง

นิทานเรื่องนี้สอนให้เรารู้ว่า "อย่าพยายามมองข้ามตัวเอง ตัวเราเองสามารถมีอิทธิพลต่อสิ่งแวดล้อมให้น่าอยู่ได้ บางทีเพียงแค่ความใส่ใจความห่วงใยอันจริงใจของคุณเพียงเล็กน้อยเท่านั้นก็สามารถนำพาเอาแสงสว่างอันเจิดจรัสอย่างไม่มีขีดจำกัดมาสู่โลกได้ ด้วยเหตุนี้ความหวังความใฝ่ฝันที่แรงกล้าของเรา...เพื่อนพ้องทั้งหลาย...อย่ามัวเห็นแก่ตัวกันหรือเสียดายมันอยู่เลย หวังว่านับแต่บัดนี้เป็นต้นไป พวกเราจะสามารถมอบหัวใจแห่งความรักและความเมตตาที่เราอดเก็บไว้ในใจมาเป็นเวลานานแสนนานนั้นมอบให้กับคนอื่นด้วยความเต็มใจจุดประกายแห่งความสว่างแก่โลก... ถึงแม้จะเป็นแสงเพียงริบหรี่เท่านั้น แต่สำหรับคืนวันอันหนาวเหน็บ อันเย็นยะเยือกของฤดูหนาว มันเป็นประกายแห่งความอบอุ่นและแสงสว่างอันสุขสกาจริง ๆ

นิทานเรื่องนี้ ขณะที่กำลังแพร่หลายอยู่ในประเทศญี่ปุ่นนั้นได้ทำให้คนญี่ปุ่นรู้สึกประทับใจมาไม่น้อยจนคนมาแล้วดั่งนั้นจึงมีคนพูดกันว่า

"ใครที่อ่านนิทานเรื่องนี้แล้ว ไม่มีใครเลยที่จะไม่หลั่งน้ำตาให้" ถึงแม้คำพูดนี้ออกจะเกินจริงไปบ้าง แต่ก็มีคนจำนวนมากที่ได้อ่านนิทานเรื่องนี้แล้ว รู้สึกประทับใจจริง ๆ จนน้ำตาร่วง และน้ำตาที่ร่วงรินเหล่านั้นมันไม่ใช่ น้ำตาจากความรันทดใจ แต่เป็นน้ำตาที่หลั่งให้แกกับความประทับใจต่อความห่วงใยอย่างจริงใจ และน้ำใจไมตรีอันกว้างขวางที่มอบให้แก่เพื่อนมนุษย์ด้วยกัน

ลูก สุดที่รักของแม่

"ขอให้ฉันดูหน้าลูกหน่อยได้ไหมคะ" คุณแม่คนใหม่กล่าวแก่พยาบาล ซึ่งได้ส่งห่อผ้าคลุมร่างเด็กลูกเกิดใหม่ส่งให้แม่ เมื่อคลี่ห่อผ้าออกเพื่อดูหน้าลูกรักให้เต็มตา คุณแม่คนใหม่ก็กรี๊ดร้องอย่างตกใจ ทำให้พยาบาลต้องรีบอุ้มเด็กลูกกลับไปตามเดิม

เด็กลูกที่เกิดใหม่ไม่มีใบหูทั้งสองข้าง

วันเวลาผ่านไป เด็กลูกผู้ไร้ใบหูเติบโตขึ้น เขาไม่มีปัญหาเรื่องหูเกี่ยวกับการได้ยินเลย ความผิดปกติมีเพียงที่เขาไม่มีใบหูเหมือนคนอื่นเท่านั้น หลายครั้งเขาต้องร้องไห้กลับจากโรงเรียนวิ่งมาบอกของแม่ เพราะถูกเพื่อนล้อเลียนว่าเป็นสัตว์ประหลาดที่ไม่มีใบหู เขาไม่มีปัญหาในการเรียนและทำงานทุกอย่างได้ดี

วันหนึ่งเมื่อเขาจะเรียนจบปริญญาออกไปทำงานในปีหน้า พ่อก็ได้ข่าวดีว่า มีหมอคนหนึ่งสามารถผ่าตัดเสริมใบหูมนุษย์ให้เหมือนจริงได้ แต่ต้องหาใบหูจากคนที่มีชีวิต ซึ่งเป็นเรื่องยากอย่างยิ่งเพราะผู้บริจาคจะกลีบกลายเป็นคนไม่มีใบหูในทันที แต่อย่างไรก็ตาม หลังจากรอหาใบหูจากคนมีชีวิตอยู่หลายเดือน ก็โชคดีที่ได้พบผู้ใจดีคนหนึ่ง ที่จะบริจาคใบหูทั้งสองข้างให้หนุ่มน้อยโดยไม่คิดค่าตอบแทน แต่มีข้อแม้ว่าผู้เกี่ยวข้องทุกคนต้องให้สัญญาว่าจะเก็บชื่อของผู้บริจาคใบหูไว้เป็นความลับ จนถึงวันตาย

ของผู้บริจาค

การผ่าตัดเสริมโบหูของหนุ่มน้อยเป็นไปด้วยดี จนไม่มีใครสังเกตเห็นว่าเขาเคยพิการมาก่อน เขาเรียนจนจบปริญญา ทำงานเป็นนายแบบโฆษณาและผู้อ่านข่าวทางสถานีโทรทัศน์ เขาสมัครเข้ารับเลือกตั้งเป็นผู้แทนราษฎร และอาจได้รับแต่งตั้งเป็นรัฐมนตรีในอีกไม่ช้า

วันหนึ่ง เขากลับไปหาพ่อและแม่ "ผมอยากทราบชื่อคนที่บริจาคโบหูให้ผมครับ อยากจะทดแทนบุญคุณอันยิ่งใหญ่ของเขาที่ทำให้ผมได้มีชีวิตอยู่ในโลกนี้เหมือนคนปกติ"

"ไม่ได้หรอกลูก" พ่อตอบ "เราให้สัญญากับผู้บริจาคว่าจะเก็บเรื่องนี้เป็นการลับจนถึงวันตาย"

แม้ว่าลูกจะอ้อนวอนขอชื่อผู้บริจาคหลายครั้งอย่างไร คำตอบของพ่อก็ยังคงปฏิเสธเหมือนเดิม

อีกปีหนึ่งต่อมา แม่ป่วยหนัก และเสียชีวิตอย่างกะทันหัน

ในวันรดน้ำศพแม่ พ่อเรียกลูกเข้าไปใกล้ศพของแม่ พ่อจับผมยาวสลวยสีน้ำตาลของแม่แล้วยกขึ้นช้า ๆ

ลูกร้องไห้ เสียงดังลั่น เหมือนจะขาดใจ

หน้าของแม่นั้น ไม่มีโบหูทั้งสองข้าง

โบหูของแม่ถูกตัดออกไปเพื่อมอบให้แก่ลูกสุดที่รักของแม่

โลกสี่เขี้ยวของเศรษฐี

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเศรษฐีเจ้าอารมณ์คนหนึ่ง มักจะปวดศีรษะอย่างทรมาณเป็นประจำทุกวัน เขาได้ไปหาหมอกี่คนก็รักษาไม่หาย

วันหนึ่งเขาไปพบฤๅษีคนหนึ่ง เศรษฐีเล่าอาการปวดหัวให้ฟัง

"ง่ายนิดเดียว" ฤๅษีตอบ "เพียงแต่ท่านมองทุกอย่างให้เป็นสี่เขี้ยวเท่านั้น อาการปวดหัวของท่านก็จะหายไปทันที"

เศรษฐีเชื่อฤาษี เขาจ้างช่างทาสีหลายร้อยคนมาทาสีบ้านทั้งหมดให้เป็นสีเขียว เขาเปลี่ยนถ้วยชาม เสื้อผ้าและรถยนต์ให้เป็นสีเขียวทั้งหมดด้วย

เศรษฐีหายปวดหัวได้จริง ตามคำของฤาษี

แต่เขาออกไปนอกบ้านไม่ได้ เพราะหลังคาบ้านหลังอื่นยังเป็นสีแดงอยู่ เศรษฐีเตรียมเบิกเงิน เพื่อซื้อเสื้อผ้าสีเขียวแจกให้คนทั้งหมดบ้าน และเปลี่ยนกระเบื้องมุงหลังคาของหมู่บ้านทุกหลังจากสีแดงให้เป็นสีเขียวทั้งหมด เพื่อเขาจะได้นั่งรถผ่านหมู่บ้านไปได้โดยไม่ปวดหัว

หนึ่งเดือนต่อมา ฤาษีนั่งหนังสือจะเข้าไปเยี่ยมเศรษฐีที่บ้าน แต่ยามรักษาความปลอดภัยไม่ยอมให้เข้า เพราะหนังสือที่ฤาษีนั่งนั้นมีชื่อเสียงสลับลายดำ ยามใช้วิทยุสื่อสารเรียกช่างทาสีมาเพื่อจะทาสีหนังสือของฤาษีให้เป็นสีเขียวก่อน จึงจะยอมให้เข้าไปพบเศรษฐีในบ้านได้ แต่ฤาษีไม่ยอมให้ทาสีหนังสือ โดยวิ่งหนีลัดเลาะเข้าไปจนพบเศรษฐีนั่งอยู่ภายในบ้าน

ฤาษีกล่าวตำหนิเศรษฐีว่า "ทำไมท่านจึงสร้างความยุ่งเหยิงให้คนทั้งหมดบ้านเพื่อเปลี่ยนทุกอย่างให้เป็นสีเขียวเล่า เพียงท่านใส่แว่นตาสีเขียวคนเดียวเท่านั้น ท่านก็จะมองเห็นทุกอย่างเป็นสีเขียวไปเอง"

ฤาษีสอนว่า "การที่จะเปลี่ยนสิ่งแวดล้อมรอบตัวนั้น ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนทุกคนหรือของทุกสิ่ง เพียงแต่เราจัดการเปลี่ยนแปลงตัวของเราก่อนเท่านั้น เราจะพบว่าสิ่งอื่น ๆ ก็จะปรับตัวตามไปด้วยกัน"

เรียบเรียงจากเรื่องการพัฒนาศักยภาพอย่างสมบูรณ์ ของ

ดร.อาจอง ชุมสาย ณ อยุธยา

จักรยานของพ่อ

อีกสองเดือนจะถึงวันปีใหม่ หนูแหวนบอกกับพ่อของเธอว่า เธออยากได้จักรยานคันใหม่เพราะจักรยานคันเก่าของเธอ นั้นยางรั่ว และเป็นจักรยานสำหรับเด็ก ไม่เหมาะกับคนอายุ ๑๐ ปีอย่างเธอ

แต่พ่อมัวยุ่งอยู่กับงานต่างจังหวัดจนลืมจักรยานที่ลูกต้องการ จนกระทั่งคืนวันสงฆ์ห้าปีเก่ามาถึง เมื่อพ่อกลับมาถึงบ้านก็ได้ยินเสียง ลูกถามว่า "หนูจะได้จักรยานเป็นของขวัญวันปีใหม่หรือเปล่าคะ?"

พ่อตกใจที่ลืมของขวัญชิ้นสำคัญของลูก แต่แม่หาทางออก ให้โดยแนะนำว่า ในฐานะที่พ่อก็มีฝีมือในการเขียนรูป ดังนั้นจึงควร จะเขียนรูปจักรยานให้ลูกโดยมีข้อแม้ว่าจะแลกเป็นจักรยานจริง ๆ ให้ในวันต่อไป ดังนั้น พ่อจึงใช้เวลาสี่ชั่วโมงในคืนนั้นเขียนรูปจักรยาน คันหนึ่ง จอดอยู่ริมทะเล ขณะที่พระอาทิตย์กำลังจะตก

เช้าวันรุ่งขึ้น ลูกได้รับรูปจักรยานที่พ่อเขียน โดยมีกระดาษ เล็ก ๆ ติดอยู่ สัญญาว่าจะเปลี่ยนเป็นจักรยานจริง ๆ ให้ในวันต่อมา

แหวนถามว่า "พ่อจะให้หนูเปลี่ยนรูปจักรยานนี้เป็นรถ จักรยานจริง ๆ หรือจ๊ะ"

พ่อตอบว่า "ถูกแล้ว"

แหวนสั่นหัวแล้วบอกว่า "หนูไม่ยอมเปลี่ยนหรอก เพราะหนู ชอบรูปจักรยานนี้มากกว่ารถจักรยานจริง ๆ เสียอีก เพราะเป็นสิ่งที่ พ่อตั้งใจวาดภาพเป็นพิเศษให้หนูโดยเฉพาะ"

เรียบเรียงจากโครงเรื่องของ Michelle Lawrence

As posted in The Tidbits Devotional TidbitsNow@aol.com

แม่แรงตะเฒ่า

ผมเคยเป็นช่างซ่อมรถยนต์ในอู่เล็ก ๆ แห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เมื่อปีที่แล้วเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ และเจ้าของรถในปัจจุบันนิยมนำรถยนต์เข้าอู่ใหญ่ของบริษัทผู้แทนจำหน่ายมากกว่าอู่เล็ก เนื่องจากรถสมัยใหม่ใช้ระบบคอมพิวเตอร์ควบคุม ทำให้อู่เล็กที่ไม่รู้รหัสและขาดเครื่องมือทันสมัยไม่สามารถซ่อมรถยนต์รุ่นใหม่ได้ ทำให้อู่ที่ผมทำงานอยู่ต้องปิดตัวลง แล้วผมก็กลายเป็นคนตกงาน

เหตุการณ์ร้าย ๆ มักจะติดตามมาด้วยกัน ต่อจากผมตกงานไม่นานก็มีโทรศัพท์แจ้งว่าแม่ของผมที่นครสวรรค์ป่วยหนัก ผมจึงขับรถไปคัฟเก่า ๆ ของผมขึ้นไปเยี่ยมแม่ที่ผมรักมากที่สุดในโลก แต่ก่อนจะออกเดินทางภรรยาของผมถามว่า "ทำไมไม่เอาแม่แรงตะเฒ่าตัวเล็กไปด้วยเล่า?"

แม่แรงตะเฒ่า เป็นแม่แรงที่ใช้สำหรับยกรถยนต์เพื่อซ่อมช่วงล่างตัวมันยาว ๆ คล้ายจระเข้ มีด้ามคันโยกคล้ายหางจระเข้ ส่วนที่สำหรับยกรถยนต์อยู่ตรงที่คล้ายจมูกจระเข้เช่นนั้นแหละ ความจริงผมไม่อยากเอาแม่แรงตะเฒ่าไปนครสวรรค์ด้วยเลยเพราะหนักกรด ทำให้เปลืองน้ำมัน และก็คิดว่าผมจะต้องไปซ่อมรถยนต์ที่ไหน แต่ผมเกรงว่าภรรยาของผมจะเสียใจ (ผมไม่ได้กลัวเมียหรอก) เพราะถ้าเธอเห็นแม่แรงตะเฒ่าทิ้งไว้ที่บ้านหลังจากที่ผมออกเดินทางไปนครสวรรค์แล้ว เธอคงจะไม่พอใจที่ผมไม่เชื่อคำแนะนำของเธอ

ผมขับรถคนเดียวผ่านรังสิต ไปเกือบถึงทางแยกเข้าอยุธยา ก็เห็นอุบัติเหตุรถชนกันมีคนขับถูกอัดก๊อปปี้ติดอยู่ในรถ คนที่ผ่านไปมาพยายามจะช่วยนำคนเจ็บออกมาแต่ออกไม่ได้เพราะโครงเหล็กถูกกระแทกอัดจนส่วนหน้าของรถยุยี่ ผมจอดรถลงไปดูแล้ววิ่งกลับไปยกแม่แรงตะเฒ่าของผมนำปากแม่แรงสอดเข้าไปประหว่งช่องว่างตัวถัง แล้ว

โยกตัวแม่แรงเพื่อดันโครงเหล็กให้อ้อออก ต่อจากนั้นเราก็ช่วยกันนำคนขับรถออกมาภายนอกได้อย่างปลอดภัย โดยมีเพียงแผลเล็ก ๆ บริเวณใบหน้าเท่านั้น

ผมขับรถต่อไปถึงนครสวรรค์ ทางเข้าบ้านของผมเป็นถนนดินที่เป็นหลุมเป็นบ่อโคลนที่เกิดขึ้นจากฝนที่ตกเมื่อวานขึ้น มีรถบีคัตต์พุดกหล่มปิดทางเข้าออกติดอยู่คันหนึ่งขึ้นมาไม่ได้ เพราะล้อหมุนฟรีจนจมดินลงไปครึ่งล้อ ผมจอดรถลงไปดูแล้วกลับไปยกแม่แรงตะเข้ตัวเก่งของผมมาติดยกล้อรถยนต์ขึ้นมา แล้วหาท่อนไม้แฉกนั้นสอดเข้าไปใต้ล้อ เมื่อติดเครื่องยนต์แล้วเร่งเดี่ยวเดี่ยว ก็สามารถเคลื่อนรถพุดกหล่มโคลนออกมาได้สำเร็จ

เมื่อผมขับรถไปถึงบ้าน ได้พบแม่ซึ่งอาการดีขึ้นกว่าเมื่อวันก่อน พี่ชายและน้องสาวสองคนของผมได้ลางานมาเยี่ยมแม่ด้วย ทำให้ครอบครัวของเราได้อยู่กันพร้อมหน้าหลังจากที่ไม่ได้พบพร้อมกันมาเกือบสองปี ผมได้ไปช่วยแกะแกวโรงสีซ่อมรถแทรกเตอร์ของเขาที่บังเอิญชำรุดกระทันหันโดยใช้แม่แรงตะเข้ตัวเก่งของผมมาช่วยยกเครื่องยนต์แทรกเตอร์ทำให้แกะแกวชอบใจมาก เอ่ยปากชวนให้ผมมาทำงานด้วยกัน ซึ่งผมก็รีบตกลงทันที เพราะจะทำให้ผมไม่เป็นคนตกงานอีกต่อไปและยังได้อยู่ใกล้บ้านเพื่อรักษาพยาบาลแม่ของผมด้วย

ขอขอบคุณแม่แรงตะเข้ และภรรยาของผมที่บอกให้นำแม่แรงตะเข้มานครสวรรค์ (เธอจะตามมาอยู่ที่นครสวรรค์ด้วยกันในเดือนหน้านี้)

เรวัตติ

ขออวยพรที่สุดเลย

วันหนึ่งที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย มีกำหนดการแสดงของนักร้องผู้มีชื่อเสียงคนหนึ่ง มีผู้ซื้อบัตรเข้าชมการแสดงจนแน่นขนัด แต่

เมื่อถึงเวลาแสดงเข้าจริง ๆ โฆษกบนเวทีขึ้นมาประกาศว่า นักร้องที่มีชื่อเสียงคนนั้นไม่สามารถเดินทางมาแสดงได้เพราะไม่สบาย แต่ผู้จัดได้หาผู้แสดงคนอื่นที่มีฝีมือใกล้เคียงกันมาร้องเพลงทดแทน

ผู้ชมทั้งโรงพากันบ่นด้วยความผิดหวัง จนไม่ได้ยินเสียงโฆษกประกาศชื่อผู้ที่มาแสดงแทน แต่ผู้ชมส่วนใหญ่ก็ทนดูการแสดงต่อไปอย่างไม่ค่อยพอใจนัก ผู้ที่มาแสดงแทนได้พยายามอย่างเต็มที่ที่สุดฝีมือ แต่ก็ไม่ได้รับเสียงปรบมือให้กำลังใจแต่อย่างใด ผู้ชมทั้งโรงต่างนั่งกันอยู่อย่างเงิบเขียบจนกระทั่งการแสดงจบลง

ทันใดนั้น มีเด็กคนหนึ่งลุกยืนขึ้นกลางโรง แล้วตะโกนก้องดังลั่น "ยอดเยี่ยมที่สุดเลยครับพ่อ"

เสียงตะโกนของเด็กเล็ก ๆ คนนั้น ได้ปลุกผู้ชมทั้งโรงให้ตื่นจากความเงิบ แล้วปรบมือดังลั่น ปานโรงละครจะถล่มทลาย

ยังไม่ทันถามชื่อ

เช้าวันหนึ่ง ดิฉันขับรถขึ้นทางด่วนไปส่งลูกสองคนที่โรงเรียน มีรถที่แซงไปชะลอรถแล้วตะโกนบอกว่า "ยางแบน ยางแบน" ดิฉันจึงจอดรถแล้วลงไปดูเห็นยางหน้าข้างซ้าย มีลมเหลืออยู่ครึ่งเดียว แต่ดิฉันเปลี่ยนยางด้วยตนเองไม่เป็นจะทำอย่างไรต่อไปดี มีรถวิ่งไปหลายคันแต่ไม่มีใครจอดลงมาช่วยเลย ดิฉันเกิดความสงสัยว่า คนไทยสมัยนี้ไร้น้ำใจกันแล้วหรือ?

ผ่านไปห้านาที มีรถเก๋งสีเขียวกคันหนึ่งเข้ามาจอดเทียบ แล้วชายหนุ่มคนขับรถก็หมุนกระจกลงแล้วร้องถามว่า "ต้องการให้ช่วยไหมครับ" ดิฉันรีบตอบทันทีว่า "ช่วยเปลี่ยนยางให้หน่อยค่ะ" ชายหนุ่มใจดีช่วยเปลี่ยนยางให้ดิฉันจนเสร็จ ดิฉันกล่าวขอบคุณ โดยไม่ทันได้ถามชื่อและที่อยู่ของผู้มีน้ำใจไมตรีคนนั้นเลย

เย็นวันนั้น ดิฉันขับรถไปปรับลูกกลับบ้านผ่านเส้นทางเดิม เห็นรถคันหน้าลดความเร็วลง แล้วก็เห็นอุบัติเหตุรถสีแดงกับสีเขียวเฉี่ยวชนกัน ดิฉันชะลอรถลงเพราะรู้สึกคันตากับรถสีเขียวคันที่เกิดอุบัติเหตุ เป็นรถคันเดียวกันที่ช่วยดิฉันเมื่อเช้าวันเดียวกันนั่นเอง ชายหนุ่มผู้มีน้ำใจของดิฉัน บาดเจ็บเลือดโชกอยู่ในรถคันนั้น ดิฉันรีบจอดรถแล้วพาชายหนุ่มผู้บาดเจ็บส่งโรงพยาบาลที่ใกล้ที่สุด เเคราะห์ดีที่เขาไม่เป็นอะไรมาก เขากล่าวคำขอบคุณดิฉันที่ช่วยเหลือ แล้วดิฉันก็ขับรถออกมาจากโรงพยาบาล โดยเขายังมีทันได้ถามชื่อและที่อยู่ของดิฉันเลย

ฉัตรลดา

วีรบุรุษทางหลวง

วันหนึ่ง พ่อขับรถพาฉันไปจังหวัดชลบุรี โดยใช้ถนนสายใหม่ที่เพิ่งสร้างเสร็จมาเมื่อไม่นาน เนื่องจากถนนมีสภาพดีจึงทำให้รถทุกคันขับกันด้วยความเร็วสูงมาก ขณะที่รถของฉันติดไฟแดงนานเกือบสามนาทีที่สี่แยกบ้านบึงฉันเห็นรถตู้คันหนึ่งลักษณะคล้ายรถรับส่งนักเรียนในฝั่งตรงข้ามจอดเสียอยู่ข้างทาง ในรถตู้คันนั้นมีเด็กเล็ก ๆ อยู่หลายคน

ใจของฉันแทบจะหยุดเต้น เมื่อเห็นเด็กชายคนหนึ่งอายุราว ๕ ขวบ เดินลงจากประตูที่เปิดไว้ออกมาเดินด้านท้ายรถ ซึ่งอาจจะมีโอกาสถูกเฉี่ยวชนจากรถที่ตามมาได้ ขณะที่ชายคนขับรถและหญิงกลางคนที่มาด้วยกำลังหาทางซ่อมรถอยู่ทางด้านหน้า โดยไม่ได้ระวังว่ามีเด็กของตนคนหนึ่งกำลังจะได้รับอันตรายโดยเดินออกมาออกรถ

ทันใดนั้น มีรถเก๋งอีกคันหนึ่งที่วิ่งตามมาได้เบรคอย่างแรง จนรถหยุดใกล้ท้ายรถที่จอดเสียอยู่ ชายคนขับรถกระโดดลงไปคว้ามือเด็กชายเล็ก ๆ ที่กำลังจะเดินออกไปสู่ถนนใหญ่แล้วนำมาส่งคืนให้คนในรถตู้ พร้อมกับบอกว่าเด็กเล็กกำลังชน ต้องระวังให้มากกว่านี้ แล้วเขาก็ขึ้นรถขับต่อไป

ฉันเฝ้าดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ภายในไม่กี่นาทีด้วยความตื่นเต้น และซึ่งใจในน้ำใจไมตรี ของผู้ที่ได้ช่วยป้องกันเด็กเล็กคนหนึ่งมิให้เกิดอันตรายได้สำเร็จ ถึงแม้จะไม่มีใครได้รู้ แม้แต่ชื่อหรือนามสกุลของวีรบุรุษ ทางหลวงผู้นี้เลย

เพ็ญ

อุรุษิเบเจิตตัว

กาลครั้งหนึ่ง มีชาวอาหรับคนหนึ่งมีลูกชายสามคน เมื่อเขาใกล้จะตายเขาเรียกลูกทั้งสามเข้ามาหาแล้วสั่งเป็นพินัยกรรมว่า "เมื่อข้าตายลงให้แบ่งทรัพย์สมบัติเป็นสามส่วน ลูกคนโตได้ครึ่งหนึ่ง คนที่สองได้หนึ่งในสาม และคนที่สามได้ในหนึ่งในเก้า" พอสั่งเสร็จเขาก็เสียชีวิตลง ปรากฏว่าทรัพย์สมบัติที่มีอยู่คืออุรุษิเบเจิตตัว ลูกชายทั้งสามพยายามแบ่งอุรุษตามอัตราส่วนตามคำสั่งของพ่อแต่ก็ไม่สำเร็จ

ผู้เฒ่าคนหนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนของพ่อ เห็นลูกของเพื่อนกำลังว่าวุ่นใจในหารแบ่งสมบัติไม่ลงตัว จึงเข้ามาช่วยแล้วบอกว่า "เพื่อนน้ำใจไมตรี เพราะเห็นแก่พ่อของเจ้า ข้าจะให้อุรุษของข้าที่ชื่อ โล มาเพิ่มรวมในกองสมบัติก็แล้วกัน พวกเอ็งจะได้ไม่ต้องทะเลาะกัน"

ผู้เฒ่าจัดการแบ่งอุรุษให้ลูกคนโตของเพื่อน จำนวน ๔ ตัว คิดเป็นครึ่งหนึ่ง คนที่สอง ๖ ตัว คิดเป็นหนึ่งในสาม และคนที่สาม ๒ ตัว คิดเป็นหนึ่งในเก้า ซึ่งก็เป็นไปตามอัตราส่วนที่ผู้ตายสั่งเป็นพินัยกรรมไว้ เมื่อส่งมอบอุรุษไปให้ลูกของเพื่อนทั้งสามคนเรียบร้อยแล้ว ปรากฏว่ายังมีเงืออุรุษที่ชื่อ โล อีกหนึ่งตัว

ผู้เฒ่ามองอุรุษชื่อโล ที่เหลืออยู่อย่างประหลาดใจ แล้วกล่าวว่า "พระเจ้าคงจะประทานอุรุษตัวนี้คืนให้แก่ข้าเป็นรางวัลแห่งน้ำใจไมตรีกระมัง?"

เรียบเรียงจากโครงเรื่องของ editor@cyberstory .com

กุหลาบแดงชอนัน

ชายคนหนึ่งหยุดรถที่ร้านขายกระเช้าดอกไม้ เตรียมจะส่งกระเช้าดอกไม้ทางโทรศัพท์ เพื่อให้ร้านโทรศัพท์ติดต่อกับร้านดอกไม้อีกเมืองหนึ่งให้จัดส่งดอกไม้ไปถวายพรวันเกิดแก่แม่ของเขา ที่อยู่ห่างออกไปประมาณสี่ร้อยกิโลเมตร เมื่อเขาลงจากรถยนต์ เขาเห็นเด็กผู้หญิงคนหนึ่งอายุราว ๕ ปี นั่งร้องไห้อยู่ที่หน้าร้าน จึงเข้าไปถาม "ร้องไห้ทำไมจะหนูมีอะไรให้ช่วยไหม?"

เด็กหญิงตอบทั้งน้ำตาว่า "หนูอยากจะทำดอกไม้กุหลาบสีแดงไปให้แม่ ดอกกุหลาบราคาดอกละห้าบาท แต่หนูมีเงินบาทเดียวเท่านั้นเอง"

ชายคนนั้นยิ้มแล้วบอกว่า "ไม่เป็นไร ลุงจะซื้อให้หนูเอง แล้วเขาก็จ่ายเงินห้าสิบบาทซื้อดอกไม้กุหลาบสีแดงสิบดอกให้แก่หนูน้อย แล้วถามว่า "แม่ของหนูอยู่ที่ไหน หนูจะพาลุงไปหาแม่ของหนูด้วยได้ไหมล่ะ"

หนูน้อยตอบตกลง บอกว่าแม่ของเธออยู่ใกล้ร้านขายดอกไม้ที่นี่คนเดียวเอง เดินไปเดี่ยวเดี๋ยวก็ถึง

เด็กหญิง พาชายใจดี ผู้มีน้ำใจไม่ตรี ออกจากร้าน เดินผ่านเข้าไปในวัดที่อยู่ใกล้ร้าน เข้าไปถึงศาลาตั้งศพซึ่งเพิ่งจะเสียชีวิตมาไม่กี่วัน หนูน้อยหยิบดอกกุหลาบสีแดงเข้าไปกราบหน้าศพซึ่งมีรูปหญิงกลางคนตั้งอยู่แล้วร้องไห้ใหญ่อีกครั้ง

ต่อจากนั้น ชายใจดีเดินกลับมายังร้านดอกไม้แห่งเดิมด้วยความรู้สึกที่บอกไม่ถูก เขาบอกยกเลิกการส่งดอกไม้ทางโทรศัพท์ที่เตรียมส่งไปให้แม่ แต่ซื้อดอกไม้ช่อใหญ่แล้วขับรถใช้เวลาห้าชั่วโมงตรงไปหาแม่ของเขา ซึ่งอยู่ห่างออกไปสี่ร้อยกิโลเมตรในคืนวันนั้นเอง

เรียบเรียงจากโครงเรื่องของ Keith Rotbard editor@cyberstory .com

ขนมคุกกี้หนึ่งกล่อง

ณ ค่ายอบรมลูกเสือของนักเรียนที่เข้าใหม่ เด็กชายคนหนึ่งได้รับขนมคุกกี้จากแม่ของเขาที่ส่งมาให้ เขากินเองไปส่วนหนึ่งแล้วเก็บขนมที่เหลือไว้ใต้ที่นอน ต่อมาวันรุ่งขึ้นเขาพบว่ากล่องขนมคุกกี้ของเขาหายไป จึงไปบอกกับครูหัวหน้าค่าย

ครูหัวหน้าค่าย ได้ไปพบเด็กเกอร์คนหนึ่ง กำลังกินขนมคุกกี้ที่หายไปอยู่ริมสระน้ำ จึงคิดว่า "ฉันจะต้องหาวิธีสอนให้เด็กของฉันให้ได้"

ครูเรียกเจ้าของขนมคุกกี้เข้ามาแล้วบอกว่า "โจอี้ มาช่วยครูหน่อย ครูหาคนที่เอาขนมคุกกี้ของเธอไปแล้ว"

"ครูจะทำโทษคนที่เอาขนมของผมไปหรือครับ" โจอี้ถาม

"เปล่าหรอก ถ้าครูทำโทษก็จะทำให้เด็กคนนั้นโกรธและตั้งตัวเป็นศัตรูกับเธอนะซิ เอาอย่างนี้ดีกว่า ครูให้เธอใช้โทรศัพท์ของครูโทรไปหาแม่ขอให้ส่งขนมคุกกี้มาให้เธออีกหนึ่งห่อ"

วันรุ่งขึ้น คนขับรถก็นำขนมคุกกี้ กล่องใหญ่มาให้โจอี้

ครูเรียกโจอี้มาและบอกว่า "บ๊อบบี้ กำลังอยู่ที่ริมสระน้ำนะ ขอให้โจอี้ลงไปหาเขา แล้วแบ่งคุกกี้ให้บ๊อบบี้กิน เพื่อสร้างน้ำใจไมตรี"

"แต่บ๊อบบี้เป็นขโมยนะครับ" โจอี้แย้ง

"ครูรู้แล้ว แต่ขอให้เธอลองใช้วิธีของครูหน่อยก็แล้วกัน ลองดูสิว่าจะเกิดอะไรขึ้น"

หนึ่งชั่วโมงต่อมา ครูหัวหน้าค่ายเห็นโจอี้กับบ๊อบบี้เดินจงมือกันขึ้นมาอย่างมีความสุข บ๊อบบี้ที่เป็นคนขโมยขนมคุกกี้ไปยอมรับผิด และขอมอบมิดสันเล่มหนึ่งให้เป็นการทดแทน แต่โจอี้เจ้าของคุกกี้ไม่ยอมรับ โดยบอกว่าขนมคุกกี้ชิ้นนั้นไม่มีความสำคัญอย่างไร แต่น้ำใจไมตรีระหว่างเพื่อนเป็นสิ่งที่สำคัญมากกว่า

เรียบเรียงจากโครงเรื่องของ

Glendale City Seventh - day Adventist Church
editor@cyberstory .com

วิธีสร้างไมตรีของประธานาธิบดีจอห์นสัน

ประธานาธิบดี ลินดอน บี จอห์นสัน ได้บันทึกสูตรสร้างไมตรี ๑๐ ประการของท่านไว้ ก่อนที่ท่านจะได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดีของสหรัฐอเมริกาไว้ดังนี้

๑. ฝึกให้ตัวเองจำชื่อคนอื่น เพราะคนทั้งหลายจะยินดีมากถ้าคุณเรียกชื่อเขาได้อย่างถูกต้อง (ระวังการเรียกชื่อผิดเพราะจะเสียคะแนนเป็นสองเท่า)

๒. ทำตัวเป็นกันเองกับทุก ๆ คน ให้คนอื่นไม่รู้สึกอึดอัดเมื่ออยู่ด้วย ทำตัวเหมือนคนที่รู้จักกันมานาน

๓. ไม่จุกจิก จู้จี้คิดเล็กคิดน้อย เพื่อตัวเองจะได้ไม่หงุดหงิดรำคาญอารมณ์เสียบ่อย ๆ

๔. อย่าทะนงหลงตัว อย่าคิดว่าตัวเก่งหรืออยู่ในระดับสูงกว่าคนอื่น ระวังสีหน้า แววตา กิริยาท่าทางที่มีต่อผู้อื่น

๕. ปลูกฝังคุณลักษณะที่น่าสนใจสำหรับตนเอง ให้คนอื่นได้รับประโยชน์และคุณค่าจากการที่ได้ติดต่อคบหากับคุณ

๖. พิจารณามุคลิกภาพของตนเองส่วนที่ "ไม่ค่อยดี" ที่ทำให้คนอื่นขัดเคืองใจไม่ชอบแม้จะเป็นบางสิ่งที่ทำไปโดยไม่รู้ตัวต้องให้คนใกล้ชิด (เช่น ภรรยาสามี) คอยเฝ้าสังเกต

๗. พยายามปรับความเข้าใจผิดที่เคยมีหรือสิ่งที่ยังมีอยู่กับคนอื่น ขจัดความข้องใจ คับแค้นใจ หรือความรู้สึกด้านลบที่มีต่อคนให้หมดไป

๘. ฝึกตัวเองให้ชอบคนอื่น เรียนรู้ฝึกอบรมให้ตนเองมีความรู้สึกชอบเพื่อนมนุษย์ด้วยกันอย่างแท้จริง

๙. อย่าพลาดโอกาสที่จะแสดงความยินดี เมื่อได้ทราบถึงความสำเร็จของใครก็ตาม และอย่าพลาดที่จะแสดงความเสียใจเมื่อบางคนต้องพบกับความทุกข์โศก

๑๐. ให้กำลังใจคนอื่น เพื่อให้เขาบังเกิดความเข้มแข็ง และคนเหล่านั้นจะบังเกิดความรู้สึกชื่นชมคุณอย่างแท้จริง

ไดนามิค เพรส

น้ำใจพ่อค้าข้าวแกง

เมื่อคราวเกิดอุทกภัยครั้งใหญ่ที่บ้านน้ำก้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ เมื่อวันที่ ๙ สิงหาคม ๒๕๔๔ นั้น มีผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก บ้านเรือนเกือบทั้งหมดบ้านสูญหายไปกับสายน้ำอันเชี่ยวกรากซึ่งท่วมทะลักมาในเวลากลางคืนมืดค่ำ

ในครั้งนั้น คนไทยทั่วประเทศได้รับทราบข่าวอันเศร้าสลดจากหนังสือพิมพ์และวิทยุ โทรทัศน์ ต่างก็ส่งข้าวสารอาหารแห้ง ตลอดจนเสื้อผ้าและเงินไปช่วยอย่างท่วมท้น

ในภาพข่าวของสถานีโทรทัศน์ไอทีวี มีชาวหนึ่งที่ซาบซึ่งใจผู้เขียนอย่างที่สุด คือ ชายกลางคนผู้หนึ่งแต่งตัวไม่ดินกหน้าข้าวและแกงร้อน ๆ ๕ หม้ออะลูมิเนียมใส่ท้ายรถกระบะเก่า ๆ ไปตักแจกแก่ผู้ประสบภัยและผู้ไปช่วยเหลือด้วยตนเอง

เขาให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าว เขาเป็นพ่อค้าแผงลอยขายข้าวแกงรู้สึกเห็นใจผู้เดือดร้อน จึงหยุดขายของหนึ่งวัน แล้วขับรถเป็นระยะทางกว่าร้อยกิโลเมตรนำข้าวแกงมาแจกผู้ประสบภัย

ข้าวแกงจานเดียวมีค่ายิ่งใหญ่ เพราะมอบให้ด้วยน้ำใจไมตรี

ข้าวหน้าเปิด

ผมชอบไปกินข้าวหน้าเปิดที่ตลาดเป็นประจำ เข้าวันหนึ่งตอนปลายเดือนผมก็ไปกินข้าวหน้าเปิดที่ร้านเก่าเช่นเคย แต่พอเรียกเก็บเงินเจ้าของร้านบอกว่าไม่ต้องจ่ายเพราะมีคนจ่ายแทนให้แล้ว ผมมองไปรอบ ๆ ร้านไม่เห็นคนรู้จักที่จะมาจ่ายเงินให้สักคน จึงไปถามเจ้าของร้านอีกครั้ง ได้รับความตอบว่ามีชายคนหนึ่งอยากทำบุญให้คนอ้วม ตอนที่เงินเดือนยังไม่ออก จึงจ่ายเงินค่าข้าวให้ยี่สิบคนแรกที่มากินข้าวหน้าเปิดในเช้าวันนี้ และผมเป็นคนแรกที่แปด

ผมนั่งต่อไปในร้านนั้นอีกครั้งชั่วโมง เพื่อเฝ้าดูพฤติกรรมของคนอีกสิบสองคนที่ได้รับเลี้ยงอาหารโดยไม่คาดฝัน ทุกคนยิ้มด้วยความแปลกใจ ดีใจ และชอบใจเจ้าภาพที่มีน้ำใจไมตรี ซึ่งไม่ต้องการแสดงตัวหรือสิ่งตอบแทนอย่างใด

More Random Acts of Kindness

ข้ามถนน

เย็นวันหนึ่งผมนั่งรถประจำทางกลับบ้าน เห็นเด็กนักเรียนคนหนึ่งอายุราวเจ็ดขวบขึ้นมานรถโดยไม่มีผู้ใหญ่มาด้วย เมื่อถึงหน้าตลาดขณะที่ฝนตกปรอย ๆ เด็กคนนั้นก็ลงจากรถเพื่อข้ามถนน ผมมองดูเด็กคนนั้นอย่างเป็นห่วง เพราะถนนบริเวณนั้นรถพลุกพล่านมาก แต่รถที่ผ่านไปมาวิ่งเร็วและไม่หยุดให้คนข้าม จนเด็กไม่สามารถข้ามถนนได้เลย ตัวผมเองก็ได้แต่นั่งนิ่ง และกลัวว่าอะไรจะเกิดขึ้นในนาทีข้างหน้า หากรถที่ผ่านมาชนเด็กน้อยก็ถึงกระเด็นไป

คนขับรถเมล์ผู้อารี มองเห็นเหตุการณ์เช่นเดียวกัน เขาหยุดรถดึงเบรกมือ เปิดประตูลงจากรถ แล้วเดินไปจูงมือเด็กน้อยให้ข้ามถนน

ได้อย่างปลอดภัย

หัวใจของผมพองโตด้วยความปิติ ที่ได้เห็นการกระทำของคนขับรถเมลล์คนนั้น เมื่อกลับถึงบ้าน ผมรีบเขียนจดหมายไปถึงบริษัทรถเมลล์ด้วยความชื่นชมที่มีพนักงานขับรถที่เปี่ยมไปด้วยน้ำใจไมตรีเช่นนี้

"การมอบน้ำใจไมตรี ไม่ต้องมีใครสั่ง"

More Random Acts of Kindness

สิ่งดีสิ่งแรกที่ได้รับ

เมื่อปลายเดือนที่ผ่านมา ฉันเรียกช่างมาซ่อมท่อน้ำที่รั่วในห้องน้ำ ช่างประปาที่มาซ่อมเป็นคนมีอายุมากแล้ว ท่าทางเคร่งขรึมไม่ยิ้มเลย ดูเขามีความชำนาญในเรื่องประปามาก คงจะทำงานมาแล้วหลายสิบปี

เมื่อเขาซ่อมท่อน้ำสำเร็จ ฉันส่งน้ำให้เขาดื่มหนึ่งแก้ว เขากล่าวคำขอบคุณแล้วถามว่า "เห็นอะไรมีแสงกะพริบอยู่บนโต๊ะหน้าห้องน้ำครับ"

ฉันตอบว่าเป็นนาฬิกาพลังงานแสงรุ่นใหม่ที่ได้รับเป็นของแถมมาจากธนาคาร ซึ่งถ้ากดปุ่มข้างหน้าจะมีเลขเวลาขึ้นมา ช่างประปายกบอกว่า "ผมเป็นคนที่สนใจเทคโนโลยีใหม่ ๆ ทุกอย่าง เพื่อพยายามทำตัวไม่ให้เป็นคนล้าสมัย"

เมื่อช่างประปายะลาลกลับ ฉันถามว่าคิดเงินค่าซ่อมเท่าไร เขาตอบว่า "ไม่คิดเงินหรอกครับ เพราะไม่ได้ซ่อมอะไรมากนักเลย"

ฉันเดินกลับไปโต๊ะหน้าห้องน้ำหยิบนาฬิกาพลังงานแสงอาทิตย์อันนั้นมาส่งให้ช่างประปาแล้วบอกว่า "ขอให้รับสิ่งนี้แทนคำขอบคุณจากฉันก็แล้วกัน"

ช่างประปาสูงอายุคลายความเคร่งขรึม ยิ้มให้ฉัน แล้วบอกว่า "คุณรุ่นใหม่ ผมพบแต่สิ่งเลวร้ายตลอดเดือนที่ผ่านมา งานก็ไม่ค่อยมีทำ ภรรยา

ของผมนั้นก็เพิ่งเสียชีวิตเมื่อสัปดาห์ก่อน นาฬิกาเรือนนี้เป็นสิ่งดีสิ่งแรกและสิ่งเดียวที่มีผู้ให้กับผมในเดือนนี้ เป็นสิ่งที่มีค่ายิ่งต่อชีวิตของผมมาก ขอขอบคุณครับ" ช่างประปาเดินออกไป

ส่วนฉันเดินกลับไปหน้าห้องน้ำ แล้วร้องให้

"การให้โดยไม่บอกล่วงหน้า มีสิ่งพิเศษในตัวเอง"

More Random Acts of Kindness

เทวดาคูแลสวน

หลายปีมาแล้ว ฉันย้ายไปอยู่ในบ้านเช่าหลังใหม่เพียงคนเดียว บ้านหลังนี้มีสนามเล็ก ๆ ที่มีต้นกุหลาบ ผกากรอง และต้นไม้ประดับหลายอย่าง ฉันชอบต้นไม้มาก แต่ต้องทำงานหนักจนไม่มีเวลาดูแลต้นไม้เหล่านี้ ปล่อยให้หญ้าที่สนามกรูกร้าง

วันหนึ่ง ฉันกลับจากไปทำงานต่างจังหวัดมาถึงบ้าน สังเกตเห็นหญ้าในสนามถูกตัดจนเรียบ และต้นไม้ได้รับการพรวนดินตกแต่งจนสวยงามดังมีเทวดามาเฝ้า

ฉันสืบจนรู้ว่า เทวดาที่มาช่วยตกแต่งสนามหญ้านั้น ที่แท้จริงคือคุณลุงเพื่อนบ้านอายุ ๘๖ ปีของฉันนั่นเอง ฉันรีบไปหาและมอบผลไม้ที่ฉันซื้อมาจากต่างจังหวัดเป็นเครื่องแสดงความขอบคุณ

เสื้อยืดของบุญมา

เมื่อผมเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย ได้มีโอกาสไปออกค่ายอาสาพัฒนาเพื่อสร้างอาคารเรียนของศูนย์เรียนรู้ชุมชน กศน. แห่งหนึ่งในชนบทห่างไกล ผมเห็นเด็กชายบุญมาใส่เสื้อเก่าสกปรกตัวเดียวอยู่หลายวัน จึงไปค้นกล่องเสื้อผ้าบริจาคที่เพื่อน ๆ ฝากมา ได้เสื้อยืดสีแดงและสีเขียว

ขนาดพอเหมาะกับบุญมาสองตัว แล้วนำไปมอบให้แก่เด็กน้อยผู้นำสงสารคนนั้น

อีกสองวันต่อมา ผมเห็นเด็กชายอีกคนหนึ่งใส่เสื้อยืดสีแดงที่ผมให้แก่บุญมาเมื่อวันก่อน จึงไปบอกบุญมาว่าเสื้อทั้งสองตัวนั้นพี่ให้แก่บุญมาโดยเฉพาะนะ

บุญมาตอบผมด้วยน้ำเสียงซื่อบริสุทธิ์ว่า

"ก็พี่ให้เสื้อผมสองตัวนี้ครับ ผมแบ่งให้เพื่อนตัวหนึ่ง เพราะเขาก็มีเสื้อตัวเดียวเหมือนกัน"

More Random Acts of Kindnes

น้ำใจคนไทยเมื่อคราวเครื่องบินชนตึกเวิลด์เทรดที่อเมริกา

ทุกครั้งที่เกิดเหตุร้ายแรงต่าง ๆ ในโลกนี้ นอกจากจะอาจมีการกระทำอย่างโหดร้ายของมนุษย์แล้ว ก็มักจะมีการกระทำด้วยน้ำใจไมตรีของมนุษย์เกิดขึ้นอยู่ด้วยเช่นกัน

เมื่อเวลาประมาณ ๘ โมงเช้าของวันที่ ๑๑ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้เกิดอุบัติเหตุครั้งยิ่งใหญ่ของโลกขึ้นที่ประเทศสหรัฐอเมริกา โดยได้มีคนร้ายหลายคนจี้เครื่องบินโดยสารขนาดใหญ่ ๓ ลำ ของบริษัทอเมริกันแอร์ไลน์และอยู่ในเขตแอร์ไลน์ที่มีผู้โดยสารและพนักงานบนเครื่องบินรวมถึง ๒๖๕ คน แล้วบังคับเครื่องบินโบอิงที่มีน้ำมันเต็มถังพุ่งตรงเข้าไปชนตึกกระทรวงการต่างประเทศ ที่กรุงวอชิงตัน ดีซี และตึกเวิลด์เทรดเซนเตอร์ที่เมืองนิวยอร์ก ตึกเวิลด์เทรดเซนเตอร์ดังกล่าวมี ๑๑๐ ชั้น มีคนอยู่เต็มทีประมาณ ๕๐,๐๐๐ คน ทำให้ตึกดังกล่าวเกิดไฟไหม้และพังทลายยุบตัวลงมา กรณีดังกล่าวทำให้คนจากประเทศต่าง ๆ กว่า ๖๑ ประเทศ โดยเฉพาะที่อยู่สูงกว่าชั้นที่ ๘๖ ต้องเสียชีวิตเป็นจำนวนกว่าหมื่นคน รวมทั้งคนไทย ๒ คนด้วย บริษัทแคนเตอร์ ฟิเจอร์ลแห่งเดียวนั้น มีพนักงานเสียชีวิต มากกว่า ๖๗๐ คน

กลุ่มบุคคลที่ควรแก่การยกย่องสรรเสริญมากที่สุดในเหตุการณ์ครั้งนี้ คือ กลุ่มพนักงานดับเพลิงของรัฐนิวยอร์ก ที่ได้พากันวิ่งจากชั้นล่างขึ้นบันไดหนีไฟไปช่วยเหลือคนอยู่ชั้นสูง ๆ โดยสวนทางกับคนจากชั้นสูงที่วิ่งลงบันไดมาชั้นล่างเพื่อหาทางเอาชีวิตรอด พนักงานดับเพลิงเหล่านี้ต้องเสียชีวิตไปกว่า ๓๐๐ คน เมื่อตึกเวิลด์เทรดเซนเตอร์เกิดถล่มยุบตัวลงมาองกับพื้นทั้งหลัง พนักงานของสถานีดับเพลิงแห่งหนึ่งเสียชีวิตหมดทั้งสถานี

ทันทีที่เกิดเหตุ พวกคนไทยที่อยู่ในรัฐนิวยอร์ก นำโดยคุณสุจิตรา ปาลิวังศ์ ได้รวมตัวกันนำอาหารและของใช้ต่าง ๆ ไปมอบให้แก่พนักงาน

ดับเพลิงและเจ้าหน้าที่กู้ภัย เป็นเวลาต่อเนื่องหลายวัน เพราะในกรณี
ฉุกเฉินดังกล่าวจะหาอาหารและเครื่องใช้บางอย่างได้ยากมาก กิจกรรมของ
คนไทยในนิวยอร์กครั้งนี้ทำให้สำนักข่าวต่างประเทศและหนังสือพิมพ์
ไทยรัฐได้นำข่าวมาเสนอ เพราะเป็นการแสดงน้ำใจไมตรีของคนไทยต่อ
ผู้ปฏิบัติงานกู้ภัยอย่างดียิ่ง

๑๐๘ วิธี มอบน้ำใจให้แกกัน

วิธีมอบน้ำใจให้ลูกน้อง

ไม่มีใครสามารถทำงานใหญ่ได้ด้วยตัวเองเพียงคนเดียว ดังนั้น ลูกน้องหรือผู้ใต้บังคับบัญชาจึงมีความสำคัญยิ่งต่อความสำเร็จหรือความล้มเหลวของงานชาวอเมริกัน มีวิธีสร้างเสริมกำลังใจ หรือเติมไฟในการทำงานให้ลูกน้องหลายวิธีเช่น

- ระลึกเสมอว่า ไม่มีอะไรสำคัญมากไปกว่า การทำให้พนักงานทุกคนรู้สึกว่าคุณมีเกียรติและมีคุณค่า
- ระลึกเสมอว่า พนักงานที่รู้สึกว่าตนเองเป็นที่ชื่นชมของผู้บังคับบัญชานั้นจะรักองค์กรและเต็มใจมากขึ้นที่จะทำงานของตนให้ดีที่สุด
- ระลึกเสมอว่า ผู้ที่เป็นหัวหน้านั้น จำเป็นต้องพูดจาติดต่อบริการกับลูกน้องทุก ๆ วัน
- ระลึกเสมอว่า ทุกคนในองค์กรอยากรู้ว่า หัวหน้ากำลังทำงานอะไรและทำไปทำไม ดังนั้นพนักงานจึงควรจะได้รับรู้ถึงสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในองค์กร
- ระลึกเสมอว่า พนักงานคือแหล่งข้อมูลสำคัญขององค์กร วิธีหาข้อมูลที่ดีคือประชุมระดมความคิดเห็นกันเป็นกรณีๆ ไป
- ระลึกเสมอว่า แรงกระตุ้นอย่างหนึ่งที่มนุษย์สามารถให้แก่คนอื่นได้ คือการรับฟัง
- ระลึกเสมอว่า ทุกคนจะทำงานดีขึ้นทั้งนั้นเมื่อมีรางวัลจูงใจ
- ระลึกเสมอว่า เมื่อใดที่พนักงานเห็นว่าผลงานของตนสร้างความโดดเด่นให้องค์กรและมีคนเห็นคุณค่า พวกเขาจะตั้งใจทำงานให้ดียิ่งขึ้นไปอีก
- ระลึกเสมอว่า สิ่งที่มนุษย์ต้องการมากกว่าเงินทอง คือ การเป็นที่ยอมรับและคำชมเชย และคำชมเชยจากหัวหน้า เป็นแรงใจสำคัญสำหรับลูกน้อง การชื่นชมคนอื่นนั้นทำได้ง่ายมากและมีค่าใช้จ่ายที่ไม่แพงเลย

แต่หัวหน้าบางคนยังมองข้ามหรือดูถูกอำนาจของคำชมเชย จงกล่าวคำชมเชยอย่างจริงใจ หลีกเลี่ยงการกล่าวคำชมเชยที่เสแสร้งหรือเกินความจริง

คำจ้วงเป็นการตอบแทนสิ่งที่ทำงานตามหน้าที่ แต่คำชมเชยเป็นการยกย่องสิ่งที่ทำนอกเหนือจากหน้าที่

คำตอบแทนเป็นสิทธิที่ต้องได้ ส่วนคำชมเสมือนเป็นของขวัญ กิจกรรมที่อาจเพิ่มกำลังใจให้ลูกน้องมีอาทิเช่น

- ยิ้มและทักทายเพื่อนร่วมงานทุกคน
- เลือกพนักงานใหม่จากคนที่สามารถร่วมงานกับผู้อื่นเป็นทีมได้
- สละเวลาไว้คุยกับพนักงานใหม่ทุกระดับ
- ปรับคนที่เข้าประชุมสายแล้วมอบเงินค่าปรับให้คนที่เข้าตรงเวลา
- ให้รางวัลพนักงานโดยออกค่าใช้จ่ายให้ไปพักผ่อนในที่ต้องการ
- จัดบ้านพักตากอากาศไว้สำหรับครอบครัวพนักงานไปพักผ่อน
- แจกของขวัญให้พนักงานทุกคนในวันสถาปนาองค์กร
- ตรวจสอบสภาพฟรีแก่คนที่ทำงานครบห้าปี
- จัดห้องออกกำลังกายแก่พนักงาน
- จัดวันขอความคิดเห็น "เฉพาะเรื่องที่ดี" จากพนักงาน
- ให้พนักงานเลือกสิ่งที่เขาอยากทำร่วมกัน
- ส่งบัตรอวยพรวันเกิดให้ลูกน้อง
- ทักทายลูกน้องโดยการเรียกชื่อของเขาเมื่อเดินผ่านกัน
- ชมเชยลูกน้องที่รู้จักชมเชยคนอื่น
- ให้ลูกน้องมีโอกาสเลือกรางวัลจากหลาย ๆ อย่าง
- ส่งบัตรอวยพรวันเกิดลูกน้องไปที่บ้านของเขา
- ออกค่าเรียนพิเศษให้ลูกของลูกน้อง
- ช่วยเหลือลูกน้องในสภาวะคับขัน
- จัดประชุมนอกสถานที่เพื่อเปลี่ยนบรรยากาศ
- พาลูกน้องบางคนไปเลี้ยงอาหารในโอกาสพิเศษ

- ตั้งรางวัลพิเศษสำหรับงานชิ้นโบว์แดง และงานสร้างสรรค์
- ให้ลูกน้องไปประชุมแทนเมื่อคุณไม่ว่าง
- ยกที่จอดรถใกล้ประตูที่สุดให้พนักงานดีเด่นประจำเดือน
- เชิญลูกน้องเข้ามาในห้องทำงานของคุณเพื่อกล่าวขอบคุณ

เท่านั้น อย่าพูดถึงเรื่องอื่น

- เขียนคำขอบคุณแล้วส่งไปวางที่โต๊ะหรือติดไว้หน้าห้องลูกน้อง
- เอ่ยปากชมเชยลูกน้องในทันทีที่เห็นการกระทำดีของเขา
- จัดพิมพ์หนังสือรายงานประจำปีโดยมีรูปพนักงานพร้อมกับ

ผลงานดีเด่นของเขา และวางหนังสือนั้นไว้ในห้องรับแขก

- ระบุชื่อลูกน้องในหนังสือรายงานผลของหน่วยงานด้วย
- ทำป้ายประกาศเกียรติคุณผู้มีผลงานดีเด่น
- จัดบัตรกินอาหารฟรีสองที่นั่งที่ภัตตาคาร มอบให้ลูกน้องที่

ขยันทำงานเป็นพิเศษ เช่น ทำงานช่วงเวลาพัก มาทำงานวันหยุดหรือทำงานเข้ากลับเย็น

- จัดให้ลูกน้องได้ผลัดกันกินอาหารกลางวันกับประธานบริษัท
- สืบหางานอดิเรกของลูกน้อง แล้วให้ของขวัญที่เหมาะสม
- หาของขวัญให้ลูกน้องของลูกน้อง
- ส่งตะกร้าผลไม้ไปให้ลูกน้องในวันสำคัญของเขา
- จารึกชื่อพนักงานที่ทำงานครบ ๑๐ ปี ไว้ในแผ่นโลหะ
- ให้ลูกน้องหยุดงานครึ่งวันเพื่อไปทำสาธารณกุศล

กิจกรรมสร้างเสริมน้ำใจไมตรีในประเทศต่าง ๆ

ที่ประเทศญี่ปุ่น ในปี ค.ศ. ๑๙๖๓ (พ.ศ. ๒๕๐๖) ก่อนที่จะมีการแข่งขันกีฬาโอลิมปิก ได้มีคนญี่ปุ่นกลุ่มหนึ่งพยายามรณรงค์ให้คนญี่ปุ่นทั่วไปได้น้ำใจช่วยเหลือนักกีฬาและนักท่องเที่ยวต่างประเทศที่เข้า

มาร่วมนาน เพราะในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่สอง คนญี่ปุ่นที่เคยมีน้ำใจ
ไมตรีสูงได้มีน้ำใจลดน้อยลงตามลำดับเนื่องจากการแข่งขันเพื่อความอยู่รอด
แม้แต่ตัวอธิการบดีของมหาวิทยาลัยโตเกียว ยังเคยถูกเบียดล้มลงกลาง
สถานีรถไฟใต้ดินในกรุงโตเกียวโดยไม่มีใครให้ความช่วยเหลือเลย และต่อ
มาได้มีการจัดตั้งองค์กรเอกชนภายใต้การสนับสนุนของรัฐบาลญี่ปุ่น เรียก
ชื่อว่า "**Small Kindness Movement**" ซึ่งแปลเป็นไทยได้ว่า "**ขบวนการ
มอบน้ำใจไมตรีเล็ก ๆ**" โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรณรงค์ให้คนทั่วไปได้
แสดงน้ำใจไมตรีต่อกันในสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น กล่าวคำทักทาย กระเียบ
ที่นั่งในรถเมล์ เก็บของตกส่งคืนเจ้าของ ฯลฯ โดยได้จัดกิจกรรม เช่น การ
ประกวดการเขียนโปสการ์ด เล่าเรื่องน้ำใจไมตรีที่ได้พบเห็น การปลูกต้น
ดาวกระจายซึ่งญี่ปุ่นถือเป็นสัญลักษณ์แสดงไมตรี (All Japan COSMOS
Flower Campaign) การร่วมกันเก็บสิ่งสกปรกตามที่สาธารณะทั่วญี่ปุ่น
(Clean Up Japan) การรายงานการกระทำน้ำใจไมตรีของบุคคล ซึ่งทาง
สำนักงานกลางในกรุงโตเกียว จะส่งประกาศนียบัตรและเข็มที่ระลึกไปให้
และการประชุมทางวิชาการเป็นต้น ในปี ค.ศ. ๑๙๙๗ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ได้มี
การประชุมระหว่างผู้แทน ๕ ประเทศ คือ ญี่ปุ่น อเมริกา แคนาดา สิงคโปร์
และไทย ที่ประเทศญี่ปุ่น เพื่อหาทางขยาย "**ขบวนการมอบน้ำใจเล็ก ๆ**"
หรือ "**Small Kindness Movement**" นี้ไปยังประเทศต่าง ๆ ทั่วโลก ใน
ชื่อของ World Kindness Movement (WKM) โดยมี ดร. วาดารุ โมริ
Dr. Wataru Mori อดีตอธิการบดีมหาวิทยาลัยโตเกียวเป็นผู้บุกเบิกคน
สำคัญทางประเทศญี่ปุ่น ส่วนด้านประเทศไทยนั้น ผู้จัดประชุมได้ติดต่อ
ขอให้กรมประชาสัมพันธ์ของไทยทำการสรรหาผู้แทนองค์กรเอกชนที่
เหมาะสม ซึ่งได้เลือก นายกิตติ สิงคาลวนิช ผู้จัดการมูลนิธิซิเมนต์ไทย
ไปร่วมประชุม

ที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ในปี ค.ศ. ๑๙๙๑ พ.ศ. ๒๕๓๔ Mr. Will
Glennon เจ้าของสำนักพิมพ์ Conori Press ได้จัดพิมพ์หนังสือชื่อ Random

Acts of Kindness เขียนโดย Ed Asner และ Patrick Fraley กล่าวถึงสิ่งที่มนุษย์ควรทำเพื่อให้เกิดน้ำใจไมตรี และให้ตัวอย่างกิจกรรมหลายอย่างที่ก่อให้เกิดน้ำใจไมตรี และใน ค.ศ. ๑๙๙๕ (พ.ศ. ๒๕๓๘) ได้จัดทะเบียนมูลนิธิชื่อ Random Acts of Kindness Foundation ขึ้น หนังสือเล่มนี้ได้สร้างผลกระทบให้มีการรณรงค์เรื่องน้ำใจไมตรีแพร่ขยายออกไปในสหรัฐอเมริกา แคนาดา ออสเตรเลีย และสิงคโปร์

ที่ประเทศแคนาดา นางเดbbie ริโอเพล Mrs. Debbie Riopel ครูอนุบาลคนหนึ่งในเมืองเอ็ดมันตัน ได้จัดตั้ง Canadian Kindness Movement Foundations หลังจากที่ได้อ่านเรื่องราวของโครงการ Random Acts of Kindness จาก นายวิล เกลนนอน ที่สหรัฐอเมริกา เธอได้จัดการสอนให้นักเรียนอนุบาลของเธอน้ำใจไมตรี และทำเอกสารส่งไปยังครูอนุบาลทุกโรงเรียนทั่วรัฐ มีการแจกลูกกวาดอมยิ้มให้แก่เด็กอนุบาล โดยติดป้ายคำขวัญรณรงค์สร้างน้ำใจไมตรีไปกับลูกกวาดด้วย เช่น Your Kindness makes the World a better place. น้ำใจไมตรีของท่านทำให้โลกนี้เป็นที่ดีขึ้น Be friend to someone. จงเป็นเพื่อนกับใครสักคน Write a positive note to someone. เขียนบันทึกดี ๆ ส่งไปให้ใครสักคน Give someone a compliment. ให้คำชมเชยใครสักคน Lend someone a helping hand. ให้มือของท่านได้ช่วยเหลือใครสักคน Just really listen to someone. ตั้งใจฟังใครสักคน Greet people with a smile. ต้อนรับคนด้วยรอยยิ้ม Be kind to the earth, reduce, reuse and recycle. ทำดีต่อพื้นโลก ด้วยการ ลดขยะ นำขยะมาใช้ใหม่ และนำของใช้แล้วมาแปรรูปให้เป็นประโยชน์

ที่ประเทศสิงคโปร์ ในปี ค.ศ. ๑๙๙๖ (พ.ศ. ๒๕๓๙) นายกรัฐมนตรีสิงคโปร์ นายโก๊ะ จ๊ก ตง ได้กล่าวสุนทรพจน์ว่า ท่านต้องการสร้างให้สิงคโปร์เป็นสังคมที่สง่างาม "Gracious Society" แล้วมอบให้กระทรวงวัฒนธรรมและสารสนเทศสิงคโปร์ดำเนินการ โดยมี ดร.อิสมาล

ซาราฮูติน จากกระทรวงศิลปะสารสนเทศ และนายฮอน โนเอล ประธานบริษัทเอนอีซีสิงคโปร์ เป็นผู้รับผิดชอบ ได้มีการจัดตั้งองค์กรเรียกว่า Singapore Kindness Movement (SKM) เพื่อรณรงค์ให้นักเรียนและประชาชนชาวสิงคโปร์ได้นำใจไมตรีต่อเพื่อนมนุษย์ ให้สังคมสิงคโปร์เป็นสังคมแห่งความมีเมตตาปราณี ดำเนินการผ่านนักเรียนนักศึกษา ข้าราชการ พนักงานบริษัทโรงงาน โดยใช้สื่อมวลชนทุกประเภทมีอินเทอร์เน็ตรายงานผลการดำเนินการเป็นประจำ

กิจกรรมสร้างเสริมน้ำใจไมตรีที่กระทำในประเทศต่าง ๆ มีอาทิเช่น

๑. รณรงค์ให้ประชาชนและนักเรียนนักศึกษา เขียนเล่าเรื่องเหตุการณ์ประทับใจที่เคยพบในการได้รับน้ำใจไมตรีจากผู้อื่น เช่น มีผู้เรียกไปเข้าร่วมตอนฝนตก มีผู้นำคนบาดเจ็บส่งโรงพยาบาลเมื่อประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ แล้วนำไปพิมพ์เผยแพร่ในวารสารหรือทางอินเทอร์เน็ต www.Infomap.nmi.net.sg สิงคโปร์, www.kindness.or.jp ญี่ปุ่น, www.kindness.com.au ออสเตรเลีย

๒. จัดงาน สัปดาห์ น้ำใจไมตรี

- ส่งลูกเสียวูกาซาดไปให้เข้มน้ำใจไมตรีแก่คนที่ช่วยเหลือผู้อื่น
- ดำรวจจราจรแจกสติ๊กเกอร์ให้แก่คนขับรถที่มีมารยาดี
- ประกวดคนขับรถเมล์ที่มีน้ำใจยอดเยี่ยม
- ประกวดนักเรียนที่มีน้ำใจไมตรียอดเยี่ยมของชั้นของโรงเรียน

๓. รณรงค์ให้แสดงน้ำใจไมตรีต่อผู้อื่น เช่น ไปเยี่ยมคนชราที่ไม่ค่อยมีลูกหลานไปเยี่ยม ซ่อมทำความสะอาดที่พักคนชราคนพิการ ส่งขนมให้พนักงานดับเพลิง โทรศัพท์ถึงเพื่อนเก่าที่ไม่ได้พบกันนาน ชมเชยคนสวน ฯลฯ

๔. มอบประกาศนียบัตรและเข็มสีทองแดงให้แก่นักเรียนทุกคนที่ทำกิจกรรมน้ำใจไมตรีครบ ๕๐ ครั้ง ตามเกณฑ์ที่กำหนด มอบเข็มสีเงินให้แก่นักเรียนที่ทำงานเป็นกลุ่มในช่วงเวลากำหนด และมอบเข็มสีทอง

ให้แก่กลุ่มนักเรียนที่ทำโครงการน้ำใจไมตรีโดยได้รับความร่วมมือจากหน่วยงาน บริษัทห้างร้านให้ได้ประโยชน์ต่อสังคมส่วนรวม

กิจกรรมสร้างเสริมน้ำใจไมตรีในประเทศไทย

เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว มีพระราชดำรัสเนื่องในพระราชพิธีเฉลิมพระชนมพรรษา ณ พระที่นั่งอนันตสมาคม ความตอนหนึ่งว่า "คุณธรรมข้อหนึ่งที่ทำให้ชาติไทยของเราดำรงคงอยู่ตลอดมา คือ ไมตรี ความหวังดี มีเมตตา"

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการวีฒนธรรมแห่งชาติ ได้น้อมนำพระราชดำรัสดังกล่าวมาขยายผลทางปฏิบัติ โดยได้เริ่มทำการรณรงค์เสริมสร้างน้ำใจไมตรีเนื่องในโอกาสวันคล้ายวันพระราชสมภพ ๑๐๐ ปี ของสมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนี ในปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ด้วยการเชิญชวนให้ประชาชนและนักเรียนนักศึกษา ได้ทำกิจกรรมตามแนวที่สมเด็จพระศรีนครินทราบรมราชชนนีได้ทรงเคยปฏิบัติ คือ เยี่ยมผู้ใหญ่นชรา บำเพ็ญสาธารณกุศล ดูแลคนจนผู้ป่วยพิการ และช่วยเหลือคนด้นกันดารห่างไกล ผลการดำเนินงานซึ่งกระจายไปทั่วประเทศได้เกิดผลทำให้เด็กได้เขียนจดหมายถึงญาติผู้ใหญ่หลายหมื่นคน มีการส่งบัตรยกย่องไปยัง "คนดีในดวงใจ" ของคณะนักเรียนจำนวนหลายพันคน มีกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์ เช่น เก็บเศษแก้ว เศษขยะ บนหาดทรายรอบเกาะภูเก็ตชีวิตควาย ๑๐ ตัว ที่พิจิตร ปล่อยพันธุ์ปลาหลายแสนตัวลงแม่น้ำมูลที่อุบลราชธานี และกิจกรรมอื่น ๆ ที่มีผู้ร่วมงานจำนวนมาก

มีการพิมพ์หนังสือ "วิธีสร้างไมตรี ๙๙ วิธี" ออกจำหน่ายเล่มละ ๒๗ บาท จำนวน ๑๐,๐๐๐ เล่ม โดยองค์การค้ำของคุรุสภา มีการแต่งบันทึกเทปเพลงลูกทุ่ง เพลงอนุบาล และเพลงลูกเสือเกี่ยวกับน้ำใจไมตรีออกแจกเผยแพร่ ส่งเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการ

วัฒนธรรมแห่งชาติไปฝึกงานการรณรงค์เรื่องน้ำใจไมตรี และร่วมประชุม ขบวนการมอบน้ำใจระหว่างประเทศที่สิงคโปร์ในเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๓ จัดกิจกรรมนิทรรศการไปแสดงตามงานศิลปหัตถกรรมนักเรียน ๔ ภาค ทั่วประเทศ จัดละครเวทีเรื่อง เมืองไมตรี โดยบริษัทบรอดคาสต์ (ไทย) ทำการ แสดงที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย และตระเวนแสดงไปยัง ๑๒ จังหวัด ทั่วประเทศ เดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔ ได้มีการพิมพ์หนังสือเรื่อง ๑๐๘ วิธีมอบน้ำใจ จำนวน ๑๐๐,๐๐๐ เล่ม แล้วแจกจ่ายเป็นของขวัญปีใหม่ไป ยังสภาวัฒนธรรมอำเภอทั่วประเทศ และแจกฟรีให้แก่ทุกคนที่เขียน จดหมายส่งซองปิดแสตมป์จำหน่ายหน้าถึงตนเองมาที่สำนักงานคณะกรรมการ วัฒนธรรมแห่งชาติ

เนื่องจากเป็นวัฒนธรรมไทยอย่างหนึ่ง ที่จะมีการตั้งโรงงาน เสี่ยงอาหารแก่คนที่มาร่วมงานใหญ่งานสำคัญ ดังนั้น สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ จึงได้จัดทำอาหาร "ตัดโหนดน้ำใจไมตรี" สำหรับแจกจ่ายแก่ประชาชนโดยไม่คิดมูลค่าในงานสาธารณะต่าง ๆ หลายน คราว โดยได้รับการบริจาคค่าใช้จ่ายจากผู้มีจิตศรัทธา และเงินกองทุนส่งเสริมวัฒนธรรม เช่น เมื่อคราวน้ำท่วมหาดใหญ่ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ (๕๐,๐๐๐ เล่ม) เมื่อวันที่ ๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๔๓ แจกแก่ผู้ไปจุดเทียน ถวายพระพรวันเฉลิมพระชนมพรรษาที่สนามหลวง (๒๐,๐๐๐ คน) แจกผู้ ที่ไปร่วมงานวันเด็กที่สนามกีฬาแห่งชาติ เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔ (๒๐,๐๐๐ คน) และแจกแก่ผู้ไปร่วมงานมหกรรมวัฒนธรรมแห่งชาติที่ เชียงราย เมื่อเดือนมกราคม พ.ศ. ๒๕๔๔ (๑๐๐,๐๐๐ คน) โดยผู้ที่รับแจก อาหารที่เชียงรายและสนามกีฬาแห่งชาติ ๒๕๔๔ จะได้รับแจกบัตรที่มี ข้อความว่า

บัตรน้ำใจไมตรี

หากท่านต้องการตอบแทนน้ำใจไมตรีที่ได้รับในครั้งนี
โปรดหาทางไปช่วยคนที่ต้องการความช่วยเหลือ คนที่หิว
หรือคนที่อยู่ในภาวะยากลำบากอีกหนึ่งคน
แล้วมอบบัตรใบนี้แก่เขา
ขอให้เขาไปช่วยเหลือคนอื่นต่อไปอีกหนึ่งคน
ด้วยความปรารถนาดีจาก สำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ (สวช.)

วิธีคิดให้ชีวิตมีความสุข

เสียงนาฬิกาปลุกตอนเช้า	แสดงว่าเรายังมีชีวิตอยู่
ชีวิตที่ไร้คู่	แสดงว่าฉันอยู่คนเดียวได้
เดินทางไปทำงานไกล	แสดงว่ายังไม่ตกงาน
มีข้าวกินหนึ่งจาน	แสดงว่าไม่อดตาย
ได้รับคำบ่นจากนาย	แสดงว่ามีสิ่งต้องปรับปรุง
อ้วนลงพุง	แสดงว่าต้องลดน้ำหนัก
ได้ยินเสียงจิ้งจกทัก	แสดงว่าหูยังใช้ได้ดี
เสียเวลาอ่านเอกสารนี้	แสดงว่าท่านกำลังจะมีความสุข

(นายอาทร จันวิมล)

อธิบดีกรมการศึกษานอกโรงเรียน

รายชื่อคณะกรรมการการศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม
สภาผู้แทนราษฎร

๑. นายวิชัย ชัยจิตวัฒนิกุล	ประธานคณะกรรมการ
๒. นายประศาสตร์ ทองปากน้ำ	รองประธานคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๓. พันตำรวจโท เจ๊ะอิสมาแอ เจ๊ะโม่ง	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สอง
๔. นายนิ่มมุตดี อูมา	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สาม
๕. นายพินิจ จันทรสมบัติ	รองประธานคณะกรรมการ คนที่สี่
๖. นางอนงค์วรรณ เทพสุทิน	รองประธานคณะกรรมการ คนที่ห้า
๗. ร้อยโท ดร. กุเทพ ไสกระจำง	ประธานที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๘. นายสุวรรณ กุสุจรีต	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๙. นางพิชญ์สินี กิตติรักษกุล	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๐. นายวิจิตร พรพฤทธิพันธ์	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๑. นายอรรถพล มามะ	ที่ปรึกษาคณะกรรมการ
๑๒. นายยงยุทธ สุวภาพ	โฆษกคณะกรรมการ
๑๓. หม่อมราชวงศ์ดำรงดิศ ดิศกุล	โฆษกคณะกรรมการ
๑๔. นายจำรัส เวียงสงค์	โฆษกคณะกรรมการ
๑๕. นายอมรเทพ สมหมาย	เลขานุการคณะกรรมการ
๑๖. นายพรชัย อรรถปรียางกูร	ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการ คนที่หนึ่ง
๑๗. นายนิ่มมุตดี สมบูรณ์เทอดธนา	ผู้ช่วยเลขานุการคณะกรรมการ คนที่สอง

พิมพ์ที่สำนักงานพิมพ์
สำนักงานเลขานุการสภาผู้แทนราษฎร